

Đan Nữ

Contents

Đan Nữ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	94
30. Chương 30	97
31. Chương 31	101

Đan Nữ

Giới thiệu

Đám người Huyền Dương Tử bắt về một vị Niêm Hoa Tăng giỏi bách biến dị dung thuật. Phòng luy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-nu>

1. Chương 1

“Sư huynh, Niêm Hoa Tăng vốn là cô nhi, được một vị chủ trì trong miếu nuôi lớn, sau này gặp kỳ ngộ nên học được bách biến dị dung thuật, đã từng giả làm nữ nhân lên đến nhà giàu người ta cầu dẫn tiểu thư, sau này bị phát hiện liền bỏ trốn. Năm nay hắn đổi thân phận vào kinh thành, được người khác giới thiệu, hiện đang ngụ tại Bạch Mã tự.”

Trong các sư huynh đệ, Huyền Phi Tử khinh công tốt nhất, thánh giác cũng tốt nhất, rất am hiểu thăm dò tin tức, lúc này, hắn đang hai năm rõ mười nắm bắt lai lịch của Niêm Hoa Tăng cho Đại sư huynh Huyền Dương Tử, sau đó bổ sung thêm: “Sau khi Niêm Hoa Tăng ngụ tại Bạch Mã tự, mỗi khi có nữ khách đến chùa dâng hương, hắn thường cùng vị tăng tiếp khách ra ngoài đón chào, lúc đó hắn sẽ cầm trên tay một cành hoa tươi, khi nhìn thấy nữ khách liền mỉm cười một cái, nữ khách đó liền mất hồn rồi tự động hiển tài hiển sắc.”

Đại sư huynh Huyền Dương Tử chân mày rậm dài, mắt như đan phượng, sống mũi cao thẳng [1], đôi môi bạc mỏng, diện mạo trong số các sư huynh đệ là tuấn lãng nhất, nhưng hắn có chút mặt “than”, làm việc không dễ nhìn ra vui hay giận, nghe Huyền Phi Tử nói, chỉ “Ừ” một tiếng, rồi thông thả đến bên cửa sổ suy nghĩ.

Bảy ngày trước, tiểu sư muội Huyền Cảnh Tử có việc đến Bạch Mã Tự, thấy Niêm Hoa Tăng một lần, sau khi trở về thất hồn lạc phách, ba ngày trước, Huyền Cảnh Tử mất tích. Sư phụ Tam Thanh đạo trưởng ra ngoài tìm Huyền Cảnh Tử, cũng liền mất tích theo. Rõ ràng, sư phụ cùng sư muội mất tích, nhất định có quan hệ với Niêm Hoa Tăng.

Huyền Dương Tử đang suy tư, sư đệ Huyền Tùy Tử nhỏ tuổi nhất chạy tới nói: “Đại sư huynh, lò đan ở phòng luyện đan luyện đã đủ lửa, tới lúc nên tắt lửa mở lò rồi.” Hắn đang nói, thấy Huyền Phi Tử đã trở về, liền hỏi thăm: “Nhị sư huynh, tìm được sư phụ cùng sư muội không ạ?”

Huyền Phi Tử xua tay nói: “Không!”

Ba sư huynh đệ vừa nói, vừa đi đến phòng luyện đan xem xét lò đan kia.

Đan đồng Quỷ Phiến trông coi lò luyện đan đủ ba ngày ba đêm, thấy Huyền Dương Tử nghe tin báo đi tới liền hành lễ nói: “Đại sư huynh, đã tắt lửa lò, đợi thêm hai canh giờ là có thể mở.”

Huyền Dương Tử xem Quỷ Phiến thức đêm hai mắt đỏ hoe, liền phát tay nói: “Người đi xuống nghỉ ngơi đi, nơi này cứ giao cho chúng ta.”

Quỷ Phiến vâng lời lui xuống.

Huyền Dương Tử nhìn qua lỗ lò đan thấy bên trong lò vẫn đỏ rực, ngạc nhiên nói: “Kỳ lạ, lửa đã tắt mà lò đan này so với lúc trước càng nóng, nhiệt khí lại càng bức người.”

Huyền Phi Tử và Huyền Tùy Tử cũng cảm thấy lò luyện đan so trước càng nóng, đều nói: “Luyện xong mẻ này cũng phải thay lò mới thôi, cái này chắc là bị nóng quá mức, nhiệt khí toát ra ngoài.”

Đang nói chuyện, ngoài điện bỗng truyền đến tiếng Tam sư đệ Huyền Vi Tử và Tứ sư đệ Huyền Thanh Tử.

“Sư huynh, bắt được Niêm Hoa Tăng!” Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử kéo một vị hòa thượng đỉnh đầu năm chấm vào phòng luyện đan, hướng Huyền Dương Tử và Huyền Phi Tử hô to.

Huyền Dương Tử nghe vậy đi qua xem, thấy một người nằm dưới đất xiêm y rách nát, khoe miệng đổ máu, trên mặt nhiễm bùn tro, nhưng chỉ cười một tiếng tự lộ ra một tuấn tú phong lưu không thể diễn tả bằng lời, thầm nghĩ: trách không được sư muội thấy hấn một lần, trở về liền thành ra thế kia.

Huyền Vi Tử thở phì phò, nói với Huyền Dương Tử: “Sư huynh, tên dâm tăng này thế nào cũng không chịu nói ra tung tích của sư phụ cùng sư muội.”

Huyền Dương Tử kéo Niêm Hoa Tăng đến bên lò luyện đan, gần từng tiếng: “Không nói ra tung tích của sư phụ và sư muội ta, liền ném luôn người vào lò luyện đan này luyện thành đan, đúng lúc đang luyện đan thiếu một vị thuốc dẫn đây!”

Niêm Hoa Tăng liếc mắt nhìn lò luyện đan, cho rằng Huyền Dương Tử sẽ không dám đem hấn ném vào, hừ nhẹ một tiếng nói: “Tiểu tăng đã nói qua, chưa từng gặp qua sư muội người, càng không nói đến sư phụ người.”

“Được, mạnh miệng phải không?” Huyền Dương Tử xách Niêm Hoa Tăng lên khỏi mặt đất, phân phó Huyền Phi Tử: “Đi lên mở nắp lò để ta ném hấn vào đi!”

Huyền Phi Tử vâng một tiếng, mũi chân vừa điểm liền bay lên ngồi lên xà nhà thả xuống dưới một cái que móc, vươn tay mở nắp lò, hấn vừa chạm vào nắp lò, liền kêu lên một tiếng, lùi lại nói: “Sư huynh, nắp lò chảy mất một nửa bịt kín miệng lò rồi, gắn chắc lắm không mở ra được, mà lỗ thông khí trên nắp cũng bị tắc rồi!”

Huyền Dương Tử nghe xong biến sắc, ném Niêm Hoa Tăng qua một bên, ấn vào vai Huyền Phi Tử mượn lực nhảy lên, liền ngồi lên xà ngang, cúi đầu xem xét nắp lò đan.

Niêm Hoa Tăng lẩm bẩm nói: “Có thang không dùng, một người hai người bay đến bay đi, cho rằng hay ho lắm đấy?”

Huyền Vi Tử và Huyền Thanh Tử đồng thanh nói: “Bọn ta thấy hay, người quản được chắc? Ai giống người bằng mỡ sắc đi ăn bám, không biết xấu hổ!”

Niêm Hoa Tăng lập tức ngậm miệng, từ lúc bị này hai người bắt hấn liền được linh giáo hai người này miệng có bao nhiêu độc.

Huyền Dương Tử xem xét nắp lò đan chợt thấy có một tia khói trắng từ nắp đây khe hở toát ra, nắp đây lại không chút sứt mẻ, mơ hồ nghe được trong lò tiếng vang “lách tách”, hấn trong lòng biết không ổn, chưa nhảy xuống đã lớn tiếng kêu các sư đệ nói: “Mau chạy đi, gọi mọi người xung quanh cũng chạy đi, mau!”

Huyền Phi Tử không nói hai lời, túm lấy cánh tay tiểu sư đệ Huyền Tùy Tử, nửa ôm nửa kéo, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử động tác cũng mau, kéo theo nhau rút khỏi phòng đan.

Niêm Hoa Tăng đầu tiên ngạc nhiên, tiếp đến đứng lên nói: “Xảy ra chuyện gì?” Nhưng không ai để ý đến hấn.

Khi Huyền Dương Tử xuống dưới, đỉnh lò đã toát ra khói trắng mù mịt, hấn nhanh chóng nhảy ra bên ngoài phòng đan, còn chưa đi xa, lại nghe được Niêm Hoa Tăng khàn giọng hô lớn: “A, đừng bỏ lại ta, ta nói cho các người, các người sư phụ cùng sư muội tại...” Nói đến đó liền nghẹn họng.

Huyền Dương Tử không hề nghĩ ngợi nhảy lên trở về phòng đan, lúc này, bên trong phòng đều dày đặc khói trắng, mùi lưu huỳnh càng lúc càng nồng nặc, Niêm Hoa Tăng nằm ngã ở dưới đất.

Không xong! Huyền Dương Tử nín thở, đưa tay bắt lấy Niêm Hoa Tăng, lúc này một đám khói trắng bao lấy Niêm Hoa Tăng, hắn vừa mới chạm vào liền chụp được khoảng không, sau đó ngay lập tức, khói trắng tản ra, Niêm Hoa Tăng rõ ràng vẫn nằm ở dưới đất, như chưa từng có gì thay đổi [2].

Huyền Dương Tử nghi ngờ chính mình vừa mới hoa mắt, lại vươn tay bắt lấy, lúc này mới thật sự chụp được Niêm Hoa Tăng, cũng không suy nghĩ được nhiều ôm ngang hắn, phi như bay nhảy ra khỏi phòng đan, không dám quay đầu.

Đội hân ôm Niêm Hoa Tăng tới được cửa ngoài cùng liền nghe được một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, toàn bộ Tam Thanh quán sập hoàn toàn, lửa cháy hừng hực.

Đám người Huyền Phi Tử thấy Huyền Dương Tử đã đi ra, nghĩ lại trong lòng cũng thấy sợ, nói: “May mà Đại sư huynh nhanh trí để chúng ta bỏ chạy, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.”

Quỳ Phiến xoa mắt nói: “Đáng tiếc một lò đan này của quan chủ luyện đã nửa năm, nay cứ như vậy nổ. Còn có, Tam Thanh quán cũng bị hủy, về sau chúng ta ở đâu bây giờ?”

Huyền Vi Tử lẩm bẩm nói: “Nếu sư phụ ở đây...” Nói xong liền giận chó đánh mèo lên Niêm Hoa Tăng, quay đầu nhìn Niêm Hoa Tăng trong lòng Huyền Dương Tử, quát: “Sư phụ chúng ta đâu?” Hắn quát xong, đột nhiên giật mình.

Mọi người theo tầm mắt Huyền Vi Tử nhìn lên, đồng loạt ngậy người.

Huyền Dương Tử cũng cúi đầu nhìn Niêm Hoa Tăng trong lòng, vừa nhìn cũng bị dọa nhảy dựng, mẹ nó, dâm tăng lúc nào mọc ra một đầu tóc dài?

Huyền Thanh Tử thăm dò xem, nói: “Dâm tăng này am hiểu bách biến dị dung thuật, không chừng đây là bộ mặt thật của hắn?”

Mọi người xem Niêm Hoa Tăng, xiêm y như trước đầy bụi bẩn, trên mặt bị hun khói đầy vết nhỏ, nếu không phải đột nhiên thấy hắn mọc ra một đầu tóc dài, thật không thấy có gì dị thường.

Huyền Dương Tử cũng nghi hoặc, đặt Niêm Hoa Tăng xuống đất, lại phân phó Quỳ Phiến: “Phun lên mặt hắn ít nước miếng, lau vết nhỏ đi xem sao.”

Mọi người ngừng thở, nhìn Quỳ Phiến nhổ nước miếng lên mặt Niêm Hoa Tăng, lại dùng tay áo lau sạch sẽ vết nhỏ, lộ ra tướng mạo chân thật của Niêm Hoa Tăng.

Chỉ thấy hắn mày cong cong, lông mi dài như hai cánh bướm, nhắm mắt hai mắt như trăng lưỡi liềm, mũi cao thẳng, khóe miệng bị rách chảy nhiễm đỏ cánh môi, lộ ra một vẻ yêu diễm.

Đây. Là. Bản. Mặt. Thật. Của. Dâm. Tăng. Sao?

Mọi người miệng chữ O, hai mắt nhìn nhau, nghi vấn: “Hắn trước kia cũng là thế này?”

Huyền Vi Tử và Huyền Thanh Tử cũng chăm chú nhìn Niêm Hoa Tăng, lắc đầu nói: “Bây giờ nhìn so với trước kia tương tự đến ba phần, nhưng hiện tại trông càng ưa nhìn, càng giống nữ nhân.”

Vừa nghe “nữ nhân” hai chữ, mọi người liền từ cổ Niêm Hoa Tăng nhìn xuống ngực, xiêm y vốn mỏng lại bị rách, có thể nhìn thấy đường cong mờ ảo, có cao có thấp.

Mọi người đều là kẻ thanh tu chẳng lẽ lại đi sờ ngực dâm tăng chứng minh thật giả? Huyền Phi Tử phản ứng nhanh, ngăn đầu với Huyền Dương Tử nói: “Đại sư huynh, huynh vừa rồi ôm cũng ôm qua, lúc này lại vạch xiêm y kiểm tra một chút cũng không sao đâu!”

Huyền Dương Tử ngược lại nhìn về phía Huyền Vi Tử và Huyền Thanh Tử nói: “Hai đệ bắt người, là nam hay là nữ, chẳng lẽ còn không rõ?”

Huyền Vi Tử ủy khuất kêu la: “Lúc bọn đệ bắt đến đương nhiên là một tên nam dâm tăng ngực phẳng đầu trọc, còn trước mặt chúng ta đi tiểu cơ mà, sao có thể là nữ? Nhưng hiện nay hắn mọc ra tóc, lại có ngực, biến thành một mỹ nữ, làm sao...”

“Để hần tự nói đi!” Huyền Dương Tử nâng chân định nhắm lên mặt “mỹ nhân”, lại nhìn xuống thấy khuôn mặt đối phương như hoa như ngọc, không hiểu sao lại thu chân về, phân phó Quỷ Phiến: “Tắt hần vài cái cho tỉnh.”

Tam Thanh quán từ trước tới nay trừ Huyền Cảnh Tử sư muội, còn lại tất cả đều là nam tử, mọi người tuy là thanh tu chi sĩ, cũng đã từng bí mật ái mộ mỹ mạo nữ nhân, khát khao một ngày có thể cùng mỹ mạo nữ nhân song tu gì đó, Quỷ Phiến cũng không ngoại lệ.

Lần này, bảo Quỷ Phiến tắt đại mỹ nhân này mấy cái thật đúng là làm khó hần, lẩm bẩm: “Hình như không tốt đâu?”

Vẫn là tuổi nhỏ nhất Huyền Tuyền Tử lấp bắp nói: “Véo tai hần đi, đệ nhớ rõ mới trước đây đệ hay ngủ nướng, mẫu thân thường véo tai đệ lôi dậy.”

Quỷ Phiến lại nhìn mỹ nhân vành tai trắng như bạch ngọc, cũng giống như trước không xuống tay được, nhiều người như vậy nhìn, véo kiểu gì đây?

Huyền Dương Tử xem không vừa mắt, đẩy Quỷ Phiến sang một bên, chính mình ngồi xuống trước “mỹ nhân”, vươn tay véo tai hần.

“Mỹ nhân” “Á” một tiếng, mở mắt, đôi mắt đẹp mê mang, liền đứng lên, khẽ nói: “Các người là ai? Muốn làm gì?”

Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử run tay nói: “Hần, hần ngay cả giọng nói cũng thay đổi, hoàn toàn là giọng nói của nữ, bách biến dị dung thuật thật là lợi hại!”

Gió thổi ngang qua, xiêm y trên người mỹ nhân tắc tắc tung bay, lộ ra nửa bộ ngực đầy đặn, quả thực mê người đến cực điểm.

Huyền Dương Tử cởi đạo bào của mình, khoác lên trên người mỹ nhân, lãnh mặt hỏi: “Sư phụ với sư muội của ta ở đâu?”

Mỹ nhân bị Huyền Dương Tử khẩu khí lãnh huyết dọa, rụt đầu nói: “Ta không biết các người đang nói cái gì?”

Nàng mơ hồ nhớ, chính mình ở giữa biển lửa, khói mù mịt bốn phía, không kịp chạy trốn đã ngất đi, ngoài ra hoàn toàn không nhớ gì cả.

2. Chương 2

“Ta hỏi người, người đến tột cùng là nam hay là nữ?” Huyền Dương Tử thấy mỹ nhân bị dọa phát khóc, đành phải điều chỉnh ngữ khí, mềm giọng hỏi.

Mỹ nhân oan ức nước mắt nói: “Tuy rằng ta mất trí nhớ, nhưng chính mình là nam hay là nữ vẫn phải biết chứ!”

Huyền Dương Tử nhướn mày: “Vậy, người là...?”

Mỹ nhân bi phẫn: “Ta xinh đẹp như thế này, có thể là nam sao?”

Huyền Dương Tử quay đầu nhìn về phía Huyền Vi Tử và Huyền Thanh Tử nói: “Khi hai đệ mang ”hần” trở về, chắc chắn là nhìn thấy “hần”, ừm, đi tiểu?”

Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử bị kinh sợ, cảm giác trí nhớ của chính mình cũng trở nên không đáng tin cậy, đồng thanh nói: “Bọn đệ thấy thì thấy, nhưng không cần thận xem xét!”

Ý là, nhìn thấy, nhưng nếu đối phương làm giả, bọn họ rất có khả năng đã bị lừa gạt.

Nhưng mà đợi chút, ngực mỹ nhân ban đầu như thế nào phẳng lì? Còn cả một đầu tóc dài lại như thế nào đột nhiên mọc ra?

Huyền Phi Tử vô cùng nghi hoặc, kéo Huyền Dương Tử nói: “Đại sư huynh, chuyện này quá mức nguy hiểm, thuật dịch dung dù ỉnh đến mấy cũng không có khả năng khiến nam thật sự biến thành nữ.”

Huyền Dương Tử hỏi lại: “Vậy đệ nghĩ sao?”

Huyền Phi Tử sờ cằm nói: “Hay là lúc lò đan bị nổ, dâm tăng bị người khác đánh tráo? Đổi thành mỹ nhân này?”

Huyền Dương Tử suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Suy đoán này nghe có vẻ hợp lý, thế nhưng cửa sổ phòng đan thì nhỏ, cửa chính lại chỉ có một cái, lúc ấy ta vừa mới hô, trong một chốc một lát, cho dù muốn đánh tráo, cũng không thể kịp! Hơn nữa, muốn cứu người liền trực tiếp cứu đi, đánh tráo làm cái gì?”

Huyền Phi Tử ôm ngực nói: “Sư huynh cho rằng, nàng chính là dâm tăng kia?”

Huyền Dương Tử nói: “Tam sư đệ cùng Tứ sư đệ không phải đều nói mỹ nhân này với dâm tăng có ba phần giống nhau sao? Đến tột cùng có phải dâm tăng hay không, phải chứng thực đã.”

Trong khi bọn họ nói chuyện, tiểu sư đệ Huyền Tùy Tử mới 13 tuổi cùng Quỷ Phiến 12 tuổi ỷ còn nhỏ không hiểu chuyện, liền ngồi xuống trước mặt mỹ nhân tự báo tên tuổi, lại hỏi mỹ nhân: “Vậy người tên là gì?”

Mỹ nhân lắc đầu nói: “Quên .”

Huyền Tùy Tử thấy nàng thật đáng thương, quyết định giúp nàng chọn một cái tên, suy nghĩ một hồi lâu nói: “Đại sư huynh ở bên cạnh lò đan cứu người ra, vậy gọi người là Đan Nữ được không?”

Có tên so không tên tốt hơn, mỹ nhân gật đầu đồng ý, sau đó lại cảm giác mặt mình có mùi, nhịn không được lấy tay lau, oán giận nói: “Trên mặt ta dính dính, cứ như là bị người ta nhổ nước miếng lên vậy!”

Quỷ Phiến lập tức đỏ mặt, hướng Huyền Tùy Tử nháy mắt, Tùy đạo trưởng, vạn phần đừng nói ra chân tướng!

Tùy đạo trưởng cảm giác mỹ nhân so với sư tỷ Huyền Cảnh Tử càng hiền hoà hơn, cũng đẹp hơn, vì thế không để ý mặt mũi Quỷ Phiến, vô cùng nịnh hót đem chuyện Quỷ Phiến nhổ nước miếng nói ra, nói xong còn bổ sung: “Quỷ Phiến thường xuyên quên đánh răng, mồm nhất định rất thối, nhưng mà tỷ yên tâm, lần tới nếu cần tìm người nhổ nước miếng, đệ sẽ bảo Đại sư huynh đến. Huynh ấy có bệnh sạch sẽ, sớm trưa tôi đều đánh răng một lần, mà mỗi lần ăn xong cái gì đó còn súc miệng, khi rảnh rồi liền ngâm quả trám, vì vậy hơi thở rất thơm mát.”

Mỹ nhân vừa nghe mặt mình đúng là bị phun nước miếng, không khỏi hét lên một tiếng: “A, cho ta một chậu nước rửa mặt, thối quá!”

Lúc này, thôn dân ở dưới chân núi đã nhìn thấy Tam Thanh quán bị cháy, vội kéo nhau xách nước đi lên, sẵn sàng giúp đỡ dập lửa.

Huyền Dương Tử thấy vậy liền ngăn lại nói: “Lửa quá lớn không dập tắt được, mọi người đừng mất công. Mà hiện tại khói quá dày muốn tới gần cũng không xong, tất cả cùng xuống núi đi thôi!”

Thôn dân thấy người ở Tam Thanh quán không có ai bị thương, trong lòng cũng thả lỏng, lại thấy một mỹ nhân ngồi dưới đất, ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, xong lại nhìn về phía Huyền Dương Tử.

Huyền Dương Tử mặt không đỏ tim không đập nói: “Hắn là hòa thượng ở Bạch Mã Tự, đóng giả thành nữ nhân ra ngoài có chút việc.”

Thôn dân “À” một tiếng, lại hỏi: “Tam Thanh quán bị cháy rồi, các đạo trưởng ở đâu bây giờ?”

Huyền Dương Tử nói: “Chuyện này các vị không phải lo, cách đây không xa, có Văn Hòa Quan, trong Quan ít người, chúng ta sẽ đến đấy ở tạm, đợi trùng tu Tam Thanh quán xong thì chuyển về.”

Tam Thanh quán hương khói tuy không rất hưng thịnh, nhưng các đạo trưởng mỗi người đều có bản lĩnh riêng, lại thường hay giúp đỡ thôn dân, hiện nay đột nhiên chuyển đi, thôn dân có chút luyến tiếc, nín kéo hỏi han này nọ xong mới chịu xuống núi.

Đợi thôn dân đi hết, dưới núi đột nhiên đi lên mấy người, thấy Huyền Dương Tử liền quỳ xuống nói: “Nhị gia, không tốt, giặc Kim phá thành, đánh vào thẳng hoàng cung, bắt Thái Thượng Hoàng cùng Hoàng Thượng làm tù binh, giết người như ngóe. Hiện trong Hoàng thất huyết mạch gần nhất chỉ còn có Nhị gia, xin Nhị gia theo thuộc hạ về cung, kế thừa ngôi vị Hoàng đế!”

“Phụ thân mẫu thân ta ra sao?” Dù là Huyền Dương Tử mặt than, lúc này cũng thay đổi sắc mặt.

Người tới nói: “Vương gia, Vương phi mạnh khỏe, đang ngóng trông Nhị gia trở về!”

Vừa nghe phụ mẫu mạnh khỏe, sắc mặt Huyền Dương Tử chậm rãi trở lại bình thường, lúc này mới hỏi: “Ai đang trấn thủ ở kinh thành?”

Người tới nói: “Bẩm, Thân tướng quân hiện đang trấn thủ kinh thành, che chở Vương gia, Vương phi, sai thuộc hạ đi đón Nhị gia về kinh.”

Huyền Dương Tử nghe ra ẩn ý, phụ mẫu hẳn đang ở trong tay Thân tướng quân, hẳn bắt buộc phải về.

Người tới cũng nhìn thấy Tam Thanh quán bị cháy, đề nghị: “Các sư huynh đệ của Nhị gia nếu không có chỗ đi, không bằng cùng vào kinh? Mà vị cô nương này...” Nói đến đây liền nhìn Huyền Tuy Tử.

Huyền Tuy Tử giới thiệu: “Vị này là Đan Nữ, là người của Đại sư huynh.”

Nghe nói đạo gia cũng có tìm nữ nhân song tu, hẳn vị đây là? Người tới vui mừng ra mặt, chấp tay nói: “Giặc Kim sát hại hoàng thất, bây giờ Nhị gia về kinh đăng vị, lại có hậu nhân, chắc chắn sẽ an ổn được lòng người.” Nói xong liền hành lễ với Đan Nữ: “Thuộc hạ gặp mặt Đan cô nương, thỉnh Đan cô nương cùng Nhị gia hồi kinh!”

Đan Nữ nhìn Tam Thanh quán đã bị thiêu hủy, lại nghĩ chính mình mất trí nhớ, không ôm đui Huyền Dương Tử này chắc không có đường sống, bởi vậy lập tức gật đầu, tỏ vẻ sẽ đi cùng.

Huyền Phi Tử đầu tiên nghĩ sư phụ cùng sư muội đang mất tích, bây giờ muốn đi tìm cũng không có manh mối, nếu theo Đại sư huynh về kinh không chừng có thể mượn quan phủ binh lực truy tìm, do đó cũng đồng ý.

Đại sư huynh cùng Nhị sư huynh đều muốn về kinh, bọn tiểu sư đệ tất nhiên không có ý kiến, nhanh chóng phủi bụi quần áo, đứng lên chuẩn bị đi theo nhóm người mới tới.

Đan Nữ cũng đứng lên, lại phát hiện toàn thân nhũn ra, hai chân càng mềm oặt, vô cùng kinh hãi, quát lên với Huyền Dương Tử: “Người đã làm gì ta?”

Huyền Dương Tử không quay đầu nói: “Hạ được, ngươi trúng Nhuyễn cốt tán, nếu không có giải được, đời này liền thành người xương sụn.”

Đan Nữ khóc òa lên nói: “Người vì cái gì muốn hại ta?”

Huyền Dương Tử liền đến sát bên ghé tai Đan Nữ nói: “Chẳng lẽ không phải vì để giả nữ nhân, chính ngươi ăn Nhuyễn cốt tán sao?”

Đan Nữ há hốc miệng: “Làm sao có thể?”

Huyền Dương Tử nhìn cử chỉ của Đan Nữ, thở dài một tiếng, dâm tăng vì giả trang tự mình hại mình, cũng thật đáng thương! Nhưng mà, tung tích sư phụ sư muội hỏi vòng vèo mãi không ra, cũng chỉ có thể mang theo hẳn về kinh.

Đoàn người lên đường, Đan Nữ ngồi bên trong xe ngựa không an phận, luôn vén màn ngó đầu ra nói chuyện phiếm với Huyền Tuy Tử cưỡi ngựa cạnh xe, muốn nhân cơ hội hỏi tin tức tìm hiểu tình hình hiện nay.

Huyền Tuy Tử tuổi còn nhỏ, các sư huynh có chuyện quan trọng cần bàn thường vẫn vất hẳn qua một bên, làm hẳn rất buồn bực, hiện tại bất ngờ được Đan Nữ coi trọng, vô cùng vui sướng, hận không thể dốc ruột dốc gan nói hết (*), nghe Đan Nữ hỏi triều đại cùng thế cuộc, lập tức hai năm rõ mười báo cáo.

Đại Yến Quốc dựng nước đã hơn 300 năm, đến đời Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Sơn sức nước đã suy yếu, thân vương tranh quyền đoạt lợi không ngừng, dân chúng lầm than. Sau này Cảnh Thái Sơn lập mưu khiến các thân vương trai cò đánh nhau, chết gần như hết, chỉ có phụ thân Huyền Dương Tử là Cảnh Thái Phong còn sống. Cảnh Thái Sơn thấy chỉ còn lại có một đệ đệ, mà Cảnh Thái Phong lại là một con một sách không có tính uy hiếp, liền giữ hẳn ở lại kinh thành không bắt đi đất phong.

Cảnh Thái Phong cưới vợ sinh con, hai trai ba gái, con trai nhỏ đặt tên Cảnh Bạch Thạch. Cảnh Bạch Thạch từ bé trí tuệ hơn người, một lần để người xem tướng, người này không biết có tư tâm gì, nói rằng

Cảnh Bạch Thạch có tướng đế vương. Khi đó, Cảnh Thái Sơn đã phong hoàng tử Cảnh Thiên Hữu làm thái tử, vừa nghe phong thanh liền hạ chỉ để Cảnh Thái Phong đưa Cảnh Bạch Thạch mới năm tuổi đến đạo quan làm đạo sĩ.

Cảnh Bạch Thạch, cũng chính là Huyền Dương Tử hôm nay.

Vài năm gần đây, bởi vì Đại Yến cùng Kim quốc đánh trận đều thua, Cảnh Thái Sơn kinh hoảng, ngày đêm lo lắng giấc Kim sẽ đánh tới kinh thành, vì thế đem ngôi vị truyền cho Đại hoàng tử Cảnh Thiên Hữu, còn bản thân trốn trong cung hưởng lạc, không để ý tới thế sự.

Sau khi đăng cơ, Cảnh Thiên Hữu vô cùng tự phụ, không nghe hạ thần khuyên bảo phong đệ đệ Hoàng hậu là Tiêu Tán làm Đại tướng quân, tập kết binh lực toàn quốc xuất quân đánh Kim quốc.

Tiêu Tán thắng vài trận liền khinh địch, vì vậy rất nhanh bị đánh cho tan tác. Cùng lúc ấy, Cảnh Thiên Hữu nghe lời gian thần, điều Thân tướng quân ra khỏi thành. Kinh thành không người, mật thám người Kim nhân cơ hội lẻn vào, mở cửa thành dẫn quân Kim vào kinh.

Đội Thân tướng quân hồi binh cứu giúp, giấc Kim đã bắt đi được cả Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Sơn lẫn Hoàng đế Cảnh Thiên Hữu.

Nghe đến đó, Đan Nữ hiểu rõ, cười hì hì nói: “Nói như vậy, Huyền Dương Tử hồi kinh là có thể làm Hoàng Đế?”

Huyền Tuy Tử hạ giọng nói: “Đúng vậy, Đại sư huynh vốn có một ca ca nhưng đã mất cách đây ba năm. Hiện Đại sư huynh hồi kinh, tất nhiên là huynh ấy làm Hoàng Đế. Huynh ấy là đương kim Hoàng thượng, mà tỷ là nữ nhân của huynh ấy, không chừng còn có thể được phong làm Hoàng hậu đâu!”

Đan Nữ đảo mắt, hỏi: “Sư huynh người vẫn nói ta là dâm tăng, người chẳng lẽ không ủng hộ hần hay sao mà nói thế?”

Huyền Tuy Tử sờ sờ đầu nói: “Tỷ xinh đẹp như vậy, làm sao có thể là dâm tăng? Hơn nữa, tỷ có chút giống tỷ tỷ của đệ, không có khả năng là người xấu.”

Đan Nữ nháy mắt mấy cái, hỏi: “Tỷ tỷ của người giờ ở đâu?”

Huyền Tuy Tử đột nhiên trầm mặc, hồi lâu sau mới nói: “Năm đệ sáu tuổi, giấc Kim phá thành, giết phụ thân mẫu thân đệ, tỷ tỷ bị chúng kéo ra ngoài liền đâm đầu vào cánh cửa chết. Lúc chúng muốn giết nốt đệ thì sư phụ đi ngang qua, sư phụ cứu đệ lại mang đệ lên núi.”

Đan Nữ vươn tay chạm vào vai Huyền Tuy Tử, không vỗ mà nói: “Về sau tỷ giúp người báo thù.”

Huyền Tuy Tử nhếch miệng, nặn ra một nụ cười như mếu, sau đó nói: “Sư phụ cũng muốn giúp đệ báo thù, lần vừa rồi luyện đan là một loại đan nổ, nếu luyện thành ném đến doanh trại giấc Kim có thể nổ chết bọn chúng. Đáng tiếc lò đan tự phát nổ, tâm huyết của sư phụ cũng mất.”

Huyền Dương Tử quay đầu, thấy Huyền Tuy Tử cùng Đan Nữ nói chuyện vui vẻ, không khỏi nhăn mày, kéo ngựa chậm lại đợi xe ngựa chạy lên liền nghiêm giọng nói: “Dâm tăng, đừng dụ dỗ tiểu sư đệ của ta.”

Viên tiểu tướng thừa lệnh tới đón Huyền Dương Tử đi phía trước thấy vậy, kì lạ hỏi một phó tướng khác: “Người nói xem Nhị gia sao lại gọi Đan cô nương là dâm tăng hả?”

Phó tướng giải thích: “Cái này gọi là tình thú, tình thú người biết không?”

3. Chương 3

Trên đường đi, nhân lúc mọi người nghỉ ngơi, Huyền Dương Tử tới Văn Hòa quan, gặp Văn Hòa Quan chủ.

Quan chủ Văn Hòa quan dáng vẻ thanh cao thoát tục, năm nay đã ngoài 80 tuổi, nhìn thấu sự đời, kiến thức rất sâu rộng, nghe Huyền Dương Tử kể tình huống của Đan Nữ liền vuốt râu nói: “Khi sư phụ ta còn sống từng kể rằng ở phương Tây có một thuật dịch dung gọi là biến thân thuật, nam nhân học được thuật này vào lúc khẩn cấp sẽ uống một loại thuốc tương tự như Nhuyễn cốt tán, chỉ trong nháy mắt là có thể biến thành cô gái yêu kiều quyến rũ, dùng sắc đẹp lừa gạt kẻ địch. Niêm Hoa Tăng có thể mọc ra tóc và

ngực, không chừng là dùng thứ thuốc này. Chỉ là, có vẻ bên ngoài giống nữ nhân nhưng cũng không phải thật sự là nữ nhân, nếu gần gũi nữ nhân hẳn vẫn có thể khiến họ mang thai.”

Huyền Dương Tử nghe vậy nói: “Quan chủ nói vậy, nghĩa là Niêm Hoa Tăng là nam căn bản không hề biến đổi, vẫn giống như lúc trước?”

“Tất nhiên, nếu căn bản có thể thay đổi, vậy chẳng phải thành chân chính nữ nhân? Nếu thế gian có thuật kì diệu như vậy còn cần thần tiên làm cái gì?” Quan chủ nói xong lại nói tiếp: “Nhưng sư phụ ta cũng từng nói, thuật này vạn người luyện tới đa cũng chỉ có một người thành công, từ đó đến nay, lão phu chưa từng thấy có người luyện được, tưởng thuật này đã trở thành truyền thuyết, không ngờ Niêm Hoa Tăng lại luyện thành, người này hẳn là một thiên tài!”

Huyền Dương Tử nói: “Hắn đã hại không biết bao nhiêu hoàng hoa khuê nữ, tâm bất chính, đợi tiểu bối hỏi được tung tích sư phụ cùng sư muội xong, dù hắn có là thiên tài cũng không lưu lại.”

Quan chủ xoa tay nói: “Không thể giết hắn.”

Huyền Dương Tử hỏi: “Vì sao?”

Quan chủ nói: “Lão phu muốn tha cho hắn một mạng, người hỏi được tung tích của sư phụ và sư muội người xong thì giao hắn cho ta.”

Huyền Dương Tử khó hiểu nhìn quan chủ.

Quan chủ giải thích: “Người luyện thuật này, trước hết phải luyện thuật cải lão hoàn đồng, ta cần chính là thuật cải lão hoàn đồng.”

Năm Huyền Dương Tử năm tuổi mới đến Tam Thanh quán từng bị một trận bệnh nặng, may nhờ có quan chủ cứu giúp mới sống được đến hôm nay, hắn vẫn luôn muốn báo ân, hiện vừa nghe quan chủ nói vậy liền gật đầu đáp ứng, cười nói: “Nếu là như thế, đến lúc đó tiểu bối sẽ sai người đưa hắn đến cho Quan chủ.”

Quan chủ lại nói: “Việc này, không thể nói cho người khác, tránh để lộ tin tức người người thấy lợi sẽ ra tay tranh đoạt hắn.”

Huyền Dương Tử gật đầu nhận lời .

Quan chủ lại đi vào trong phòng mang ra một túi lá trà đưa cho Huyền Dương Tử nói: “Đây là hoàn hồn trà, mỗi ngày pha cho Niêm Hoa Tăng uống một chén, hắn sẽ từ từ khôi phục sức lực, có thể tự đi lại mà không còn mềm nhũn nằm trên giường. Thêm nữa, uống trà này vẻ kiêu mị của hắn sẽ bớt đi một chút, tất sẽ không thể mê hoặc người khác nữa.”

Huyền Dương Tử nhận lá trà cất vào tay áo, sau đó mới cáo từ.

Phó tướng tuy thấy Huyền Dương Tử rời đi cũng không lo lắng, Thành vương gia cùng Thành vương phi còn đang ở trên tay Thân tướng quân, Nhị gia sao có thể bỏ trốn? Quả nhiên chờ một lát, liền thấy Huyền Dương Tử trở về .

Huyền Phi Tử kéo Huyền Dương Tử đến một góc khuất, lặng lẽ hỏi: “Sư huynh, Quan chủ nói như thế nào?”

Huyền Dương Tử nói: “Quan chủ cũng không giải thích được, trước mắt chúng ta cứ tìm cách khiến dâm tăng nói ra tung tích sư phụ cùng sư muội đi đã, xong rồi hãy tính sau.”

Lúc này đã tới trạm dịch, phó tướng sắp xếp chỗ nghỉ chân, để Đan Nữ và Huyền Dương Tử cùng ngủ ở một gian phòng.

Huyền Dương Tử vào phòng, đầu tiên cũng ngăn ra, sau đó lại nghĩ, để dâm tăng ngủ một mình một phòng, nhờ nửa đêm dâm tăng bỏ trốn hoặc bị người giết, bây giờ bọn hắn biết đi đâu hỏi thăm tung tích của sư phụ cùng sư muội? Vì vậy, thoải mái đồng ý.

Đan Nữ thấy Huyền Dương Tử đi vào cũng thở ra một hơi. Hiện tại chính mình không một xu dính túi, thân thể lại mềm nhũn muốn đi cũng không đi được, nếu một mình một phòng, chẳng may xảy ra chuyện

gì, ai tới cứu đây? Nghe nói nơi này mật thám giặc Kim vẫn đang ẩn nấp xung quanh, nếu chính mình bị giặc Kim bắt đi, lúc ấy còn có đường sống sao?

“Ê, lão đạo, ta muốn uống trà!” Đan Nữ giọng nũng nịu hô Huyền Dương Tử một tiếng.

Huyền Dương Tử liếc nàng một cái nói: “Dâm tăng, muốn uống tự đi mà rót, không có chân hả?”

Đan Nữ uất ức, vừa khóc vừa nói: “Người ta nhũn như sợi bún, đi một bước liền ngã.”

Huyền Dương Tử hừ một tiếng, cuối cùng lấy lá trà Quan chủ đưa, pha một chén mang đến bên giường đưa cho Đan Nữ.

Đan Nữ xếp gối làm chỗ tựa ngồi dậy, vươn tay yếu ớt đỡ lấy chén trà.

Huyền Dương Tử hơi nhíu mày, sợ đổ nước trà ra giường, đành phải ngồi xuống bên cạnh, đưa chén trà đến bên miệng Đan Nữ.

Đan Nữ mới chạm môi vào mép chén, lập tức giật lại, gắt giọng: “Nóng, người giúp ta thổi đi!”

Huyền Dương Tử không chút thay đổi nhìn Đan Nữ, Đan Nữ dứng cảm đối mặt với hắn, tiếp tục làm nũng, nhỏ nhẹ nói: “Thổi một tý thôi mà!”

Huyền Dương Tử cụp mắt, thổi thổi vài cái lại đưa chén trà đến bên miệng Đan Nữ.

Lúc này Đan Nữ cũng nghe theo uống một ngụm, lại thấy trà không ngon nhíu mày nói: “Vừa đắng vừa chát, chẳng có tý hương vị gì cả, thế này cũng gọi là trà à?”

Huyền Dương Tử lạnh lùng nói: “Bây giờ đang lúc chiến tranh, có trà để uống là tốt lắm rồi, người còn chê bai cái gì?”

Đan Nữ lại uống thêm một ngụm, rót cuộc lắc đầu nói: “Không uống nữa, cho ta một chén nước trắng.”

Huyền Dương Tử không để ý, tiếp tục đưa trà đến miệng nàng, còn hơn nữa chén không uống, lãng phí.

Đan Nữ bị buộc, bữu môi chu miệng, cuối cùng vẫn uống hết chén trà.

Huyền Dương Tử để chén lại bàn, gọi người mang nước vào, chuẩn bị tắm rửa.

Đan Nữ xem trong phòng ngay cả một tấm bình phong cũng không có, không khỏi nghi hoặc nói: “Người chuẩn bị tắm rửa trước mặt ta?” Nói xong hai má nổi lên hai đóa hoa hồng.

Huyền Dương Tử thâm oán, gã dâm tăng này thật nghĩ rằng uống thuốc mọc ra tóc với bộ ngực liền thực sự là nữ nhân đấy. Còn đỏ cả mặt?

Thấy Huyền Dương Tử không đáp, Đan Nữ nghiêng người nằm xuống, hừ, hất tẩm việc hắn, ta không xem là được.

Đợi người trong trạm dịch mang nước vào rồi đi ra xong, Huyền Dương Tử quay lưng về phía Đan Nữ, cúi đầu vào, chuẩn bị bước vào thùng tắm.

Đan Nữ nghe được âm thanh, nhin không được hé một mắt ra, vừa nhìn một cái liền bật cười, buột miệng nói: “Ê, lão đạo, cái bốt trên móng kia của ngươi thật giống hình một con chó nhỏ.”

“Câm miệng!” Huyền Dương Tử nghe thấy tiếng nói nũng nịu, lại nghĩ đến giọng nói này là của tên bất nam bất nữ Niêm Hoa Tăng, liền cảm thấy buồn nôn, bất ngờ quay đầu quát một tiếng.

“Á!” Đan Nữ giật mình hét lên, hai mắt vội nhắm chặt.

Hừ! Huyền Dương Tử bước vào thùng tắm, bắt đầu cẩn thận lau rửa.

Đan Nữ nghe thấy tiếng nước róc rách hồi lâu mà Huyền Dương Tử vẫn còn chưa xong, liền lại mở mắt, nói thâm: “Người tắm rửa hay là lột da vậy?”

Huyền Dương Tử không thèm để ý tới nàng, tiếp tục tắm tấp, hồi lâu sau mới quàng khăn tắm bên hông bước ra khỏi thùng tắm.

Dưới ánh nến mập mờ, Đan Nữ nhìn cơ ngực rắn chắc của Huyền Dương Tử, không khỏi tán thưởng nói: “Lão đạo, người mặc quần áo trông gầy, không ngờ cởi ra liền có thịt ha!”

Huyền Dương Tử thấy Đan Nữ mê đắm nhìn, vô tình đi qua thổi tắt nến, đợi trong phòng tối om, mới tháo khăn lau người mặc quần áo.

Trong phòng tối như hũ nút, Đan Nữ ngược lại mở to hai mắt, nhìn vào chỗ Huyền Dương Tử đang đứng nói: “Ta có thể nhìn rõ trong bóng tối, ta nhìn thấy, ahem, thật lớn nha!”

Huyền Dương Tử có chút căm tức, dâm tăng, ngay cả bản đạo trưởng cũng muốn câu dẫn, quá vô liêm sỉ!

Huyền Dương Tử mặc áo choàng, lại thấp nền nhìn xung quanh căn phòng, trong phòng chỉ có một cái giường, hắn cảm thấy bản thân không cần vô duyên vô cớ ngủ dưới đất, liền đi thẳng đến giường, ầy Đan Nữ nói: “Nằm lù vào trong, quay mặt vào tường, cấm quay ra đây!” Nói xong lên luôn giường, để nguyên quần áo đi ngủ.

Đan Nữ có chút kinh sợ, tưởng lão đạo này tính tình cổ hủ sẽ nằm ngủ trên sàn, không nghĩ tới hắn thực sự. Lên. Giường.

Đan Nữ hết kinh ngạc liền uất ức, rõ ràng bản thân là hoàng hoa khuê nữ, cứ như vậy bị bắt lên giường với lão đạo? Càng nghĩ càng bực mình, nàng phùng má thở hổn hển.

Huyền Dương Tử nghe thấy Đan Nữ thở dốc, nghiêng người quay sang, trừng mắt nói: “Dâm tăng, muốn gì?”

Đan Nữ giật mình kinh sợ, cuộn chần lăn đến dính sát vào vách tường như thần lẩn, yếu ớt nói: “Không gì cả.”

“Cho người mười lá gan cũng không dám.” Huyền Dương Tử liếc mắt khinh thường nhìn Đan Nữ một cái, quay mặt ra phía ngoài, nhắm mắt ngủ.

Do đi đường sóc nẩy cả ngày, thân mình Đan Nữ lại yếu nhược, nằm một lúc mệt mỏi liền kéo đến, cũng nhắm mắt ngủ.

Ngày thứ hai bọn họ vừa rửa mặt chải đầu xong bước ra khỏi cửa phòng, liền thấy các sư huynh đệ đồng loạt nhìn họ, nháy mắt đầy mờ ám. Huyền Phi Tử kéo Huyền Dương Tử hỏi: “Đại sư huynh, huynh kiểm tra Niêm Hoa Tăng chưa? Như thế nào?”

Huyền Dương Tử hất tay Huyền Phi Tử, ho khan một tiếng nói: “Không thấy rõ.”

Huyền Phi Tử liền vẽ “ta đã hiểu”, cười hì hì tránh ra .

Huyền Dương Tử: Người biết cái gì?

Huyền Phi Tử: Giữa đêm khuya song tu kiểu diễm, làm sao nhớ được mà nhìn cho rõ ràng đâu?

Chậm hơn một chút, các sư huynh đệ liền biết Huyền Dương Tử đã cùng Đan Nữ song tu, Huyền Tỳ Tử có chút ngây thơ, còn quay sang hỏi Huyền Phi Tử: “Nhị sư huynh, thật ra, thuật song tu chủ yếu là tu luyện cái gì ?”

Huyền Phi Tử vô cùng đứng đắn nói: “Là hai người cùng nhau tu luyện, sau khi hoàn thành sẽ phi thăng.”

Huyền Tỳ Tử giật mình nghiêm túc nói: “Hóa ra là vậy! Sư huynh, chúng ta cũng cùng song tu thôi!”

Huyền Phi Tử đang uống nước, suýt nữa thì sặc, vội nói: “Đi đi, tìm Quỳ Phiến song tu, đừng có tìm ta.”

“Quỳ Phiến cũng có hiểu đâu.” Huyền Tỳ Tử nói thảm một tiếng, quay đầu đi tìm Đan Nữ nói chuyện.

Sau nửa tháng bốn ba, đoàn người cuối cùng tới kinh thành.

Vào thành, Huyền Dương Tử cùng mọi người mới biết được phó tướng mô tả giấc Kim phá thành cực kỳ rút gọn. Kinh thành rõ ràng trải qua một phen cướp bóc phá hủy, nơi nơi tường đổ gạch gãy, trong không khí mang mùi khói khét lẹt và còn phảng phất cả mùi máu tươi.

Dù là Huyền Dương Tử đã chuẩn bị tâm lý, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, sắc mặt vẫn xanh mét. Huyền Tuy Tử nghĩ thấy mùi máu tươi, nhớ tới chuyện cũ, ngã ngồi xuống góc tường nôn mửa.

Đan Nữ mỗi ngày uống trà Huyền Dương Tử pha, đã có thể đi lại bình thường, thấy vậy đi xuống xe ngựa, yên lặng đến sau Huyền Tuy Tử đưa cho hắn một cái khăn tay nói: “Lau đi!”

Huyền Tuy Tử không nhận khăn tay, lấy mép áo của mình lên lau qua loa, kéo Đan Nữ nói: “Tỷ mau về xe ngựa, chỗ này bẩn lắm, lại mùi nữa.”

Huyền Phi Tử yên lặng nhìn sang, quay đầu nói với Huyền Dương Tử: “Đại sư huynh, Niêm Hoa Tăng sau khi song tu với huynh, nhan sắc càng ngày càng say lòng người a!”

Huyền Dương Tử cũng nhìn về phía Đan Nữ, thấy nàng lông mày như trắng lưỡi liềm, mắt như thu thủy, môi không điểm son cũng đỏ, eo thon mềm mại như cành liễu, dáng người yếu điệu thướt tha, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Quan chủ không phải nói uống lá trà kia xong sẽ bớt kiêu mị, không thể mê hoặc người khác nữa cơ mà? Nhìn dần tăng xem, càng ngày càng kiêu mị, còn cứ tiếp tục như vậy, hắn thành nữ nhân thật mất!

4. Chương 4

Đan Nữ thấy Huyền Dương Tử nhìn mình, càng cố tình tỏ vẻ mê người. Ta cứ kiêu mị đấy, làm gì được nhau?

Huyền Dương Tử cup mắt, phần nộ quát Huyền Phi Tử: “Lần sau không được mua quần áo bỏ sát người cho hắn nữa, mặc vào như yêu tinh ấy. Nếu có bao tải, chùi cho hắn một cái.”

Càng đến gần hoàng cung, sắc mặt Huyền Dương Tử càng sa sầm xuống.

Phó tướng Đỗ Hạc thấy Huyền Dương Tử khó chịu, vội nói: “Giặc Kim vào kinh thành phóng hỏa giết người khắp nơi, nếu không phải Thân tướng quân trở về sớm, để đô chỉ sợ đã bị đồ thành.”

Huyền Dương Tử hỏi: “Phụ thân mẫu thân ta làm sao tránh được một kiếp này?”

Đỗ Hạc đáp: “Vương gia cùng Vương phi đi thấp hương ở Tích Cốc tự, ra khỏi thành nên tránh được kiếp nạn này. Nhưng Thành vương phủ bị đốt cháy, toàn bộ nô tài ở lại trong phủ cũng bị chết cháy theo. Thân tướng quân về thành, hỏi thăm biết được Thành vương gia đang ở Tích Cốc tự, lập tức sai người đi đón trở về hoàng cung bảo vệ nghiêm ngặt, sau mới lại phái bọn thuộc hạ đi mời Nhị gia về.”

Nói đến đây, đoàn người vừa đến cửa hoàng cung, liền thấy có người đã sớm đứng ở đó, một phụ nhân hô to: “Bạch Thạch!”

Huyền Dương Tử nghe tiếng gọi, bước nhanh về phía trước: “Mẫu thân, con đã về!”

Mấy năm nay Huyền Dương Tử ở Tam Thanh quán tu đạo, hàng năm hai vợ chồng Thành vương gia đều vùng trộm đi thăm con, nhưng hôm nay hai người tìm được đường sống trong chỗ chết gặp lại con, cảm xúc tất nhiên khác biệt.

Đan Nữ đã nghe Huyền Tuy Tử nói qua, biết tên tục của Huyền Dương Tử là Cảnh Bạch Thạch, thấy một vị phụ nhân chứng bốn mươi tuổi ôm Huyền Dương Tử vừa khóc vừa cười, liền biết vị này là mẫu thân Huyền Dương Tử - Thành vương phi.

Huyền Tuy Tử đứng bên cạnh Đan Nữ, chỉ cho nàng xem: “Vị này là Thành vương phi, vị bên cạnh kia, đầu đội tử ngọc quan [1], là Thành vương gia.”

Đan Nữ liếc nhìn, “Chặc chặc” hai tiếng nói: “Thành vương gia là mỹ đại thúc ha, đẹp trai quá!”

Thành vương gia đi tới nắm tay Thành vương phi, nói với Huyền Dương Tử: “Vào trong rồi nói.”

Lúc này Thân tướng quân cùng các quan lại đại thần xếp hai hàng đi ra nghênh đón, gặp Huyền Dương Tử Thân tướng quân giải thích: “Kinh thành hiện tại mười phần có tới tám chín phần bị phá hủy, Thành vương phủ cũng bị đốt cháy, còn may là hoàng cung chỉ bị đốt phá một nửa, còn có một nửa có thể ở được, các chư hầu quan lại sống sót đều đang ở trong cung, cũng tiện ạt tướng bảo vệ.”

Huyền Dương Tử nghe vậy, ngược lại là hiểu phủ đệ bị đốt cháy, những người còn sống này tất nhiên sợ mất mật, một mực nghe theo bám lấy Thân tướng quân.

Thân tướng quân nói xong, lại nói: “Nhị gia, nước không thể một ngày không có chủ, thần không thể một ngày không có vua, Nhị gia vừa trở về xin nhanh chóng đăng cơ, chiếu cáo thiên hạ, hiệu lệnh quần hùng, đánh đuổi quân Kim, cứu Văn Quân Hoàng đế và Thành Thái Hoàng đế.”

Văn Quân Hoàng đế là niên hiệu của Cảnh Thái Sơn, mà Thành Thái Hoàng đế là niên hiệu của Cảnh Thiên Hữu.

Huyền Dương Tử cũng hiểu chuyện khẩn cấp, chỉ có huyết mạch hoàng thất đăng cơ mới có thể danh chính ngôn thuận hiệu lệnh quần hùng, ổn định lòng dân, vì vậy gật đầu nói: “Tướng quân cứ việc sắp xếp là được.”

Lúc này, Thành vương phi đã sớm chú ý tới Đan Nữ, lại hỏi Huyền Tỳ Tử, vô cùng mừng rỡ nói: “Ý tiểu đạo trưởng là, nàng là nữ nhân của Bạch Thạch?”

Huyền Tỳ Tử gật đầu nói: “Đúng vậy, dọc đường đi, Đại sư huynh và Đan tử ngày nào cũng ngủ cùng phòng mà!”

Thành vương phi mặt mày hớn hỏ, lại vụng trộm đánh giá Đan Nữ, càng nhìn càng thấy vừa lòng, xem xem, lông mi dài cong vút, mắt to đen láy, miệng tròn eo nhỏ, dáng người cực dễ sinh sản, thế này không chừng chỉ sang năm bà đã có cháu để bế.

Hoàng cung chính điện đều bị thiêu hủy hơn nửa, ngoại trừ Minh Hòa điện, còn các điện thất có thể ở được đều đã đầy người, Huyền Dương Tử xem xong, không nói một lời, kéo các sư đệ cùng Đan Nữ vào ở Minh Hòa điện.

Các sư đệ nghỉ ở nhà ngoài, theo thường lệ, Đan Nữ cùng Huyền Dương Tử được sắp xếp ở cùng một chỗ.

Đêm nay, Đan Nữ uống trà Huyền Dương Tử đưa, như thường lệ ngủ sát vách tường để bên ngoài cho Huyền Dương Tử.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đan Nữ tỉnh lại, một tiểu cung nữ liền múc nước mang vào giúp nàng rửa mặt.

Đan Nữ nhìn quanh không thấy Huyền Dương Tử nên hỏi: “Lão đạo đâu rồi?”

Tiểu cung nữ biết Đan Nữ hỏi Huyền Dương Tử, khẽ nói: “Hoàng Thượng đang chuẩn bị đăng cơ!”

“Hả!” Đan Nữ thất thanh nói: “Cứ thế này đăng cơ?”

Tiểu cung nữ nói: “Thân tướng quân đã sớm chuẩn bị, hôm nay lại là ngày Hoàng đạo phù hợp đại lễ. Nương nương sớm rửa mặt chải đầu một chút, không chừng chiếu phong cũng sắp đến rồi!”

Đan Nữ chưa kịp trả lời, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, Huyền Tỳ Tử cùng Quỷ Phiến mặc quần áo thái giám xông vào, cười hì hì nói: “Đan tử, nhanh ra đây, Vương phi với Đại sư huynh bàn bạc chiếu phong tỷ làm Quý phi này!”

Đan Nữ nhìn thấy Huyền Tỳ Tử cùng Quỷ Phiến ăn mặc, giật cả mình, hỏi: “Hai đệ thành thái giám?”

Huyền Tỳ Tử cười nói: “Lúc trước giặc Kim vào cung đã giết sạch công công thái giám, bây giờ Đại sư huynh đăng cơ sao có thể chẳng có lấy một gã thái giám? Vì vậy bọn đệ liền mặc quần áo này, cứ đóng giả cái đã, được đến đâu hay đến đó.”

Tiểu cung nữ Hồng Liên đứng cạnh cũng nói: “Lúc giặc Kim xông vào cung rất hung hăng, ra tay tàn nhẫn, nô tỳ sợ quá ngất đi, vậy nên mới may mắn sống sót.”

Về chuyện phong phi, vì Huyền Dương Tử đăng cơ, Thành vương phi thăng cấp thành Thái Hậu nương nương, bà khuyên bảo Huyền Dương Tử nạp Đan Nữ làm phi lý do vô cùng chính nghĩa: “Con xem tình thế hiện nay, phải nạp phi, sinh hoàng tử mới ổn định được lòng người.”

Huyền Dương Tử nhíu mày suy nghĩ, nếu không nạp dân tăng làm phi, chắc chắn cũng sẽ có đại thần đưa con gái vào cung, so với chuyện này, không bằng cứ nạp dân tăng, đợi mọi chuyện ổn thỏa lại bàn tiếp.

Thái Hậu thấy Huyền Dương Tử có vẻ thả lỏng, lại cười nói: “Ta thấy Đan Nữ rất tốt, tướng vượng phu ích tử, con nạm nang, không có gì là thua thiệt cả.”

Vì vậy sau đó mới có cảnh Huyền Phi Tử mặc quần áo thái giám cầm chiếu vào điện, cười nói với Đan Nữ: “Đan tỷ mau tiếp chỉ, Hoàng Thượng phong tỷ làm Quý phi này!”

Cứ như vậy thực hiện một nghi thức cực kỳ đơn giản xong, Đan Nữ chính thức trở thành Đại Yến quốc Quý phi.

Đêm đó, Đan Nữ đang tắm rửa, nghe được có người mở cửa phòng đi vào, tưởng là Hồng Liên liền gọi: “Vào đây kì lưng hộ ta với!” Trong tiếng nước ì oạt, giọng nói của nàng mang theo ý ướm át, khiến người ta không đành lòng từ chối.

Huyền Dương Tử đang mặc một bộ long bào hơi nhỏ, hai tay bị bó cứng không nâng lên nổi, định vào phòng đổi áo, lại nghe được Đan Nữ gọi, nhất thời ngây người nghĩ: dâm tăng thể nhưng định quyến rũ bản đạo trưởng, à không, định quyến rũ trẫm?

Đan Nữ hô một tiếng, thấy không có tiếng đáp lại, nàng liền bám vào thùng tắm, ngó đầu qua bình phong gọi: “Hồng Liên!”

Huyền Dương Tử đứng ở trước giường cởi long bào, mặc áo khoác, nghe nàng hô to gọi nhỏ khó chịu quát: “Gọi cái gì?” Hắn quát xong, vừa ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Đan Nữ lộ ra nửa người, hai bên đùi trắng nõn khiến người ta gần như mù mắt.

“Trở về, thể này còn ra thể thống gì nữa?” Huyền Dương Tử nổi giận gầm lên: “Rốt cuộc ngươi có biết xấu hổ không vậy?”

Đan Nữ “ùm” một tiếng ngồi xuống thùng tắm, mặt đỏ bừng, thầm nói: “Ta tưởng là Hồng Liên mà!”

Huyền Dương Tử đột nhiên nhớ tới Văn Hòa Quan chủ từng nhắc nhở, lập tức cảnh cáo: “Ngươi đừng có chạm vào Hồng Liên. Chẳng may nàng mang thai, chuyện này biết tính lên đầu ai?”

Đan Nữ: “...”

Huyền Dương Tử nhanh chóng thay áo, đẩy cửa đi ra ngoài, vừa bước một bước liền cảm giác mũi ngứa ngứa nóng nóng, hắn giơ tay lên lau thấy đầy một tay máu.

Hắn là dâm tăng a! Huyền Dương Tử vừa lau máu mũi vừa thầm oán, khó khăn đợi máu ngừng chảy, hắn mới tiếp tục đi ra bên ngoài.

Lễ bộ đại thần Đồng Văn Tập đứng ở bên ngoài Minh Hòa điện, thấy Huyền Dương Tử đi ra, liền tiến lên hành lễ, nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hiện nay phủ đệ của các đại thần chưa tu sửa xong, sợ rằng còn phải ở trong cung một thời gian...”

Huyền Dương Tử phát tay nói: “Lúc này thời cuộc rối ren, không cần quá chú ý đến chuyện ấy, cứ để bọn họ ở lại trong cung, đợi phủ đệ sửa xong chuyển ra cũng chưa muộn.”

Đồng Văn Tập tuân lời, lại nói: “Hoàng Thượng xem, nên chọn cung nữ nào đứng ở ngự điện cầm quạt? Trước kia khi Thành Thái Hoàng đế vào triều, có ít nhất tám cung nữ cầm quạt theo hầu, bây giờ trời nắng nóng, Hoàng Thượng lại ngay cả một người cũng không có, quá mức khó nhìn. Đây tuy là chuyện nhỏ, nhưng quan hệ tới mặt mũi của cả triều đình, không thể qua loa được.”

Huyền Dương Tử nói: “Toàn bộ hoàng cung cũng chỉ còn vài người bên Thái Hậu ra vẻ giống cung nữ, gọi đi cầm quạt, vậy chẳng phải Thái Hậu không có kẻ hầu hạ sao?”

Đồng Văn Tập khó xử nói: “Nhưng bẩm Hoàng Thượng, hiện tại bên ngoài hỗn loạn, muốn tìm một nữ nhân vào cung làm cung nữ rất khó khăn.”

Giặc Kim vào kinh thành, nhà nào có cô gái trẻ tuổi, hoặc bị bắt đi hoặc tự sát, còn lại một ít phần đa đều tướng mạo xấu xí, quả thật không có khả năng tuyển vào cung.

Huyền Dương Tử ần ần mũi nói: “Không cần tuyển, đến gọi Quý phi đi cầm quạt.”

Đồng Văn Tập ngẩn ra: “Dạ?”

Huyền Dương Tử thần nhiên nói: “Quý phi trong cung cũng nhàn rồi, để nàng đi cầm quạt là thích hợp nhất.” Để dâm tăng trước mặt cho yên tâm, đỡ phải đi câu dẫn Hồng Liên cầm sừng trĩ.

Đến tối, một chiếc quạt lông ngỗng tinh xảo được đưa đến tay Đan Nữ.

Đan Nữ cầm quạt lông ngỗng, ngẩng đầu hỏi Huyền Phi Tử: “Ta không phải làm Quý phi ư, sao còn phải kiêm chức cung nữ cầm quạt?”

Huyền Phi Tử đứng trước mặt Đan Nữ, cười he he nói: “Các sư huynh đệ chúng ta cũng phải kiêm chức làm thái giám đó thôi! Hoàng cung đang thiếu người, Quý phi nương nương hạ mình giúp đỡ một chút!”

Lúc Huyền Dương Tử về Minh Hòa điện, liền thấy Đan Nữ đang cầm quạt lông ngỗng tập phe phẩy, theo tay nàng quạt, ngực cũng rung lên theo.

Huyền Dương Tử dời mắt, hít một hơi yên lặng đến bên cửa sổ, sau đó nói với Đan Nữ: “Rảnh rồi làm cho trĩ mấy cái khăn tay.” Đến lúc chẳng may lại chảy máu mũi, hắn cũng không đến mức kéo ống tay áo lên lau.

Ngày thứ hai lâm triều, Đan Nữ cầm một chiếc quạt lông ngỗng lớn, đứng hầu đằng sau Huyền Dương Tử, thỉnh thoảng quạt cho hắn một hai cái, một bên lại giồng tai nghe triều thần bẩm báo chính sự.

Triều thần bẩm báo mới được một lúc, Đan Nữ đã đứng không vững, bấp chân tê dại, lại do kiêm chức phải dậy sớm, hai mắt giờ không mở ra nổi, nàng lặng lẽ cầm quạt che trước mặt, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật.

Đồng Văn Tập đang bẩm báo, ngẩng lên thấy Đan Nữ đứng nghiêng ngả sau Huyền Dương Tử, không khỏi lại liếc xem mấy lần.

Tể tướng Ngô Tây Giới nhìn theo tầm mắt Đồng Văn Tập liền thấy Đan Nữ, mày nhíu chặt, không có thể thống, quá không có thể thống.

Huyền Dương Tử cũng cảm giác được không ổn, quay đầu nhìn lại, liền thấy Đan Nữ cầm quạt che mặt đứng đó gập gù, lông ngỗng gần như rũ toàn bộ trên đầu.

“Dâm tăng, không biết mất mặt xấu hổ hả? Giữa đại điện đang thảo luận chính sự, ngươi còn có tâm trạng để ngủ cơ đấy?” Huyền Dương Tử thấp giọng tức giận quát.

Đan Nữ đột nhiên nghe thấy tiếng quát, giật mình quạt lông ngỗng trên tay rơi xuống đất, đối mặt với Huyền Dương Tử đang phẫn nộ cùng cả triều thần tử kinh ngạc.

“Tối qua, tối qua thần thiếp dán vách tường ngủ, nên ngủ không ngon, cho nên, cho nên...” Đan Nữ vội vàng giải thích.

Cả triều văn võ nháy mắt tưởng tượng một phen: tân Quý phi bị tân Hoàng đế đặt ở vách tường, cả đêm...

5. Chương 5

Hạ triều, Nhậm Thái Hậu phái người mời Đan Nữ đến, cười nói: “Buổi tối ngủ không tốt, ban ngày còn phải cầm quạt theo hầu, thật vất vả cho con! Ta đã sai người sắc cho con bát thuốc bổ, đợi họ mang lên uống luôn cho nóng!”

“Tạ ơn Thái Hậu nương nương!” Đan Nữ lần đầu tiên đến gần Thái Hậu như vậy, thấy Nhậm Thái Hậu mới ngoài 40 tuổi, khi nói ý cười đầy trong mắt, dáng vẻ hiền từ, vì thế ngoan ngoãn nói tạ ơn rất chân thành.

Nhậm Thái Hậu nhìn Đan Nữ uống xong bát thuốc, lúc này mới cười tủm tỉm nói: “Nghe Bạch Thạch nói, con là sư muội của hắn, không tên không họ, tên Đan Nữ này vẫn là do các sư huynh đệ đặt cho?”

Đan Nữ oanh vàng thổ thổ đáp: “Vâng.”

Nhậm Thái Hậu nghe Đan Nữ nói, cảm thán nói: “Xem, người thì xinh đẹp, thanh âm lại ngọt ngào, khó trách Bạch Thạch yêu thích!”

Đan Nữ yên lặng oán thầm: Con trai của Ngài tối nào cũng mắng ta dâm tăng, còn bắt ta quay mặt vào tường ngủ, thích ở chỗ nào cơ chứ?

Nhậm Thái Hậu thấy Đan Nữ cúi đầu, tướng nàng then thùng, không khỏi lại cười nói: “Con bây giờ là Quý phi, không có họ không hay lắm, như thế này, con theo ta họ Nhậm, được không?”

Đan Nữ cố nhớ lại họ tên của mình nhưng chẳng nhớ được gì, do đó cười nói: “Tạ Thái Hậu nương nương ban họ!”

Nhậm Thái Hậu sinh được ba con gái hai con trai, con gái đã xuất giá, con trai lớn mất sớm, đứa thứ hai Cảnh Bạch Thạch lại bị bắt làm đạo sĩ, vốn trong lòng chán nản, hiện tại Cảnh Bạch Thạch đột nhiên trở về, còn làm Hoàng đế. Trong mắt bà, thật giống như từ trên trời bất ngờ rơi xuống một đứa con trai Hoàng đế, lại còn tặng kèm thêm một đứa con dâu, cho nên xem Đan Nữ, càng xem càng vừa lòng, cuối cùng vỗ vỗ tay Đan Nữ nói: “Bạch Thạch mà bắt nạt con, con cứ đến nói với ta.”

Đan Nữ tuy mất trí nhớ, nhưng mắt nhìn sắc mặt người khác vẫn phải có, nghe Nhậm Thái Hậu nói cũng hiểu bà đang nói thật lòng, bất giác cảm thấy ấm áp, cười nói: “Thái Hậu nương nương, con tuy không nhớ được mẫu thân con là như thế nào, nhưng hôm nay gặp Thái Hậu nương nương liền thấy mẫu thân hẳn giống như Ngài.”

Đang nói chuyện, cung nữ ở bên ngoài vào báo: “Thái Hậu nương nương, Hoàng thượng tới!”

Cung nữ vừa nói xong, màn cửa liền mở ra, Huyền Dương Tử đã bước vào.

“Mẫu hậu!” Huyền Dương Tử chào một tiếng rồi ngồi xuống cạnh Nhậm Thái Hậu dang hai tay nói: “Mẫu hậu, long bào này hai vai vẫn còn chật lắm, con muốn dơ tay lên cũng khó.”

Huyền Dương Tử đăng cơ quá gấp gáp nên không kịp làm long bào mới, tất cả long bào hắn đang mặc đều là của Cảnh Thiên Hữu xuyên.

Cảnh Thiên Hữu cao bằng Huyền Dương Tử nhưng bả vai lại khá nhỏ, bởi vậy Huyền Dương Tử mặc áo của hắn chật đến nỗi tay luôn không giương lên được.

Nhậm Thái Hậu thấy vậy liền nói: “Long bào này phải sớm bỏ đi, không có cách nào khác mới để cho con mặc, ta đã sai người làm gấp áo mới, chỉ có điều không đủ người, sợ còn mất một thời gian nữa mới xong, con chịu khó chấp nhận đợi thêm mấy bữa.”

Huyền Dương Tử bắt đầu đi gật đầu.

Nhậm Thái Hậu nói vài câu chuyện phiếm, chợt nhớ ra liền nói: “Đúng rồi, Đan Nữ theo ta họ Nhậm, ghi vào gia phả họ Nhậm làm cháu gái của ta! Như vậy cũng coi như là có tổ có tông.”

Huyền Dương Tử đầy ẩn ý liếc Đan Nữ một cái, dăm tăng lúc trước dụ dỗ tiểu sư đệ Huyền Tùy Tử khăng khăng một mực, hiện nay lại dụ dỗ mẫu hậu vì hắn suy tính, quả nhiên là già trẻ không tha.

Đan Nữ thấy Huyền Dương Tử nhìn, liền cố ý nháy mắt mấy cái.

Nhậm Thái Hậu cảm thán: Hai cái đứa trẻ kia, ở ngay trước mặt bà già này liếc mắt đưa tình?

Bà cũng sẵn sốc, vội nói: “Hai đứa cũng mệt mỏi, về phòng đi, dùng ngọc thiện xong thì nghỉ ngơi một lúc cho thoải mái.”

Huyền Dương Tử ngắt ra nói: “Trẫm là tới dùng ngọc thiện với mẫu hậu.”

Nhậm Thái Hậu khoát tay nói: “Thôi, các con vất vả cả buổi sáng, không cần theo bà già này, trở về đi!”

Huyền Dương Tử nghe vậy cũng đành đứng dậy cáo từ.

Đan Nữ cũng đứng dậy, theo sau Huyền Dương Tử về Minh Hòa điện.

Về Minh Hòa điện, lập tức có người dâng ngọc thiện lên, do hiện nay hoàn cảnh khó khăn, ăn uống cũng tiết kiệm, ngự trù nấu cho Huyền Dương Tử và Đan Nữ cũng chỉ có tám đĩa thức ăn cùng một bát canh.

Huyền Dương Tử uống canh, bỗng nghĩ đến liền gọi Huyền Phi Tử vào hỏi: “Đệ ở Nội vụ phủ kiểm kê vật tư, kiểm kê xong chưa? Nếu đã xong, đem sổ sách mang lên ta xem chút!” Nói rồi lại bảo Huyền Phi Tử ngồi xuống cùng ăn.

Trước kia, mấy sư huynh sư đệ cùng nhau đùa giỡn nhí nhố đã lâu, mà Huyền Phi Tử vẫn coi Huyền Dương Tử là Đại sư huynh, còn chưa quen thân phận thay đổi, nghe sư huynh nói vậy, không chút nghĩ ngợi ngồi xuống cạnh Huyền Dương Tử, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hai người ăn nhanh, ăn xong cũng vội vàng súc miệng, không kịp cùng Đan Nữ nói chuyện, cả hai liền cùng đến chỗ phòng.

Đan Nữ còn chưa ăn xong nửa bát cơm, thấy hai người bước đi cũng không ngăn cản, tiếp tục từ từ ăn.

Hồng Liên đứng ở bên cạnh hầu hạ bỗng nghe hình như gian ngoài có tiếng động, liền vén màn ra xem, đã thấy một ma ma chạy tới nói: “Hong Liên, Hoàng Hậu nương nương hồi cung, mau bảo Quý phi ra nghênh đón!”

“Ma ma, Hoàng Hậu nương nương nào?” Hồng Liên thấy người tới là Thân ma ma, trước kia hầu hạ ở Khôn Ninh, không khỏi ngạc nhiên hỏi lại.

Thân ma ma kiên nhẫn giải thích: “Là Tiều Hoàng Hậu.”

Tiêu Hoàng Hậu, là Cảnh Thiên Hữu nguyên phối, Tiều Uyển Tiêu Hoàng Hậu.

Lúc trước trong cung xác định thương vong cũng không thấy thi thể Tiêu Hoàng Hậu, mọi người cho rằng nàng bị giặc Kim bắt đi, kết cục thế nào không hỏi tự biết, bởi vậy không ai cẩn thận truy xét, không ngờ hôm nay Tiêu Hoàng Hậu đột nhiên trở lại.

Thấy Hồng Liên giật mình, Thân ma ma lại giải thích kĩ hơn: “Trước kia lúc giặc Kim phá thành, Hoàng Hậu nương nương về Tiều phủ chúc thọ Tiều lão gia, đột nhiên nghe tin công thành, nương nương vốn định quay về cung xem xét, lại bị hạ nhân Tiều phủ bắt vào trong hầm trốn. Đợi giặc Kim rút lui, nhưng Hoàng Thượng bị bắt, Thân tướng quân trấn thủ kinh thành, Tiều gia mọi người đều khuyên nương nương chưa cần hồi cung vội. Mấy ngày vừa rồi nương nương ra khỏi thành để hỏi thăm tung tích những người khác trong hoàng thất. Sáng nay vừa trở về, lại nghe được Thành vương phủ Nhị gia trở về kể ngôi, Hoàng Hậu nương nương mới yên tâm, vội vàng hồi cung.”

Các nàng đang nói chuyện, Đan Nữ ở bên trong hỏi vọng ra: “Ai vậy?”

Hồng Liên vội đi vào bẩm báo: “Nương nương, là Tiều Hoàng Hậu trở lại.” Sau đó kể lại lời của Thân ma ma.

Đan Nữ cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Thân tướng quân trấn thủ kinh thành, vì sao nàng còn không dám trở về?”

Hồng Liên ngược lại biết Tiều Hoàng Hậu cùng Thân tướng quân một ít ân oán, nghe vậy nói: “Khi đó Thành Thái Hoàng đế định dùng Thân tướng quân, Tiều Hoàng Hậu lại vì đệ đệ của mình là Tiều tướng quân thổi gió đầu gối, Thành Thái Hoàng đế tự nhiên chọn Tiều tướng quân, để Tiều tướng quân lãnh binh xuất chiến. Không ngờ Tiều tướng quân lĩnh đại quân xuất chiến lại thất bại thảm hại. Lúc ấy Thân tướng quân nói Tiều Hoàng Hậu hại nước, Tiều Hoàng Hậu còn bắt Thành Thái Hoàng đế trị tội Thân tướng quân, vẫn là các quan đại thần can ngăn. Thành bị phá, Tiều Hoàng Hậu biết Thân tướng quân trấn thủ, tất nhiên không dám hồi cung.”

Đan Nữ giật mình, gật gật đầu nói: “Hóa ra là thế.”

Thân ma ma ở bên ngoài sốt ruột thúc dục: “Hong Liên!”

Hồng Liên lúc này mới nói với Đan Nữ: “Đang đứng ở bên ngoài là Thân ma ma hầu hạ Tiều Hoàng Hậu, ma ma nói để nương nương ra ngoài nghênh đón Tiều Hoàng Hậu!”

Đan Nữ vuốt tóc nói: “Hiện nay lão đạo đang vị, nàng còn là Hoàng Hậu ư? Ta sao phải đi nghênh chứ?”

Tiêu Hoàng Hậu tính tình nóng nảy, thủ đoạn bạo lực, trước kia ở trong cung, các cung nữ sợ nàng một vành, Hồng Liên cũng không ngoại lệ. Nàng cực kì không muốn Tiều Hoàng Hậu trở về, hiện tại nghe Đan Nữ nói, cũng yếu ớt nói theo: “Nương nương, Thành Thái Hoàng đế bị bắt, nàng giờ là phế hậu thôi chứ?”

Đan Nữ nhếch miệng, cười nói: “Nói đúng lắm, trừ Thái Hậu nương nương, ta vẫn là phi tần địa vị lớn nhất hoàng cung, sao phải đi quỳ đón người khác?”

Hồng Liên bổ sung: “Ngài cũng là nương nương duy nhất của đương kim Hoàng thượng.”

Lúc này, Tiêu Hoàng Hậu mang cung nữ Thước Dực đứng bên ngoài Minh Hòa điện, theo như nàng nghĩ, Cảnh Thiên Hữu dù bị bắt, nhưng chỉ cần 1 ngày chưa chết, nàng vẫn là Hoàng Hậu Đại Yến quốc. Huyền Dương Tử có đẳng cơ, cũng chẳng qua trăm cái lỗ hổng mà thôi, đợi đại tướng quân cứu Cảnh Thiên Hữu về, Huyền Dương Tử đương nhiên phải trả lại ngôi vị hoàng đế cho Cảnh Thiên Hữu. Bây giờ nàng hồi cung, Đan Nữ tất nhiên phải ra nghênh đón, đồng thời đem Minh Hòa điện, cung điện lớn nhất, tốt nhất hiện nay đưa cho chính quy Hoàng Hậu là nàng ở mới là đúng đắn. Không nghĩ tới nàng đi đến tận bên ngoài Minh Hòa điện còn không thấy Đan Nữ đâu, không khỏi nén giận hỏi Thân ma ma: “Không phải mới phong một cái Quý phi sao? Kiêu ngạo quá nhỉ, không coi bản cung vào mắt phải không?”

Thân ma ma cũng xấu hổ, thấp giọng: “Bẩm nương nương, lão nô đã bảo Hồng Liên đã đi vào thông báo.”

“Hừ!” Tiêu hoàng hậu lại đứng chờ, mãi không thấy Đan Nữ đi ra, cơn giận tích tụ mấy ngày nay vì thế cũng phun trào, đẩy Thân ma ma ra một bên, tự mình xông vào Minh Hòa điện, vừa vào liền thấy Đan Nữ đang ngồi ăn cơm tức thì quát lớn: “Người là Đan Nữ?”

Đan Nữ thấy một nữ nhân tầm hai mươi tuổi mặc trang phục cung đình từ ngoài xông vào, mặt đầy lửa giận, lập tức đoán được đối phương là Tiêu Hoàng Hậu, nàng ngồi bất động, thản nhiên đáp: “Đúng vậy, làm sao?”

“Thấy bản cung, vì sao không quỳ xuống?” Tiêu Hoàng Hậu sáng nay đã hỏi thăm qua, biết Đan Nữ là cô nhi không có chỗ dựa, vì vậy nhún mảy cao ngạo, cậy thế bắt nạt, không tin Đan Nữ dám không nghe lời.

Đan Nữ ngược lại quay đầu, cố ý hỏi Hồng Liên: “Nàng là ai vậy?”

“Bẩm nương nương, là Hoàng Hậu nương nương.” Hồng Liên cúi đầu trả lời, không dám nhìn tới Tiêu Hoàng Hậu trừng mắt.

Đan Nữ “A” một tiếng, lại nói: “Hoàng Hậu nương nương nào ? Lão đạo nhà ta sau khi đăng cơ chỉ phong mình ta làm quý phi, chưa thấy nghe nói có chiếu phong Hoàng Hậu nương nương a!”

“Làm càn!” Thân ma ma đứng bên cạnh quát: “Đây là Thành Thái Hoàng đế nguyên phối Tiêu Hoàng hậu, ai cho phép người nói bậy bạ? Còn không mau đứng dậy bái kiến?”

“A, Thành Thái Hoàng đế không phải bị bắt rồi sao? Hoàng Hậu của hắn còn không khép cái đuôi làm người, tới chỗ này thể hiện cái gì uy phong? Mà hiện nay Đế vị đổi người, Hậu vị thế nhưng không đổi người sao?” Đan Nữ thấy Tiêu Hoàng Hậu này một bộ kiêu ngạo phách lối, nhớ tới thảm cảnh lúc mới vào thành, cảm thán nghĩ: nếu không phải vì người, thành sẽ bị phá sao? Còn không biết xấu hổ đến đây giương oai.

Tiêu Hoàng Hậu tức đến sùi bọt mép, ẩy Thân ma ma ra lệnh: “Lên, đánh nát cái miệng tiện nhân này cho bản cung!”

Thân ma ma sợ nhảy dựng, vua nào triều thần nấy, hiện nay còn muốn dựa Tân đế nhà người ta, sao có thể đánh tân phi của Tân đế được?

Thấy Thân ma ma không chịu động thủ, Tiêu Hoàng Hậu càng tức giận, tự mình bước đến, dương tay định tát Đan Nữ.

Đan Nữ sớm nghiêng đầu tránh được một tát của Tiêu Hoàng Hậu, đồng thời cũng đứng lên, tiện tay bưng bát canh trên bàn, cầm nguyên cả bát hắt vào Tiêu Hoàng Hậu.

“Quý phi nương nương!” Hồng Liên thấy Đan Nữ động thủ, sợ chuyện nhỏ thành lớn, vội vàng ngăn cản.

“Hoàng Hậu nương nương!” Thân ma ma cùng Thước Dực kinh hãi, một người chạy đến kéo Tiêu Hoàng Hậu, một người ngăn bát canh trong tay Đan Nữ, chỉ là làm sao mà kịp? Nước canh đã sớm hắt ướt Tiêu Hoàng Hậu từ đầu đến chân.

May mà canh mang lên đã lâu, chỉ còn hơi ấm, Tiêu hoàng hậu mới không bị bỏng.

“Dừng tay!” Một giọng nói đột nhiên vang lên, Huyền Dương Tử bước nhanh vào điện, kéo Đan Nữ ra phía sau hắn, chỉ vào Tiêu Hoàng Hậu bị hắt nước canh ướt lướt thướt chỉ trích nói: “Sao người dám mang người vào điện bắt nạt ái phi của trẫm?”

Đan Nữ nghe Huyền Dương Tử rõ ràng thiên vị, đột nhiên vui vẻ, lấy ngón tay chọc chọc lưng Huyền Dương Tử nói: “Lão đạo, vừa rồi nàng còn mắng ta là tiện nhân, cũng tiện thể mắng luôn người là tiện phu đây.”

6. Chương 6

Tiêu Hoàng Hậu rõ ràng chưa bao giờ bị đối xử như vậy, nàng gần như điên cuồng xông lên phía trước, chỉ nghĩ đến nhào qua cản xé Đan Nữ.

Huyền Dương Tử lại quát lớn: “Làm càn!” Dâm tăng tuy rằng vô liêm sỉ, nhưng nếu là Quý phi của hần, sao có thể để kẻ khác động chân động tay? Hơn nữa, hần bây giờ là Hoàng đế, thế nhưng còn có người trắng trợn không kiêng nể muốn đánh phi tần của hần, điều này nói lên cái gì?

Thân ma ma so Tiêu hoàng hậu nhanh hơn một bước đã đi lên giữ nàng lại, thất thanh gọi: “Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương, nương nương đi rửa mặt chải đầu một chút, gặp Thái Hậu nương nương rồi nói sau cũng được.” Lúc trước, Thành Vương phi gặp Hoàng Hậu nương nương đều kính cẩn hành lễ, quan hệ hai bên cũng coi như không có khúc mắc, nay đi gặp Thành Vương phi xin giúp đỡ hần bà sẽ thay nương nương làm chủ.

Tiêu Hoàng Hậu vừa thẹn vừa giận, nhưng nghe được Thân ma ma nói xong, cũng hơi hơi bình tĩnh trở lại, Nàng không sợ Đan Nữ, nhưng Huyền Dương Tử là đương kim Hoàng đế, còn phải dựa vào hần chỉ huy đại tướng đi cứu Thành Thái Hoàng đế, đúng là không thể đắc tội.

Nhìn Thân ma ma cùng Thước Dực một nửa chống nửa đỡ đưa Tiêu Hoàng Hậu ra khỏi Minh Hòa điện, Đan Nữ lúc này mới thè lưỡi, nói với Huyền Dương Tử: “Ê, lão đạo, cảm ơn người nha!”

Huyền Dương Tử nhướn mày, lạnh lùng nói: “Người muốn đánh nàng, cũng đừng để nàng đầy đầu đầy mặt đi ra ngoài như vậy, khó xem. Thêm nữa, nếu để Ngự Sử thấy, tất nhiên sẽ lại dâng tấu chỉ trích.”

Đan Nữ sờ đầu nói: “Được, lần sau âm thầm đánh, không đánh đầu với mặt.”

Huyền Dương Tử xem Đan Nữ vẻ hưng phấn như chơi gà nóng lòng muốn thử, lắc đầu nói: “Người đã nhớ lại được chuyện gì chưa đấy?”

Đan Nữ uể oải nói: “Cả mẹ ruột cũng chẳng biết được là ai đâu! Đừng nói nói đến sự phụ với chả sự muội người. Yên tâm, ta nhớ ra nhất định sẽ nói với người đầu tiên, tuyệt không lừa dối.”

Huyền Dương Tử xoay người định đi, lại quay đầu nhìn Đan Nữ nói: “Ngự Thư phòng thiếu một cung nữ dâng trà, người còn không đi?”

“Lại là ta?” Đan Nữ chỉ cái mũi của mình.

Huyền Dương Tử hừ hừ nói: “Lần này Tiêu Hoàng Hậu hồi cung nghe nói mang theo gia tướng Tiêu phủ cùng trở về, những gia tướng kia cũng có vài kẻ ngu trung, nếu biết Tiêu Hoàng Hậu bị người hắt nước canh đầy mặt tìm người tính sổ, sợ ngay cả trẫm cũng không cứu kịp.”

Hiện giờ trừ Thân tướng quân có binh, Tiêu phủ cũng còn có một chút binh lực, ngược lại Huyền Dương Tử bản thân lại không có, lúc này người trong Tiêu phủ muốn động đến Đan Nữ, không cẩn thận liền thành nội đấu thì khó nói trước được gì.

Đan Nữ nghe Huyền Dương Tử vừa nói, lập tức đứng dậy đi theo.

Hai người tới Ngự Thư phòng, Huyền Dương Tử xem tấu sớ, Đan Nữ bận rộn pha trà bưng lên, lại lấy khăn lau bàn lau ghế.

Sau đó, có cung nữ theo lệnh Nhậm Thái Hậu đến mời Đan Nữ đến Trường Thọ cung nói chuyện.

Huyền Dương Tử thản nhiên nói: “Có người cáo trạng, dâm tăng người nói chuyện cẩn thận một chút.”

Đan Nữ liếc mắt nhìn Bạch Huyền Dương Tử, rồi theo cung nữ đi đến chỗ Nhậm Thái Hậu.

Nhậm Thái Hậu vừa thấy Đan Nữ, tươi cười bảo nàng ngồi xuống, quả nhiên hỏi chuyện Tiêu Hoàng Hậu bị hắt nước canh.

Đan Nữ giả vờ ủy khuất nói: “Tiêu Hoàng Hậu định đánh con, con hoảng quá nên cầm lấy bát canh chắn lại, không ngờ nước quá đầy nên hắt luôn vào nàng.”

Nhậm Thái Hậu cũng biết Tiêu Hoàng Hậu từ trước như thế nào nóng nảy vô lý, cũng không tin nàng sẽ bị Đan Nữ bắt nạt, lúc này nghe Đan Nữ nói liền tin tưởng mười phần, thế là hết an ủi lại là khuyên bảo, rất sợ Đan Nữ bị oan ức.

Xong chuyện, Đan Nữ cũng không dám lập tức về Minh Hòa điện, đợi hỏi được Huyền Dương Tử phê xong tấu sớ trở về, mới cáo từ Nhậm Thái Hậu ra về.

Đan Nữ ra khỏi Trường Thọ cung liền gặp Huyền Tỳ Tử tới đón nàng, rất ngạc nhiên hỏi: “Đệ không phải đi theo Nhị sư huynh kiểm kê kho phòng sao?”

Huyền Tỳ Tử cười hì hì nói: “Nghe nói Tiêu Hoàng Hậu định đối phó tỷ, đệ lo lắng nên qua đây đón.”

“Huyền Tỳ Tử, đệ thật tốt!” Đan Nữ cảm động ôm lấy bả vai Huyền Tỳ Tử, hai người vừa đi vừa nói chuyện, trở về Minh Hòa điện.

Đan Nữ nhìn xem nắng chiều vàng rực, không khỏi dừng chân lại, quay đầu nói với Huyền Tỳ Tử: “Huyền Tỳ Tử, ta muốn lên mái nhà ngắm ráng chiều.”

“Đợi chút đệ đi tìm thang.” Huyền Tỳ Tử lập tức vui vẻ chạy đi.

Huyền Tỳ Tử rất nhanh tìm được thang, liền đứng dưới giữ hai chân thanh cho Đan Nữ leo lên trước, sau đó mới trèo đi lên.

Hai người ngồi trên mái nhà nhìn ráng chiều được một lúc, Huyền Tỳ Tử nghe được trong Minh Hòa điện có tiếng nước, liền nói: “Đại sư huynh lại bắt đầu tắm rửa. Trước kia ở Tam Thanh quán, trời mà nóng Đại sư huynh một ngày tắm đến ba lượt, lần này về cung, huynh ấy mặc long bào, mỗi ngày đều ướt đầm mồ hôi, ngược lại là chịu được một ngày chỉ tắm rửa một lần.”

Lão đạo đang tắm! Đan Nữ nhớ đến cái bốt hình con chó trên móng Huyền Dương Tử, đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy, lặng lẽ lột mái ngói.

Huyền Tỳ Tử rất nhanh phát hiện Đan Nữ hành động, hẩn ngẫm hiểu, hỗ trợ một tay, một bên hạ giọng nói: “Tỷ định nhìn lén Đại sư huynh tắm rửa có phải không? Để đệ giúp!”

Khụ, như vậy được không? Đan Nữ ngừng tay nghi hoặc hỏi Huyền Tỳ Tử: “Trước kia đệ cũng từng giúp người khác lột mái ngói?”

Huyền Tỳ Tử xua tay nói: “Không có không có. Đệ không phải người như vậy.”

Đan Nữ: “...”

Huyền Tỳ Tử thật cẩn thận nhắc lên một viên ngói, chính mình nằm sấp xuống nhìn trước, sau đó mới ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Đại sư huynh cởi hết rồi, tỷ có thể nhìn!”

Đan Nữ: “...”

Huyền Dương Tử đang trong thùng tắm kì cọ, đột nhiên nghe thấy nóc nhà có tiếng động, hẩn không khỏi quát lên: “Ai?”

Chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng, kèm theo cả tiếng ngói vỡ, tiếp theo một người như từ khe hở trên mái ngói rơi xuống, ngã đúng vào thùng nước của Huyền Dương Tử.

Nước bắn tung tóe khắp nơi, Huyền Dương Tử vốn định nhảy ra khỏi thùng tắm, không ngờ người kia ngã nằm ngang thùng tắm khiến hẩn mắc kẹt không đi đâu được.

Huyền Dương Tử hừ lạnh một tiếng, cầm áo người ngã xuống lôi lên, liền thấy được Đan Nữ cười hì hì đối mặt hẩn.

Đan Nữ lau nước trên mặt, cười lấy lòng nói: “Ta với Huyền Tỳ Tử đang nhìn ráng chiều, không cẩn thận ngã xuống.”

Đan Nữ xiêm y bị tướt, lộ ra đường cong mềm mại trước ngực, lúc này do không nhìn thấy, vẫn còn tiếp tục giờ tay múa chân giải thích.

Huyền Dương Tử lại cảm giác được lỗ mũi ngứa, lập tức nhấc Đan Nữ ném khỏi thùng tắm, quát: “Cút!”

Nhìn Đan Nữ lão đạo bò lết đi ra bình phong, Huyền Dương Tử lúc này mới bước ra thùng tắm, lấy quần áo mặc vào xong cũng không đi ra mà đứng ở đấy điều hòa hơi thở.

Chẳng lẽ trên người dâm tăng có mê hương? Vừa chạm vào một cái, trĩu thế nhưng liền...

Phía bên dưới Huyền Dương Tử sừng lên một khối lớn, hẳn cảm thấy được khác thường đồng thời, lại có chút ghê tởm, đó là tên nữ nhân giả, là dâm tăng, trĩu như thế này, thật quá không có khí tiết.

Đến tối, Huyền Dương Tử nằm ở trên giường, nghe được Đan Nữ đang tắm rửa sau bình phong, trong lòng không thể thờ ơ giống trước kia, lúc ngồi dậy, lúc lại nằm xuống, nghĩ đến bản thân chẳng lẽ tẩu hỏa nhập ma? Rõ ràng Quan chủ đã nói, dâm tăng bên ngoài tuy như nữ nhân, nhưng căn bản không thay đổi, thế mà hẳn lại muốn vào xem là sao? Nhưng, nếu lỡ... căn bản cũng thay đổi đâu?

Đan Nữ lau đến ngực, một bên kì cọ một bên cố nhớ chuyện trước kia, lại như cũ không nhớ được cái gì, bất ngờ hỏi Huyền Dương Tử: “Ê, lão đạo, người sao cứ gọi ta là dâm tăng vậy?”

“Người là dâm tăng, còn phải hỏi sao?” Huyền Dương Tử nghe được tiếng nước róc rách, tiếng người êm tai, không tự chủ được xuống giường, đi giày đến sau bình phong, dù sao cũng phải tận mắt xem mới có thể kết luận, chẳng may dâm tăng căn bản cũng biến thành nữ nhân, vậy thì...

Đan Nữ đang đợi Huyền Dương Tử trả lời, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, nàng có chút giật mình, lão đạo làm gì? Không đợi nàng nghĩ xong, liền thấy Huyền Dương Tử bước vào bình phong, vẻ mặt như khó xử lại như căm hận nhìn hai bên đấy đà trước ngực nàng.

“Á!” Đan Nữ hét lên một tiếng, ngồi sụp trốn trong thùng tắm, lão đạo, lão đạo thế nhưng phát tình?

Mũi Huyền Dương Tử đã dâng lên cảm giác ngứa nóng quen thuộc nhưng hẳn đầy một bụng tức muốn phát tác, nên quyết tâm tiến lên phía trước, nắm tay lôi Đan Nữ đứng dậy muốn xem rõ cuối cùng là thế nào.

Đan Nữ lại hét lên một tiếng, khép chặt hai chân, hai tay ôm ngực nói: “Người muốn làm cái gì?”

Mặt Huyền Dương Tử đỏ rực, nhưng vẫn nắm chặt tay Đan Nữ lôi nàng ra khỏi thùng tắm, Đan Nữ bị hẳn dọa giật nảy mình, hai tay nắm chặt mép thùng không chịu buông, hai quả “cầu” trắng ngần không ngừng rung động.

Hắn đến tột cùng là nam hay là nữ? Huyền Dương Tử hạ quyết tâm tận mắt nhìn, lúc này bất chấp tất cả, cúi đầu nhìn xuống nước.

Mẹ nó, lão đạo biến thái! Đan Nữ định đẩy Huyền Dương Tử, không biết vì sao lại biến thành ôm lấy cổ hắn.

Hô hấp Huyền Dương Tử lập tức loạn cả lên, đang mở miệng định nói đúng lúc Đan Nữ uốn ngực, một bên tuyết trắng đấy đà cứ như vậy lấp đầy miệng hắn.

Một cảm giác khó tả lan từ đầu đến chân Huyền Dương Tử, hẳn thâm nghĩ: chẳng lẽ đây là tư vị của song tu?

Đan Nữ cũng ngây người, thở cũng không dám thở, không ngờ Huyền Dương Tử nhấp môi, cả người nàng liền tê dại, không khỏi lại kêu lên một tiếng.

Một mặt Huyền Dương Tử cảm thấy Đan Nữ là Quý phi, là nữ nhân của hắn, hẳn chạm vào là đương nhiên, mặt khác lại nói, Đan Nữ là dâm tăng, là giả nữ nhân, hẳn không thể làm như vậy.

Hai bên giao chiến, chính hắn lại ở giữa giây dục, Huyền Dương Tử buông tay, lui về phía sau, xoay người ra khỏi bình phong.

Đan Nữ mềm nhũn ngã xuống thùng tắm, cảm giác như hồn phi phách tán.

Đêm nay, Huyền Dương Tử ngủ ở Ngự Thư phòng.

Ngày thứ hai lâm triều, các đại thần phát hiện, hoàng đế hai mắt thâm quầng, tựa như “công thành” cả một đêm, mà Quý phi a, cả mặt đầy mệt mỏi, như là “giữ thành” cả một đêm.

Ngự Sử thấy vậy có chút nóng lòng, hiện nay trăm sự phải làm, bốn bề bận rộn, hoàng đế nếu bị mĩ sắc quyến rũ, tóm lại không phải là chuyện tốt, hẳn phải khuyên nhủ một phen mới được.

Phủ đệ của Ngự Sử cũng bị đốt cháy, hiện nay cũng ở tạm trong cung, hẳn muốn gặp Nhậm Thái Hậu, chỉ cần đi vài bước, nhờ người ta thông bẩm vài câu liền xong.

Nhậm Thái Hậu thấy Ngự Sử tới, có chút kỳ quái, hỏi: “Ngự Sử tới thăm, chẳng lẽ là Hoàng Thượng có chỗ nào không ổn?”

Ngự Sử liền uyển chuyển nói ý của mình, cho rằng Huyền Dương Tử nên lấy việc triều chính làm trọng vân vân...

Nhậm Thái Hậu không cho là đúng, nói: “Ái khanh, hiện nay huyết mạch hoàng thất Đại Yến quốc không nhiều, Hoàng Thượng cố gắng một chút sớm có con, chẳng lẽ không tốt sao? Hơn nữa Hoàng thượng mới chỉ phong có một Quý phi, như thế nào liền thành ham mĩ sắc?”

Đợi Ngự Sử rút lui, Nhậm Thái Hậu vội sai người đi sắc thuốc bổ, phải tẩm bổ cho con trai cùng con dâu mới được!

Vì vậy, lúc Huyền Dương Tử đến Trường Thọ cung, vừa đứng gặp mặt Đan Nữ tiến vào, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Huyền Dương Tử: Tiểu dân tăng!

Đan Nữ: Lão dân đạo!

7. Chương 7

Trong Hoàng cung lần này được nhắc đến nhiều nhất, lại là bọn sư huynh sư đệ Huyền Phi Tử.

Trần Tử Bình mới vào hoàng cung làm ngự tiền thị vệ nhìn thấy Huyền Phi Tử, không nhịn được “Chắc chắc” hai tiếng khen ngợi: “Mấy vị nội thị đại nhân này tướng mạo thật không tầm thường, mà nhìn kĩ lại có chút thanh cao thoát tục, tay chân nhanh nhẹn, miệng lưỡi lanh lợi, thật sự là cực phẩm.”

Có người thấy vậy liền nói cho hắn biết: “Đó là các sư đệ của Hoàng Thượng, vì trong cung không có người sai sử mới để bọn họ làm nội thị.”

Trần Tử Bình giật mình nhảy dựng lên, miệng hô đáng tiếc không ngừng: “Vì Hoàng Thượng, bọn họ làm được cả đến mức này, thật đáng quý!”

Người kia định nói bọn Huyền Phi Tử chỉ mặc quần áo thái giám, còn bên trong vẫn là nam nhân bình thường, Trần Tử Bình đã thở dài bước đi.

Ngày thứ hai, Trần Tử Bình gặp Huyền Phi Tử liền khách khí chào hỏi, sau mới lịch sự tránh sang một bên đi qua, chân vừa bước đột nhiên lại dừng, ngạc nhiên nói: “Nội thị đại nhân, chỗ này...” Hắn nói, lấy tay chỉ cảm vài lần.

Huyền Phi Tử “A” một tiếng nói: “Sáng nay ta quên cạo râu, đi cạo ngay đây.”

Vấn đề không phải cái này, vấn đề là một thái giám sao có thể mọc râu? Trần Tử Bình nghi hoặc, nhìn thấy Huyền Phi Tử vung tay nhắc chân nhanh nhẹn lướt gió, thoát cái đã đi xa không khỏi kinh ngạc, vừa quay đầu, lại thấy Huyền Vi Tử mặt đầy râu đi qua, nhất thời cảm thán: thái giám bây giờ thật đúng là mạnh mẽ, còn mọc râu cơ đấy!

Đến chạng vạng, Trần Tử Bình mới biết được, đám người Huyền Phi Tử không phải là thái giám thật, hẳn lại giật mình nhảy dựng lên nói: “Trong cung sao lại dùng thái giám giả được? Nhỡ bọn họ trộn lẫn hậu cung thì làm sao bây giờ?”

Một thị vệ nhanh mồm nhanh miệng nói: “Huynh yên tâm đi, cả hậu cung chỉ có một mình Quý phi, mà Quý phi cũng là sư muội của bọn họ, ngay cả Tiêu Hoàng Hậu còn dám đánh, ai dám động nàng? Lại nói, Quý phi nương nương ban ngày làm cung nữ cầm quạt, chạng vạng thì tới Ngự Thư phòng làm cung nữ dâng trà, đến tối còn phải thị tẩm, làm gì có thời gian mà đi tìm bọn họ trốn lẩn?”

Lúc này, Đan Nữ đang ở Ngự Thư phòng đọc sách, Huyền Dương Tử ngồi đầu bàn bên kia xem tấu chương.

Ngự Thư phòng vì phòng hỏa hoạn, lúc kiến tạo dùng vách đá mà không phải vách gỗ, giặc Kim tuy cũng đốt một phen, Ngự Thư phòng ngoại trừ vách tường bên ngoài bị ám khói đen, bên trong vẫn nguyên vẹn như trước, sách vở cũng được giữ gìn hoàn chỉnh.

Huyền Dương Tử xem xong tấu chương, thấy Đan Nữ cầm một quyển sách, vừa đọc vừa mím môi, không khỏi nghi ngờ, dăm tăng nhìn cái gì mà say sưa quá độ như vậy?

Huyền Dương Tử gõ gõ bàn[1], ngắn gọn nói: “Trà!”

“Đợi chút!” Đan Nữ vội buông sách, đứng dậy đi pha trà, cầm đến ấm mới phát hiện hết nước, nàng lắc đầu, đành phải xách ấm ra ngoài, sai tiểu cung nữ đi lấy một ít nước sôi.

Huyền Dương Tử đợi Đan Nữ vừa đi ra liền nhảy đến nhặt luôn lấy quyển sách Đan Nữ vừa xem, lật ra trang nàng đánh dấu, đọc nhanh như gió. Đợi đến chỗ nữ chính nửa đêm hẹn hò biểu ca ôm nhau lên giường, lông mày liền nhíu thật chặt, Ngự Thư phòng thế nhưng còn có cả loại sách này? Mà dăm tăng cũng thật giỏi, tiện tay cũng có thể tìm ra đến.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, Huyền Dương Tử nhanh chóng để sách về chỗ cũ, ngồi lại vị trí của hắn tiếp tục xem tấu chương, như chưa có gì xảy ra.

Đan Nữ xách ấm đi vào, pha trà rồi nhanh nhẹn bưng đến cho Huyền Dương Tử, sau mới ngồi trở lại chỗ của, tiếp tục đọc sách. Đợi đọc đến nữ chính cùng biểu ca trên giường lăn lộn đủ kiểu chi tiết, trên mặt không tự chủ đỏ ửng, lông mi chớp chớp, hưng phấn suy nghĩ: không thể tưởng được Ngự Thư phòng cao cao tại thượng thế nhưng còn có loại sách hay như thế này! Về sau đến đây hầu hạ lão đạo, không lo buồn chán nữa.

Huyền Dương Tử liếc nhìn Đan Nữ, thấy nàng ý xuân đầy mặt, nhất thời ho một tiếng hỏi: “Đọc cái gì vậy? Nước miếng chảy đến cầm rồi đây này.”

“Thịt vằn!” Đan Nữ buột miệng trả lời, cũng bị câu trả lời của bản thân giật mình, vội che lấp: “Là sách dạy nấu ăn, nấu thịt, miêu tả quá chi tiết nên thêm chảy nước miếng.”

“Thế hả, mang lại đây trẫm xem thử!” Huyền Dương Tử ánh mắt chột lóe, vất ngự bút lên bàn, chờ Đan Nữ mang sách đến.

Đan Nữ lẩm bẩm nói: “Ta chưa xem xong, người xem quyển khác đi, ta tìm cho!”

“Không, trẫm muốn xem quyển của người.” Huyền Dương Tử kiên quyết.

Đan Nữ nhanh trí tìm đến trang nữ chính nấu ăn, đưa cho Huyền Dương Tử: “Đây!”

Huyền Dương Tử xem qua, “Ừ” một tiếng nói: “Để đấy, chút nữa trẫm xem.”

Đan Nữ đành phải để sách lại, đi đến giá sách tìm một quyển khác, lần này, tìm đúng được một quyển sách dạy nấu ăn, nàng nhẹ nhàng giấu vào tay áo đến bên Huyền Dương Tử, định thừa dịp hắn còn chưa xem kỹ, vụng trộm đổi, không ngờ vừa mới động tay, Huyền Dương Tử đã đề lại quyển sách, trợn mắt nói: “Trẫm còn chưa xem đâu!”

Đan Nữ ưỡn oải, đành phải để sách dạy nấu ăn “chính tông” sang một bên, cúi đầu nói: “Nếu không có việc gì, ta về trước đây.”

“Ừ!” Huyền Dương Tử nhìn Đan Nữ không cam lòng bước đi, hàng lông mày đột nhiên giãn ra, mỉm cười sáng khoái.

Lúc Huyền Dương Tử đến Ngự Thư phòng, thấy khoe miệng Huyền Dương Tử có ý cười, hắn kỳ quái hỏi: “Đại sư huynh, phê duyệt tấu chương cũng vui vẻ vậy sao?”

“Làm gì có? Trẫm vừa đọc được một quyển sách thú vị, cảm thấy khá hay.” Huyền Dương Tử chỉ quyển sách trên án.

Huyền Phi Tử giở vài tờ, “Oa” một tiếng nói: “Tốt quá, trước kia chúng ta thanh tu ở Tam Thanh quán cũng muốn tìm một bản song tu thuật thử xem, tìm đến mòn rách cả sách trong thư phòng, một dòng cũng không thấy nói đến. Không ngờ lại tìm được ở chỗ này của huynh, có khi tất cả sách tại đây đều là dạy song tu cũng nên!”

“Nói vậy, chỗ này tất cả đều là binh thư, sách sử, sách luận lấy đâu ra loại sách này?” Huyền Dương Tử cũng bật cười, phát tay nói: “Quyển này, là dâm tăng tiện tay tìm được bị trẫm tịch thu. Hắn đành phải hậm hực trở về.”

Huyền Phi Tử cười nói: “Đại sư huynh, nàng là...?” Khụ, nàng đến tột cùng là nam hay là nữ vậy?

Huyền Dương Tử ngửa đầu nói: “Đợi một thời gian nữa không chừng sẽ lộ chân tướng.”

Huyền Phi Tử ngạc nhiên: chẳng lẽ Đại sư huynh còn chưa ra tay?

Đến đêm Huyền Dương Tử trở về, Đan Nữ đã quay mặt vào tường ngủ, hắn tự tắm rửa, khoác áo choàng lên giường.

Nửa đêm, trời đột nhiên đổ mưa to, một tia chớp xẹt qua kéo theo một tiếng sấm “Ầm” vang rền, đến cánh cửa sổ cũng bị chấn động.

Đan Nữ giật mình bật dậy hét lên một tiếng, quay sang chui vào lòng Huyền Dương Tử, hai tay ôm chặt lỗ tai lẩm bẩm: “Sét đánh sét đánh !”

Giữa tiếng sấm sét ùng ọang, ôm một cái mũ nhân ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, Huyền Dương Tử cuối cùng cũng không đẩy nàng ra, do dự một hồi, hắn vươn tay vỗ lưng nàng, an ủi: “Không sao!”

Cả người Đan Nữ run lẩy bẩy, nàng sợ nhất sét đánh .

Huyền Dương Tử thấy Đan Nữ run đến phát khóc, từ võ lưng chuyển thành nhẹ nhàng ôm.

Hai tay Đan Nữ bám chặt cứng lấy cổ Huyền Dương Tử, hai chân cũng nhét vào giữa hai chân hắn, toàn thân gần như gắn trên người Huyền Dương Tử, lúc này mới hơi thấy an toàn.

Huyền Dương Tử: “...” Như vậy thật sự an toàn sao?

Tiếng sấm dần dần nhỏ đi, Đan Nữ ở trong lòng Huyền Dương Tử ngủ ngon lành.

Huyền Dương Tử giơ tay định yên lặng ẵm Đan Nữ ra, không ngờ hắn vừa mới chạm vào Đan Nữ, nàng liền “Ừ” một tiếng, vụn vụn như sâu đo, miệng lẩm nhẩm nỉ non nói: “Đừng đẩy ta ra!”

Huyền Dương Tử cảm giác có chút nóng bừng, “chỗ nào đó” ngẩng đầu lên, chọc vào bụng Đan Nữ, nhất thời cực kỳ xấu hổ, lại đẩy đẩy Đan Nữ.

Đan Nữ cong người một chút, thay đổi vị trí, hai chân dang ra, đem “chỗ nào đó” kẹp lấy, lại chui vào trong lòng hắn, tiếp tục ngủ ngon lành.

Huyền Dương Tử “chỗ nào đó” tinh thần cực kì hưng phấn, không hề buồn ngủ, cứ như vậy ngẩng đầu cho tới sáng.

Trời dần sáng, Đan Nữ mới thỏa mãn buông Huyền Dương Tử, lăn vào góc tường ngủ.

Huyền Dương Tử hít một hơi, nhảy ra khỏi giường, đến sau bình phong thay quần áo, lại gọi người chuẩn bị nước, tắm rửa một trận mới vào triều.

Một ma ma xách nước vào điện, ngậm hiếu: Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương tới qua khải định lại một đêm ân ái, cho nên mới sáng sớm đã muốn tắm rửa .

Đan Nữ tỉnh dậy không thấy Huyền Dương Tử, liền gọi Hồng Liên hỏi: “Lão đạo, ừm, Hoàng Thượng đâu?”

Hồng Liên đáp: “Bẩm nương nương, Hoàng Thượng nói, tối qua mưa lớn, sáng nay thời tiết mát mẻ nên không phiền nương nương lên điện cảm quạt, nương nương cứ an tâm ngủ tiếp!”

Đan Nữ nghe xong, lờ mình y lời tiếp tục ngủ. Đợi đến lúc nàng tỉnh lại, mặt trời đã lên rất cao rồi.

Hồng Liên hầu hạ nàng rửa mặt xong liền gọi người mang đồ ăn sáng vào.

Đan Nữ đang ăn, màn cửa vang lên loạn xạ, Tiêu Hoàng Hậu dẫn theo ba bốn ma ma lực lưỡng tiến vào.

Đến nơi, Tiêu Hoàng Hậu chỉ vào Đan Nữ, quát: “Bắt lấy nàng, đánh chết thì thôi.”

Bọn ma ma thoáng do dự, lại nghe Tiêu Hoàng Hậu nói: “Nói dễ nghe một chút, nàng là Quý phi, nói thẳng ra, nàng chẳng qua là một gã quý thiếp Hoàng gia mà thôi, bản cung đường đường Hoàng Hậu, chẳng lẽ còn không có quyền đánh nàng?”

Mấy ma ma nghe vậy liền ủa lên bắt lấy Đan Nữ.

Đan Nữ ngược lại quát Hồng Liên lúc này đang bị dọa hoảng hồn: “Nhanh đi tìm Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng tới cứu ta.”

“Ngăn nàng lại!” Tiêu Hoàng Hậu vừa nghe thấy, lập tức sai một ma ma chặn Hồng Liên.

Đan Nữ vội chạy đến cửa sổ, định treo cửa sổ bỏ trốn, có điều mấy ma ma kia đã nhanh tay tóm được nàng.

“Buông nàng ra!” Một giọng nói tức giận vang lên, Huyền Dương Tử ẩy cửa xông vào.

“Lão đạo, à không, Hoàng Thượng, các nàng muốn đánh chết ta.” Đan Nữ vội vàng cáo trạng.

Mấy ma ma thấy Huyền Dương Tử về tới, sớm đã buông Đan Nữ, sợ tới mức tay chân phát run, im thím thíp trốn đến phía sau Tiêu Hoàng Hậu.

“Nữ nhân của trẫm, ngươi cũng dám động?” Huyền Dương Tử chấp tay sau lưng, đứng trước mặt Tiêu Hoàng Hậu, quay đầu hỏi Đan Nữ nói: “Ngươi muốn xử trí nàng như thế nào?”

“Lột quần, treo trước Minh Hòa điện thị chúng.” Đan Nữ tưởng tượng đến cảnh Tiêu Hoàng Hậu bị lột quần, mặt liền hiện ý cười nham hiểm.

“Các ngươi dám?” Tiêu Hoàng Hậu tức cực kì, vốn định tiền trăm hậu tấu, xử trí Đan Nữ xong nói sau, không nghĩ tới Huyền Dương Tử về nhanh như vậy.

Huyền Dương Tử gõ đầu Đan Nữ nói: “Hở ra một cái là muốn lột quần người khác, hạ lưu.” Nói xong ra lệnh cho thị vệ: “Dem Tiêu Hoàng Hậu dẫn đến lãnh cung giam giữ, không có mệnh lệnh của trẫm, không được thả ra.”

Thấy thị vệ áp giải Tiêu Hoàng Hậu cùng mấy gã ma ma đi rồi, Đan Nữ bắt mồm nói: “Quá nhẹ.”

Huyền Dương Tử lúc này mới bình tĩnh gọi Huyền Phi Tử vào, nói: “Tiêu gia còn có binh lực, hiện nay không thể phạt Tiêu Hoàng Hậu quá nặng, nhưng làm chút chuyện cũng không sao.”

“Đại sư huynh cứ việc phân phó!” Huyền Phi Tử xoa tay nói: “Nàng ta dám xuống tay với Quý phi nương nương, quả nhiên không muốn sống nữa.”

Huyền Dương Tử ghé tai hắn nói nhỏ: “Đợi trời tối, đệ lên đến lãnh cung cạo sạch tóc của nàng, xem nàng còn dám lộ mặt ra ngoài đi đâu?” Nói xong lại hỏi Đan Nữ đang vênh tai nghe lén: “Vừa lòng sao?”

Đan Nữ gật đầu thật mạnh, lại vô cùng ngây thơ bổ sung nói: “Cạo sạch lông trên người nàng càng tốt!”

Huyền Phi Tử: “...”

Huyền Dương Tử: “...”

8. Chương 8

Tầm giữa trưa, Nhậm Thái Hậu cho người đến gọi Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ qua, hỏi chuyện của Tiêu Hoàng Hậu, sau đó nói: “Tiêu lão gia có đến chỗ ta khóc lóc kể lể, nói Tiêu Hoàng Hậu bị người ta không coi ra gì bắt nạt, không ngày nào sống được yên ổn, bọn họ muốn mang binh của Tiêu gia tìm Thái Nguyên vương nương tựa.”

Thái Nguyên Vương Cảnh Thái Tuần là em họ của Cảnh Thái Sơn, được phong Vương ở Thái Nguyên. Lần này Cảnh Thái Sơn cùng Cảnh Thiên Hữu bị bắt, quần thần trừ bàn bạc đón Huyền Dương Tử trở về đăng cơ, cũng từng có người muốn thỉnh Thái Nguyên Vương trở về phụ chính.

Mà Thái Nguyên Vương, trong tay còn có một chút binh lực, nếu hấn lĩnh quân về kinh coi như cũng giúp đỡ được thêm một phần. Có điều Thân tướng quân phản đối nên chuyện này mới bị gác lại. Hiện Tiêu lão gia la hét muốn mang gia tướng tìm Thái Nguyên Vương, chẳng may hấn đi thật, Thái Nguyên Vương lại sinh lòng làm phản, chỉ giặc ngoài chưa dẹp, trong nhà đã đánh nhau túi bụi.

Huyền Dương Tử nghe vậy nói: “Mẫu hậu yên tâm, Tiêu Hoàng Hậu ở đây, Tiêu lão gia khóc lóc hai câu, cũng sẽ không vất con gái đi tìm Thái Nguyên Vương. Chỉ có điều nếu hấn nói vậy, hấn đã sớm cấu kết với Thái Nguyên Vương, chân đạp hai thuyền.”

Nhậm Thái Hậu dọa nhảy dựng nói: “Chuyện này ta không biết, Bạch Thạch, con nhanh tìm Phụ hoàng bàn bạc xem thế nào.”

Huyền Dương Tử cười nói: “Trẫm đã nhờ Phụ hoàng liên hệ binh lính các nơi, tập kết về hộ thành. Có binh của mình, còn sợ ai nữa?”

Từ chỗ Nhậm Thái Hậu đi ra, Đan Nữ hỏi Huyền Dương Tử: “Lão đạo, vậy không cạo tóc Tiêu Hoàng Hậu nữa à?”

Huyền Dương Tử lấy tay che ánh nắng mặt trời, nhìn xa xa, đáp: “Thành Thái Hoàng đế bị bắt, Tiêu Hoàng Hậu không chịu tu tâm dưỡng tính mà còn kiêu ngạo như vậy, thái độ này là không đem Hoàng thượng trẫm để vào mắt, lòng dạ hướng đến quá cao, khẳng định phải cạo tóc của nàng cảnh cáo một chút. Lần sau còn dám tiếp tục ngang ngược, liền theo ý của người, cạo sạch lông.”

Đan Nữ: “...”

Lại nói Tiêu lão gia từ Trường Thọ cung trở về, liền cùng Tiêu phu nhân nói: “Cuối cùng vẫn còn phải dựa vào tên Huyền Dương Tử kia cứu Thành Thái Hoàng đế đã, chỉ uy hiếp thôi cũng không ổn.”

Tiêu phu nhân cười lạnh nói: “Nam nhân hã, có kẻ nào không thích quyền lực cùng nữ nhân, quyền lực hấn có rồi, nữ nhân lại chỉ có một. Phụ quân muốn lung lạc hấn, đương nhiên đưa nữ nhân cho hấn là tốt nhất.”

Tiêu lão gia suy nghĩ, cũng thấy đạo lý này là đúng, gật đầu: “Vậy thì đem Thủy Hà đưa cho hấn đi!”

Thủy Hà vốn họ Trần, là dưỡng nữ của Tiêu gia, lúc trước tính toán nuôi để đưa vào cung giúp Tiêu Hoàng Hậu củng cố địa vị.

Đến tối, Tiêu phu nhân dẫn Trần Thủy Hà đến gặp Nhậm Thái Hậu, uyển chuyển nói: “Lão gia nhà thần thiếp tính tình nóng nảy, nói chuyện thường khiến người khác mất lòng, mong Thái Hậu nương nương không nên trách tội. Nay Thành Thái Hoàng đế còn ở trong tay giặc Kim, Uyển nhi cũng lo lắng sốt ruột, cho nên mới đắc tội Nhậm Quý phi. Bên người Hoàng thượng thiếu người, khiến Nhậm Quý phi phải kiêm cả cung nữ cầm quạt cùng cung nữ dâng trà ở Ngự Thư phòng, nghe cũng biết Nhậm Quý phi thật vất vả! Thủy Hà nhà thần thiếp lại nhàn rồi, nguyện ý phụng dưỡng Hoàng Thượng và Nhậm Quý phi, mong Thái Hậu nương nương nhận lấy nàng, có gì không phải xin nhờ Ngài dạy bảo một phen, rồi đưa đến Minh Hòa điện giúp Nhậm Quý phi cùng Hoàng thượng!”

Nhậm Thái Hậu tuy rằng chính sự hiểu cũng không được rõ ràng cho lắm, nhưng cũng biết lúc này không thể có nội loạn, càng không thể khiến Tiêu lão gia mang gia tướng đi nơi khác nương tựa, nay Tiêu phu nhân tặng người, vừa có ý hòa giải cũng là có ý thỏa hiệp chấp thuận, tất nhiên phải nhận người đưa đi hầu hạ Huyền Dương Tử.

Trần Thủy Hà vào điện duyên dáng cúi đầu, miệng nói: “Dân nữ gặp qua Thái Hậu nương nương.”

Trần Thủy Hà học lễ nghi từ nhỏ, đứng ngồi hành lễ đều có tư thái, lúc này cúi đầu, liền có vẻ điềm đạm đáng yêu, lộ ra cằm cổ trắng ngần quyền rũ, quả nhiên là một mỹ nhân bại hoại.

Nhậm Thái Hậu ngẫm so Trần Thủy Hà với Đan Nữ, không thể thừa nhận, Trần Thủy Hà tuy không xinh đẹp bằng Đan Nữ, nhưng xét về phong thái, lại mạnh hơn Đan Nữ rất nhiều. Dù sao Đan Nữ cũng

lớn lên ở đạo quán, chưa từng chính thức học lễ nghi cung đình, nói chuyện làm việc tuy thẳng thắn nhưng không đủ ôn nhu.

Tiêu phu nhân thấy Nhậm Thái Hậu đánh giá Trần Thủy Hà, lại cười nói: “Thái Hậu nương nương, Thủy Hà tuy là dưỡng nữ, nhưng trước kia trong phủ cũng cho người xem tướng, nói nàng là tướng nghi nam vượng phu[1], mà nương nương xem, nàng xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có Hoàng Thượng mới xứng.”

Nhậm Thái Hậu thấy Tiêu phu nhân nói chuyện trực tiếp, không như lúc trước uyển chuyển, biết bà ta đã nóng nảy, vì vậy gật đầu nói: “Cô gái đáng yêu như vậy, Bạch Thạch nhà ta thật có phúc.”

Tiêu phu nhân nghe Nhậm Thái Hậu nói liền hiểu chuyện thành, trong lòng cũng thả lỏng, lại tươi cười nịnh hót vài câu mới cáo từ.

Đội Tiêu phu nhân đi, Nhậm Thái Hậu cẩn thận hỏi Trần Thủy Hà tuổi cùng lai lịch, nghe nàng nói vốn là cô nhi, lúc nhỏ được mua về Tiêu phủ nuôi dưỡng, lập tức hiểu rõ, đây là Tiêu phủ vốn chuẩn bị cho Thành Thái Hoàng đế. Nay Tiêu gia mang nàng đến, hẳn có ý lung lạc Huyền Dương Tử.

Lúc này, Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ đang ở Ngự Thư phòng, một người vẫn phê tấu chương, một người lại lôi một tập tranh ra xem.

Đan Nữ lật xem đến một bức tranh đề là danh họa, vẽ cô gái đang ngồi xích đu, tà váy bay nhẹ nhàng, tư thái thướt tha lãng mạn, mà nam nhân ở dưới quỳ một chân đẩy xích đu cho nàng, ánh mắt quý dị, không khỏi dừng tay xem kĩ.

Huyền Dương Tử thấy Đan Nữ bỗng im lặng, liền liếc xem nàng một cái, nhân lúc đứng lên vươn vai đá chân, giả vờ vô tình đi qua phía sau, thuận tiện xem bức họa trong tay nàng, đến lúc xem lạc khoản, niên hiệu cùng tên họa sĩ, giật mình buột miệng nói: “Bức tranh này cũng khá lâu năm, người trong tranh thuộc Ly tộc, khi thời tiết nóng bức những cô gái Ly tộc thường không mặc đồ bên trong.”

Đan Nữ vừa nghe liền xấu hổ, a a, này bức tranh này quá hạ lưu!

Huyền Dương Tử lại cảm thán: Dâm tăng có thể tìm ra những vật như thế này, quả nhiên không hổ danh.

Hai người bọn họ lúc này còn không biết, bức tranh này tên là “Cầu hôn”, ở trên váy của cô gái được phết một lớp thật dày chất lỏng gọi là “Cầu hôn hoa”, mà chất lỏng này khô đi rồi, mấy chục năm sau được tính vẫn không thay đổi. Đan Nữ lại cầm tranh trước nền để xem cho rõ, có lửa nóng hơ qua, chất lỏng đã khô dần dần tan chảy, bốc hơi thành một hương thơm dịu dịu, thoang thoảng bay qua chóp mũi Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ.

Trong chớp mắt, váy của cô gái trong tranh càng lúc càng nhạt màu. Đan Nữ cũng phát hiện, ngạc nhiên nói: “Ồ, màu trong tranh phai hết này”

Huyền Dương Tử cũng cầm lên xem: “Mấy bức tranh này hẳn đã mấy chục năm, lại không có người gìn giữ bảo tồn, người lấy nó ra, nó không nát vụn đã là tốt lắm rồi, phai màu cũng không có gì là lạ.” Hắn nói, bỗng nhăn mũi, kì lạ, sao trong điện hôm nay đột nhiên thơm như vậy?

Đan Nữ tuy thấy bức tranh này có chút quý dị, nhưng xét cho cùng cũng là do Đại sư[2] vẽ, người trong tranh vẽ mặt tự nhiên, ánh mắt sinh động, cũng sợ mình lỡ tay làm hỏng, vội cuộn lại: “Đội ngày khác, để ta sai người mang ra cung tìm người tô vẽ lại.”

Huyền Dương Tử vốn không quan tâm mấy thứ này, tùy ý gật đầu, lại trở về chỗ ngồi phê tấu chương, vừa đọc vừa nói: “Mấy hôm nay mưa nhiều, tiết trời mát mẻ lên trông thấy, không ngờ tối nay đã nóng trở lại.”

Đan Nữ cũng cảm giác có chút nóng, lấy một chiếc quạt ra quạt, đợi đến quay sang thấy Huyền Dương Tử mặt nóng đỏ bừng, dường như không ổn lắm, liền đi qua quạt luôn cho hắn, nửa đùa nửa thật nói: “Hoàng Thượng, thân thể Ngài quan hệ muôn dân, không thể bị bệnh.”

“Nói vớ vẩn cái gì? Bản đạo trưởng ở Tam Thanh quán thanh tu mười lăm năm, ăn vô số dưỡng sinh đan, thân thể rất tốt, sao có thể dễ dàng bị bệnh?” Huyền Dương Tử thấy Đan Nữ tới gần, không tự chủ được nhìn tay nàng, bỗng nhớ đến cảnh ngày ấy lúc nàng tắm rửa mình xông vào, tức thì lỗ mũi nóng lên, một giọt máu mũi rơi xuống tấu chương đang xem.

“Hoàng Thượng chảy máu mũi.” Đan Nữ hoảng hốt, “Ta gọi Ngự y!”

“Trẫm chính mình thông hiểu y thuật, gọi Ngự y cái gì?” Huyền Dương Tử ngăn Đan Nữ lại, dùng tay ấn lỗ mũi, quả nhiên máu ngừng chảy, hừ nói: “Nóng quá mà thôi, ăn chút liên tâm[3] là ổn.”

Huyền Dương Tử nói không sao, Đan Nữ tự nhiên không dám thắc mắc.

Thấy trời không còn sớm, hai người thu thập chuẩn bị về Minh Hòa điện.

Bất ngờ có cung nữ đến bẩm báo: “Hoàng Thượng, Quý phi nương nương, Thái Hậu nương nương ời!”

“Đã trễ thế này có chuyện gì sao?” Huyền Dương Tử thấy là Hoài Nhạn, cung nữ bên người Nhậm Thái Hậu, liền thuận miệng hỏi.

Hoài Nhạn vốn là gia sinh con, từ nhỏ đã hầu hạ Nhậm Thái Hậu, lúc trước Huyền Dương Tử còn chưa tới đạo quan, nàng cũng từng hầu hạ Huyền Dương Tử một thời gian, đối với Nhậm Thái Hậu cực kỳ trung tâm. Nghe Huyền Dương Tử hỏi, liền nói: “Tiêu phu nhân mang một vị dưỡng nữ đến chỗ Thái Hậu nương nương, nói là để Thái Hậu nương nương dạy dỗ rồi chuyển đi hầu hạ Hoàng Thượng cùng Quý phi. Thái Hậu nương nương hiện nay bận rộn, không có thời gian. Mà vị dưỡng nữ kia cấp bậc lễ nghĩa rất tốt, Thái Hậu nương nương cho rằng không cần dạy bảo gì thêm, mang luôn sang hầu hạ Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương. Thái Hậu nương nương gọi Hoàng Thượng, Quý phi nương nương đến, chắc là để mang người về.”

Huyền Dương Tử biết Hoài Nhạn trước nay trầm tĩnh, lúc này lại nói không ngừng, không khỏi nhìn nàng vái lần.

Hoài Nhạn cũng cảm thấy kỳ quái, chính mình hình như có chút không khống chế được bản thân?

Nàng cũng không biết, mùi thơm trong điện vẫn còn, nàng ngửi được một chút, cả người liền thay đổi hoạt bát, không còn trầm tĩnh giống trước.

Bỗng Huyền Phi Tử cũng đi tới, thấy Huyền Dương Tử liền nói: “Đại sư huynh ~” sau đó vẫy tay mấy lần.

Huyền Dương Tử hiểu ý, thế này, chuẩn bị đi cạo tóc sao? Hắn cười nói: “Bây giờ vẫn còn sớm, đợi chút nữa nguyệt hắc cao phong[4] mới thích hợp.”

Huyền Phi Tử mũi thính, hắn hít ngửi mấy cái liền hỏi: “Trong điện đốt hương à? Mùi thơm thật đấy.”

Huyền Dương Tử liếc Đan Nữ, dâm tăng, người đốt mị hương hả?

Đan Nữ không hiểu ra sao quay đầu nhìn Huyền Dương Tử, rồi trả lời Huyền Phi Tử: “Đang yên đang lành, đốt hương làm gì? Bây giờ đốt cái lò đun nước pha trà còn chẳng có người, lấy đâu ra mà đốt hương?”

Bốn người đi ra khỏi Ngự Thư phòng.

Đan Nữ cảm giác có chút mê man, liền dựa vào ngực Hoài Nhạn, vừa đi vừa hỏi.

Hoài Nhạn không hiểu sao lại thấy rất hưng phấn, hỏi gì đáp nấy, giọng điệu ngọt ngào nũng nịu.

Huyền Dương Tử: dâm tăng lại giờ trò định mê hoặc Hoài Nhạn! Hoài Nhạn cũng quái lạ, như thế nào thấy hắn liền thành thế này? Lúc trước nghe nói hoàng hoa khuê nữ gặp Niêm Hoa Tăng đều chết mê chết mệt, vẫn cho rằng chỉ là đồn thổi, hôm nay tận mắt thấy Hoài Nhạn ý xuân nhộn nhạo, bản lĩnh của tiểu dâm tăng này quả nhiên không nhỏ!

Huyền Phi Tử đầu óc cũng lằng lằng, đột nhiên cúi đầu ghé tai Huyền Dương Tử hỏi: “Đại sư huynh, hay ta cạo sạch toàn thân nữ nhân kia nhé?”

Huyền Phi Tử trước lúc đến Ngự Thư phòng là rất có đạo đức, quyết định lúc cạo tóc Tiêu Hoàng Hậu sẽ che mặt nàng ta lại, không chạm đến một ngón tay. Có điều đến Ngự Thư phòng một chuyến sau, đột nhiên cảm thấy chỉ cạo trọc đầu Tiêu Hoàng Hậu vẫn còn nhẹ quá, phải cạo sạch, cạo trơn mới tốt.

Chú thích:

[1]: Nghi nam vương phu tức là tướng có con trai, số mệnh đem lại thịnh vượng cho nhà chồng.

[2]: Đại sư: cái này không phải mang nghĩa là cao tăng đâu nhé, nó có nghĩa là một người rất giỏi trong một lĩnh vực nào đó, giỏi đến mức được mọi người công nhận là thầy (sư).

[3]: Liên tâm: mầm xanh giữa hạt sen, là một vị thuốc trong Đông y, có tác dụng thanh nhiệt, an thần, hạ huyết áp. Người ta dùng liên tâm chủ yếu để chữa mất ngủ, liều dùng mỗi ngày 5-10g dưới dạng thuốc sắc hoặc pha lấy nước uống như pha trà.

[4] Nguyệt hắc cao phong: đêm đen gió lớn, thường mang nghĩa hài hước, ý chỉ muốn làm chuyện xấu, vì lúc này Huyền Dương Tử nói chuyện với Huyền Phi Tử trước mặt Hoài Nhạn, nên tỏ vẻ vậy ang đúng nghĩa “mờ ám”.

9. Chương 9

Trường thọ trong điện, Trần Thủy Hà cẩn thận hầu hạ Nhậm Thái Hậu, tự tay pha trà dâng lên, cười nói: “Mời Thái Hậu nương nương nếm thử trà nô tỳ pha.”

Nhậm Thái Hậu nhận chén trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, màu trà trong, vị thanh, uống một ngụm mùi hương quanh quẩn trong miệng, bởi vậy với Trần Thủy Hà càng thêm hài lòng. Tiêu gia cũng tốn một phen tâm huyết mới bồi dưỡng được ra thể này, nay coi như là mất không đem đến hầu hạ con trai con dâu mình, phải dặn hai đứa đôi đũa người ta tốt một tý mới được.

Trần Thủy Hà rất có mắt sắc quan sát, thấy vẻ mặt Nhậm Thái Hậu liền biết bà đối với chính mình vừa lòng, nhất thời trong lòng thả lỏng, lặng lẽ cảm tạ trời đất.

Nhậm Thái Hậu vừa lòng Trần Thủy Hà, liền muốn nhắc nhở nàng mấy câu: “Bạch Thạch nhà ta từ nhỏ đến lớn không thay đổi, ăn thích ăn đồ thanh đạm, ngồi thích ngồi nơi yên tĩnh, có chút mắc bệnh sạch sẽ, tính tình tuy cổ quái, nhưng chỉ cần người không chọc tới hắn, hắn cũng không chọc đến người. Đan Nữ tính tình hoạt bát, ngay thẳng, cũng không khó ở chung. Người hầu hạ hai đứa nó thật tốt, tương lai lại chăm sóc đứa nhỏ, không cần ta nói, bọn họ cũng sẽ cho người một cái danh phận.”

Trần Thủy Hà ứng đồ mặt, lại oán thầm: phu nhân đưa ta sang đây, tuy nói là để hầu hạ Hoàng Thượng cùng Quý phi, nhưng Ngài thật sự để ta đi hầu hạ bọn họ sao? Chẳng lẽ không phải nói với Hoàng Thượng một tiếng, phong ta phi vị, ban một tòa cung điện, cùng ăn cùng ngồi với Đan Nữ hay sao?

Nhậm Thái Hậu thấy Trần Thủy Hà cúi đầu xuống, giống như ngượng ngùng, liền lại nói: “Hai đứa chúng nó từ nhỏ thanh tu ở đạo quán, làm việc thường không quá coi trọng phép tắc, người lại lớn lên ở Tiêu gia, nay đến bên hầu hạ, chỗ nào cần sửa thì cứ nhắc nhở, nhưng nếu là chuyện nhỏ, thì thôi coi như không phát hiện, cũng không cần để ở trong lòng.”

Trần Thủy Hà cũng hiểu, Nhậm Thái Hậu là Thái Hậu nương nương tôn quý, chịu nói chuyện như vậy với nàng, cũng là cho nàng mặt mũi, cũng là cho Tiêu gia mặt mũi, vì vậy hành lễ nói: “Tạ Thái Hậu nương nương chỉ bảo!”

Lúc này có người báo Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ đến, Trần Thủy Hà liền lùi về phía sau Nhậm Thái Hậu, lặng lẽ đứng đó.

Nhậm Thái Hậu thấy màn hình mở ra, Huyền Dương Tử bước vào, Hoài Nhạn đỡ Đan Nữ đi sau, nàng vừa nhìn, liền kinh ngạc hỏi: “Hai đứa uống rượu hả? Sao đứa nào mặt cũng đỏ bừng thế này?”

Huyền Dương Tử sờ sờ mặt nói: “Có lẽ do bọn con đi vội nên nóng mặt mà thôi.”

Đan Nữ đứng thẳng lên, tiến đến hành lễ cười hỏi: “Mẫu hậu bảo chúng con lại đây, là có chuyện gì phân phó ạ?”

Nhậm Thái Hậu chỉ Trần Thủy Hà phía sau nói: “Đây là Thủy Hà cô nương, từ nhỏ do Tiêu phu nhân nuôi lớn, tài mạo song toàn, lại hiểu rõ quy củ trong cung, đặc biệt mang đến để hầu hạ hai đứa. Con mang nàng về đi!”

Trần Thủy Hà không chút lo lắng tiến lên bái kiến Huyền Dương Tử và Đan Nữ: “Trần thị Thủy Hà gặp qua Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương.”

“Cổ điển mỹ nhân!” Đan Nữ vừa gặp Trần Thủy Hà, toàn thân liền hưng phấn, mơ hồ nhớ hình như mình trước kia rất thích nhất thu thập thẻ đánh dấu sách vẽ hình cổ điển mỹ nhân, hôm nay được nhìn thấy người thật đứng trước mặt, như thế nào không hưng phấn?

Nhậm Thái Hậu thấy được Đan Nữ rất hoan hỉ, cũng vui vẻ hỏi: “Thích không?”

“Thích, con rất thích !” Đan Nữ xoa xoa tay, hận không thể lập tức xông lên ôm lấy mỹ nhân mang về.

Huyền Dương Tử đứng ở một bên, kinh ngạc nghĩ, chẳng lẽ đây là mỹ nhân chuẩn bị cho dân tăng?

Trần Thủy Hà ngược lại lên nhìn Huyền Dương Tử, thấy hắn mới có tầm hai mươi tuổi, dáng người cao thẳng, mắt phượng mày ngài, tuy không nói không cười, lại làm tim người ta đập thình thịch.

“Được rồi, trời không còn sớm, hai đứa mang người về xong cũng đi nghỉ sớm đi!” Nhậm Thái Hậu phân phó một tiếng, giọng điệu có vẻ mệt mỏi.

Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ vội cáo từ, mang theo Trần Thủy Hà trở về.

Nhậm Thái Hậu thấy bọn họ đi rồi, liền hỏi Hoài Nhạn nói: “Lúc người đến, hai đứa đang uống rượu à?”

Hoài Nhạn nói: “Bẩm Thái Hậu, không có, trong Ngự Thư phòng chỉ có một chén trà.”

Nhậm Thái Hậu lắc đầu nói: “Ta nghe nói có mấy đạo quan, thường xuyên luyện một ít đan hoàn, ăn xong thân thể khô nóng, hai má đỏ ửng, toàn thân lâng lâng, sợ bọn họ...”

Hoài Nhạn nói: “Thái Hậu, không phải Tam Thanh quán bị cháy, toàn bộ đan hoàn cũng bị hủy sao?”

“Sợ rằng bọn họ giấu riêng, thỉnh thoảng mang ra ăn.” Nhậm Thái Hậu có chút buồn bã, năm ấy đưa Huyền Dương Tử đến Tam Thanh quán, nàng mất đến ba năm mới có thể chấp nhận được con trai là đạo sĩ, không có ràng buộc với thế tục, cho nên nghe trong đạo quan ăn đan hoàn, nàng lo lắng nhưng lại cảm thấy chính mình không có quyền đi can thiệp. Hôm nay con trai đã trở về phàm trần, còn làm Hoàng đế, đan hoàn này, tất nhiên không ăn mới tốt.

Hoài Nhạn nghĩ một chút, liền nói: “Lúc nô tỳ đến có gặp Huyền Phi Tử đạo trưởng thần thần bí bí nói chuyện với Hoàng Thượng, hình như đang bàn bạc chuyện gì.”

Nhậm Thái Hậu nghe xong, lập tức nói: “Người đi mới Huyền Phi Tử đến đây.”

“Vâng.” Hoài Nhạn vội mở màn ra ngoài đi đến chỗ của Huyền Phi Tử.

Lúc này, Huyền Phi Tử đã mặc quần áo dạ hành, có điều canh giờ chưa đến, đang ở trong phòng chờ đợi, đi qua đi lại một hồi cảm thấy sốt ruột, liền nhún chân nhảy lên, trèo lên xà nhà đứng dựa trên ấy.

Hoài Nhạn đến phòng của Huyền Phi Tử, gọi một tiếng nhưng không có ai trả lời, không khỏi cảm thấy kì lạ, thử đẩy nhẹ cửa một cái, không ngờ cửa mở ra, nàng không nghĩ ngợi gì đi vào, chỉ thấy trong phòng không một bóng người, nền lại vẫn sáng, trước bàn còn có một quyển sách đang mở.

Huyền Phi Tử đang treo ở trên xà nhà không trả lời Hoài Nhạn, cũng là không muốn để nàng nhìn thấy mình mặc quần áo dạ hành, nghĩ nàng không nghe được âm thanh đương nhiên sẽ rời đi, không ngờ nàng lại đẩy cửa đi vào, vô cùng ngạc nhiên, ta tuy giả làm nội thị, nhưng bên trong là nam nhân hàng thật giá thật hẳn hoi, vị cung nữ tỷ tỷ này như thế nào không chút kiêng kị, nửa đêm khuya khoắt cứ như vậy vào phòng?

Hoài Nhạn đêm nay vẫn hưng phấn, bước chân cũng bay bổng, lúc này đẩy cửa vào, trong lòng cũng không cảm thấy có gì là sai, thấy phòng không có người, vì vậy đến bên bàn tiện tay lật quyển sách.

Quyển sách này, chính là “sách dạy nấu ăn” Đan Nữ tìm được ở Ngự Thư phòng, sau đó bị Huyền Dương Tử tịch thu, chuyển đến tay Huyền Phi Tử.

Mà Huyền Phi Tử hai đêm nay đều đọc quyển sách này, đến khi đi ngủ thường nằm mơ kì quái, kết quả sáng sớm thức dậy phải đi giặt quần. Nay thấy Hoài Nhạn mở sách đọc, không khỏi nôn nóng, cung nữ tỷ tỷ, đi nhanh đi, sách này người không nên xem!

Hoài Nhạn lật vài tờ, mặt đỏ rực, vội để vào chỗ cũ, sau lại tự nhủ: nhìn thêm vài tờ rồi đi.

Huyền Phi Tử từ trên xà nhà nhìn xuống, liền thấy Hoài Nhạn giở sách một tờ lại một tờ, một bên đọc, một bên ngực phập phồng, giống như vừa kinh ngạc lại vừa hưng phấn không thể tin, không tin có người có thể viết ra như vậy.

Huyền Phi Tử bám trên xà nhà đã lâu, tay mỏi mắt hoa, lại nhìn ngực Hoài Nhạn phập phồng, tự nhiên cũng thấy tim mình cũng phập phồng theo, cuối cùng không thể nhịn được nữa, buông tay nhảy xuống đất, đứng phía sau Hoài Nhạn hỏi: “Xem xong chưa vậy?”

Hoài Nhạn vô cùng giật mình, đúng lúc trong lòng đang chột dạ vì đọc loại sách này, vì vậy vô thức hét lên một tiếng, ngờ đâu miệng vừa mới mở, liền bị Huyền Phi Tử bịt chặt, nghiêm túc nhắc nhở: “Nửa đêm cô nam quả nữ ở chung, trên án đài lại bày quyển sách này, người vừa kêu, chẳng may có người đến, lúc bây giờ giải thích kiểu gì?”

Hoài Nhạn ngửi được mùi thân thể nam nhân, tim liền đập thành thịch, đợi Huyền Phi Tử buông tay, nàng đỏ bừng mặt giải thích: “Ta, ta chỉ tiện tay mở ra, không nghĩ tới...”

“Không nghĩ tới không dứt ra được, phải không?” Huyền Phi Tử cúi đầu, hương thơm mỹ nữ trong ngực quanh quẩn nơi chóp mũi, lông mi khẽ chớp nói: “Xem xong cảm giác thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Hoài Nhạn chống ngược hai tay ra bàn phía sau, lại càng hiện đường cong trước ngực, chỉ có nàng mơ màng không biết, còn bận rộn giải thích: “Ta biết chữ không nhiều, tuy rằng đọc qua, kỳ thật ý nghĩa thế nào cũng không hiểu lắm.”

“À, phải không?” Huyền Phi Tử nhướn mày, hôm qua hẳn đến chỗ Thái Hậu nương nương còn nhìn thấy vị cung nữ tỷ tỷ này niệm Phật kinh cho Thái Hậu nương nương, miệng đọc rất lưu loát, nàng biết ít chữ sao?

Lúc này tại bên kia, đám người Huyền Dương Tử vừa mới về được nửa đường, liền có Ngự tiền thị vệ Trần Tử Bình đến bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Tể tướng đại nhân cầu kiến, đang đợi ở Ngự Thư phòng.”

Huyền Dương Tử vốn lệnh Tể tướng điều tra quan hệ của Tiêu lão gia cùng Thái Nguyên Vương, nghe được Trần Tử Bình đến báo, cảm thấy hẳn Tể tướng đã có tin tức, vì vậy quay sang bảo Đan Nữ: “Người mang người về trước.” Nói xong cùng Trần Tử Bình rời đi.

Đan Nữ bị gió thổi, thân mình có chút nhũn xuống, liền ghé luôn vào Trần Thủy Hà bên cạnh, dịu dàng nói: “Đi thôi!”

Trần Thủy Hà lặng lẽ quay đầu nhìn theo bóng dáng Huyền Dương Tử, sau mới quay đầu nâng Đan Nữ hỏi điện, vờ như vô tình hỏi: “Quý phi nương nương, Hoàng Thượng đêm nay còn về đây nghỉ ngơi không?”

“Chẳng biết nữa!” Đan Nữ vô tâm trả lời, đợi vào điện liền kêu thô sử ma ma mang nước đến, chuẩn bị tắm rửa.

Hồng Liên thấy Đan Nữ trở lại, định đến bên hầu hạ, đã thấy Đan Nữ chỉ Trần Thủy Hà nói: “Thái Hậu nương nương ban cho chúng ta một mỹ nhân, về sau ban đêm để mỹ nhân này hầu hạ, Hồng Liên người chỉ cần phụ trách việc ban ngày là được.”

Hồng Liên tò mò đánh giá Trần Thủy Hà, cười hỏi: “Không biết tỷ tỷ tên là?”

Trần Thủy Hà thấy chính mình bị biến thành cung nữ, trong lòng khó chịu nhưng không dám phát tác, đáp lời: “Ta họ Trần, tên Thủy Hà.” Có danh có họ hẳn hoi, không giống như người chỉ có tên không có họ.

Hồng Liên liền nhắc nhở nàng một số chuyện cần lưu ý, sau mới lui xuống.

Đan Nữ đợi ma ma mang nước vào bình phong xong, liền cởi quần áo vào thùng tắm, nũng nịu gọi Trần Thủy Hà: “Hà Hoa, vào đây kì lưng cho ta!”

Trần Thủy Hà vào bình phong, sửa lời Đan Nữ: “Quý phi nương nương, nô tỳ tên gọi Thủy Hà, không phải Hà Hoa.”

“Tùy tiện, dầu sao chẳng phải đều có một chữ Hà ư?” Đan Nữ vung tay, thấy nước bắn tung té lên người Trần Thủy Hà, không khỏi phá lên cười.

Trần Thủy Hà có chút bất đắc dĩ, Quý phi nương nương hẳn là uống rượu say.

Đan Nữ thấy nàng mím môi, nàng càng vui vẻ, dứt khoát mức nước trực tiếp hắt lên người Trần Thủy Hà, nói: “Đến đây, cùng tắm nào!”

Lúc này, Huyền Dương Tử đã trở về, vừa lúc gặp Hồng Liên, nghe nói Trần Thủy Hà ở trong điện hầu hạ Đan Nữ tắm rửa, nhất thời đen mặt, không ổn, dậm tăng lại muốn câu dẫn hoàng hoa khuê nữ!

10. Chương 10

Mặt trăng bị mây đen che khuất, bầu trời đêm tối kịt, hai bóng người dựa bên cửa sổ, ẩn vào trong bóng đêm, không nhìn kỹ căn bản không thấy được.

Một lát sau, một bóng đen, rút ra một chiếc khoan tay, xoắn một lỗ trên khung giấy cửa sổ, sau đó nhanh chóng cất đi, ghé mắt hướng qua lỗ nhìn trộm bên trong phòng Huyền Phi Tử.

Gió bỗng thổi qua, mây đen tản ra, ánh trăng đột ngột chiếu xuống, chiếu vào hai người đứng bên cửa sổ, chỉ rõ một là Huyền Vi Tử, một là Huyền Thanh Tử.

Huyền Vi Tử nhìn trộm một hồi, cảm thán, Nhị sư huynh xưa nay đều tỏ vẻ đứng đắn, không nghĩ đến nửa đêm câu dẫn cung nữ, thật sự là không có đức hạnh gì cả!

Huyền Thanh Tử không được nhìn thấy cảnh bên trong, sốt ruột vươn tay kéo kéo ống tay áo Huyền Vi Tử, ý bảo để hẩn xem với.

Huyền Vi Tử lập tức tránh ra cho Huyền Thanh Tử ghé mắt vào lỗ nhỏ.

Huyền Thanh Tử nhìn một hồi, có chút thay Huyền Phi Tử vội vàng: Nhị sư huynh a, người ta cung nữ tỷ tỷ mặt hoa đều đỏ thành như vậy, rõ ràng động tình, huynh không nhanh chóng ôm đi song tu đi, còn đứng nói chuyện gì nữa!

Trong chốc lát, lại đổi cho Huyền Vi Tử xem, Huyền Vi Tử nhận ra cung nữ tỷ tỷ này là Hoài Nạn hầu hạ bên người Nhậm Thái Hậu, không khỏi gờ ngón tay cái: Nhị sư huynh thật có mắt nhìn, trong Trường Thọ cung chỉ có mỗi tỷ tỷ này là có khí chất nhất.

Trong phòng, Hoài Nạn đã phục hồi tinh thần, cố gắng đứng vững nhìn Huyền Phi Tử nói: “Huyền Phi Tử đạo trưởng, Thái Hậu mời Ngài qua nói chuyện!”

Huyền Phi Tử mũi thính, vừa nãy ở Ngự Thư phòng ngửi được mùi hoa câu hồn liền hít sâu mấy cái định phân biệt xem là hương gì, kết quả hẩn trúng mê hương không tính ít, bảo trì được đến bây giờ thật sự đã là khó khăn, lúc này Hoài Nạn lại lên tiếng, hơi thở như lan hương xông vào mũi hẩn, nháy mắt có chút mê đắm, tay trái tay phải cùng nhau vươn đến án đài, cầm quyển sách kia lên.

Hoài Nạn hai tay chống ở trên án đài, Huyền Phi Tử tay trái qua eo trái nàng, tay phải đi qua eo phải nàng, cầm quyển sách lên, đồng thời cũng ôm luôn nàng vào lòng.

Hoài Nạn như mèo con kinh sợ kêu lên một tiếng, theo bản năng ngửa người ra phía sai tránh vòng tay của Huyền Phi Tử, nhưng hai tay Huyền Phi Tử lại đang cầm sách, nàng vừa như vậy, liền kéo luôn hẩn về phía mình, mà Huyền Phi Tử bị nàng kéo, không đề phòng nên cũng nhào về phía trước, kết quả đè Hoài Nạn xuống án đài, hai người hô hấp dồn dập, ánh mắt mê ly, nhìn nhau chăm chú, trong lòng cũng thanh tỉnh vài phần tự hỏi: Đây là làm sao? Chẳng lẽ mình bị người ta hạ mê hương sao?

Huyền Phi Tử cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ, người niệm kinh thư thử xem, xem xem có thể hay không...”

Hoài Nạn vội vàng đọc: “Sắc cũng là không, không cũng là sắc...”

Huyền Vi Tử đứng ngoài nghe được tiếng niệm kinh, rốt cuộc nhin không được bật cười ha ha.

Huyền Phi Tử nghe thấy tiếng cười, một nửa lý trí cũng khôi phục, buông Hoài Nạn ra, quát: “Ai?” Vừa nói người đã lao ra ngoài cửa, đuổi theo giết kẻ dám cười nhạo hẩn.

Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử thấy không ổn, chạy trốn chết.

Huyền Phi Tử mặc quần áo dạ hành đuổi theo sau quát lớn: “Hai người chạy đâu cho thoát?”

“Mau tìm Đại sư huynh cứu mạng!” Huyền Vi Tử hét lên với Huyền Thanh Tử một tiếng, hai người rẽ qua một cung điện, chạy thẳng về hướng Minh Hòa điện, trên đường vì để cắt đuôi Huyền Phi Tử, còn phải vòng quanh vài vòng.

Lúc này, ở trong Minh Hòa điện, lại là một mảnh xuân quang.

Đan Nữ nhìn Trần Thủy Hà bị ướt áo, hiện ra đường cong lồ lõm đủ cả, liền nắm luôn lấy tay nàng, điều nói: “Hà Hoa, cởi áo, cùng nhau tắm thôi!”

Trần Thủy Hà vô cùng xấu hổ, ra sức rút tay lại, thấp giọng nói: “Quý phi nương nương, Ngài buông tay nô tỳ, nô tỳ kì lưng cho Ngài.”

“Không, buông ra người chạy mất!” Đan Nữ trúng độc hoa câu hồn, sức lực đặc biệt lớn, lúc này dùng tay kéo Trần Thủy Hà cúi xuống, tay trái đột nhiên mức nước hắt vào ngực Trần Thủy Hà ngực, tiện tay với luôn vào cổ áo của nàng ta, cầm lấy một bên dây dề, không kiêng nể gì xoa nắn lên, “Chặc chặc” nói: “Woa, to thật!”

“Cứu với!” Trần Thủy Hà sợ quá hét lên.

“Không được kêu, nếu kêu, ta liền hôn miệng người!” Đan Nữ lúc này tưởng tượng mình là vị biểu ca trong quyển sách hôm trước đang đùa giỡn biểu muội, trong lòng vô cùng khoái trá.

Trần Thủy Hà nghe vậy thức thời im miệng, trong bụng lại khóc thét: Quý phi nương nương nguyên lai là biến thái!

Huyền Dương Tử vào trong điện, liền nghe được tiếng nước ào ào, cùng với tiếng cười của Đan Nữ, lại không có tiếng của Trần Thủy Hà, không khỏi kỳ quái, miệng “Khụ khụ” mấy tiếng.

Trần Thủy Hà nghe được tiếng của Huyền Dương Tử thanh âm, liền khóc òa lên, hô: “Hoàng Thượng!”

Huyền Dương Tử nghe thấy tiếng nàng, hiểu rõ có chuyện không ổn, định nhắc bình phong tiến vào, sau lại nhìn xuống hỏi: “Làm sao thế này?”

Trần Thủy Hà cắn răng, cáo trạng: “Quý phi nương nương...” Nói đến đây lại ngừng lại, quả thực nương nương không biết nói gì thêm.

Huyền Dương Tử mặt vốn đỏ hồng, bước chân phù phiếm, trong lòng nóng nảy phiền muộn, là lúc độc hoa câu hồn phát tác nghiêm trọng, nghe Trần Thủy Hà muốn nói lại thôi, hần nhất thời không khống chế được, cất bước đi vào phía sau bình phong.

Tận mắt chứng kiến, thật sự là kinh tâm động phách! Chỉ thấy Đan Nữ nửa mình trong thùng tắm, hai luồng tuyết trắng trước ngực đung đưa, một tay nàng kéo Trần Thủy Hà, một tay đang nắm ngực Trần Thủy Hà, miệng hừ hừ, giống như nàng mới là người bị đang nắm.

“Dâm tăng, buông ra nàng!” Huyền Dương Tử tuy trúng độc, nhưng chung quy cũng đã từng thanh tu mười lăm năm, trong đầu vẫn còn một tia lý trí, bởi vậy với Đan Nữ quát một tiếng.

Đan Nữ giật mình, vội buông tay, cả người chui vào thùng tắm, để lại trên mặt một loạt bọt khí.

Trần Thủy Hà vốn hoảng không tìm được đường nhân cơ hội này chạy vội ra điện.

Huyền Dương Tử cầm tức nhìn mặt nước trong thùng tắm quát: “Còn không ra?”

Đan Nữ lộ đầu ra, lộ cằm cổ trắng nõn, vuốt lại tóc dài che khuất mặt, cảnh giác nói: “Lão đạo, ngươi định làm cái gì?” Người ta vẫn nhớ kỹ, lần trước bị lão đạo này lôi kéo ở thùng tắm, chết sống định xem rõ ràng. Không chừng hần lúc này, còn định làm như vậy đâu! Hừ, không cho xem, tuyệt đối không cho.

Huyền Dương Tử quả nhiên lại bắt đầu rối rắm xem Đan Nữ là nam hay là nữ, vươn tay định kéo nàng ra xác định chân tướng.

Đan Nữ hét lên một tiếng, dùng nước té Huyền Dương Tử, miệng hô lớn: “Lão đạo, ngươi còn làm như vậy, ta sẽ cắn lưỡi tự sát.”

“À ha, người cần đi, cần đi!” Huyền Dương Tử bị hắt nước lạnh, thoáng có chút thanh tỉnh, lấy tay lau nước trên mặt, nuốt nước miếng, khàn khàn nói: “Vậy chính người nói đi, người là nam hay là nữ?”

Đan Nữ uất ức nói: “Người ta đương nhiên là nữ.”

“Nếu là nữ, vì sao còn chạm vào Trần Thủy Hà? Còn sờ say mê như vậy?” Huyền Dương Tử vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi, cho rằng Đan Nữ có biến hóa, khẳng định cũng biến không hoàn toàn, bên trên là nữ mà bên dưới vẫn là nam.

Đan Nữ ngẩn ra, đúng vậy, chính mình như thế nào nhiệt tình yêu thương mỹ nữ, mà không phải là mỹ nam đâu? Không đúng không đúng, hẳn là, chính mình gần đây chỉ gặp được mấy tên đạo sĩ này, chưa từng thấy qua được mỹ nam nào khác, cho nên mới đổi khẩu vị csang mỹ nữ.

Huyền Dương Tử cười lạnh nói: “Không chối được nữa phải không?”

Đan Nữ cãi chày cãi cối nói: “Người không cho nữ nhân cũng thích mỹ nữ sao?”

Huyền Dương Tử đen mặt, nhìn thùng tắm, chỉ thấy hai luồng tuyết trắng đang đung đưa không thấy gì khác, hắn cắn răng hạ quyết tâm, đem thân phận Đan Nữ xác định rõ ràng, bởi vậy vươn hai tay vào thùng tắm, ôm lấy người Đan Nữ, định bế nàng ra.

Đan Nữ giãy dụa không ngừng, cúi đầu cắn luôn mu bàn tay Huyền Dương Tử, đợi hắn bất ngờ bị đau buông tay, nàng liền chạy đến góc thùng tắm bên kia, ngửa cổ hổ lớn: “Có thích khách, người đâu tới đây nhanh lên!”

Đan Nữ vừa kêu to, Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử cũng vừa đến, nghe tiếng hô chạy luôn vào trong điện, bước thẳng đến phía bình phong, mà Huyền Phi Tử vẫn không ngừng theo đuôi bọn hấn, theo sau chạy vào.

Huyền Dương Tử thấy có người vào, lập tức sợ Đan Nữ bị người ta thấy hết, vội cởi áo khoác, chạy dọc theo thùng tắm choàng lên người Đan Nữ, vừa che kín xong đám người Huyền Vi Tử cũng xông vào, hấn không nháy mắt chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Thích khách chạy bên kia!”

Lập tức, Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử nhảy qua cửa sổ đuổi theo cái gọi là thích khách, Huyền Phi Tử thì ở lại bảo hộ Hoàng Thượng và Quý phi nương nương.

Huyền Phi Tử thấy Huyền Dương Tử ở trần, lộ ra bộ ngực rắn chắc, hấn có chút bụng đói ăn quàng, vươn tay sờ soạng, lẩm bẩm nói: “Sư huynh của ta, dạo này huynh ngủ ít lắm nhiều, như thế nào vẫn đẹp mắt vậy?”

“Cút!” Huyền Dương Tử giật mình phát hiện chính mình không ổn, lại gặp Huyền Phi Tử cũng vậy, nghĩ nói: “Chúng ta có phải hay không bị người ta tính kế?”

Huyền Phi Tử cũng tỉnh lại, từ tát ỉnh một cái nói: “Đêm nay từ lúc đệ đến Ngự Thư phòng một chuyến liền bắt đầu không ổn.” Nói xong nhìn về phía Đan Nữ đang bị áo choàng quấn chặt.

Huyền Dương Tử nghĩ đến đó, quay sang chất vấn Đan Nữ: “Dâm tăng, người đối chúng ta làm cái gì?”

Đan Nữ chớp mắt, phun một hơi nói: “Đừng có hơi tỵ lại đổ cho ta, ta cũng là người bị hại, không thấy ta cũng xuân tình nhộn nhạo hay sao?”

Huyền Dương Tử: “...”

Huyền Phi Tử: “...”

Lúc này, Trần Thủy Hà mang hai chén canh tỉnh rượu đi vào, đứng bên ngoài bình phong yếu ớt nói: “Hoàng Thượng, Quý phi nương nương, nô tỳ đã nấu canh tỉnh rượu.”

Huyền Dương Tử cùng Huyền Phi Tử nghe nàng nói, liền bước ra khỏi bình phong, mỗi người một chén, canh tỉnh rượu này cũng có tác dụng thanh thần, uống một chén sẽ không quá mơ hồ như trước nữa.

Huyền Dương Tử uống canh xong, liếc Trần Thủy Hà, thấy quần áo của nàng còn ẩm ướt dán trên người, càng lộ vẻ diễm đam đáng yêu, vì vậy nói: “Người đi thay quần áo đi!”

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm!” Trần Thủy Hà mừng thầm, ngoan ngoãn hành lễ, về hết sức mảnh mai.

Huyền Dương Tử: nàng như thế này, trách không được dâm tăng sờ say mê như vậy!

Đan Nữ ngâm trong nước một lúc, cũng không quá mê mang như trước, vì vậy trèo ra, nhanh chóng mặc quần áo, sửa sang xong liền lao từ bình phong ra, giang tay ôm lấy Trần Thủy Hà nói: “Mỹ nhân, canh tỉnh rượu của ta đâu?”

“Nô tỳ không biết, chỉ làm có hai chén, để nô tỳ lại đi làm thêm một chén nữa cho Quý phi nương nương.” Trần Thủy Hà muốn tránh khỏi móng vuốt của Đan Nữ nhưng không kịp, vội nhìn Huyền Dương Tử cầu cứu.

Huyền Dương Tử lông mày nhíu chặt, quát Đan Nữ: “Dâm tăng, buông nàng ra!”

Trần Thủy Hà thừa dịp Đan Nữ hơi lỏng tay, lập tức lùi lại, trốn đến phía sau Huyền Dương Tử.

Đan Nữ lắc đầu nói: “Không phải nói muốn cho làm canh tỉnh rượu nữa cho ta sao?”

“Nô tỳ đi ngay.” Trần Thủy Hà vội chạy ra khỏi điện.

Đan Nữ lại giương giọng nói: “Nhanh lên nhé, chúng ta còn chờ người thị tắm đấy!”

11. Chương 11

Huyền Phi Tử uống canh tỉnh rượu, cảm giác thanh tỉnh hơn hẳn, thở ra một hơi nói với Huyền Dương Tử: “Đại sư huynh, chúng ta hẳn là trúng mê hương, lúc này Hoài Nạn tỷ tỷ tới tìm đệ truyền lời, đệ thiếu chút nữa liền...” Nói đến chợt nhớ tới chính sự chưa xử lý, vội cáo từ nói: “Đệ đi đây, ngày mai xong việc sẽ tới báo cho huynh.”

Hoài Nạn không phải cung nữ bên người mẫu hậu sao? Nhị sư đệ làm gì nàng? Huyền Dương Tử chưa kịp hỏi, đã không còn thấy bóng dáng Huyền Phi Tử trong điện.

Huyền Phi Tử vừa đi, Huyền Dương Tử liền quay sang Đan Nữ, nghiêm khắc hỏi: “Dâm tăng, thành thật nói người hạ mê hương gì với chúng ta?”

Đan Nữ quá oan ức, mếu máo nói: “Ta muốn hạ mê hương, cũng phải có cơ hội chứ! Cả một đêm, ta ở trước mặt người, làm gì chẳng lẽ người còn không nhìn thấy?”

Huyền Dương Tử không tin Đan Nữ, túm cổ áo nàng nhấc lên khỏi mặt đất, lắc lắc một hồi không thấy có cái gì rơi ra, lại nhíu mày nói: “Đừng để trảm phát hiện người giấu mê hương, nếu không...” Nói xong ném luôn Đan Nữ xuống giường, hẳn cũng cởi áo khoác lên giường.

Đan Nữ lui vào góc tường, hai tay ôm ngực, cảnh giác nói: “Lão đạo, người muốn làm gì?”

“Hừ!” Huyền Dương Tử vừa muốn nói, nghe thấy ngoài điện có tiếng bước chân, liền dừng lại.

Trần Thủy Hà bưng một chén canh tỉnh rượu đi vào, nhẹ nhàng nói: “Quý phi nương nương, canh của ngài.”

“Để đây, người cũng đi xuống nghỉ ngơi, không cho gọi thì không được tiến vào.” Huyền Dương Tử khoát tay.

Trần Thủy Hà rụt rè xem Đan Nữ nằm ở trên giường, âm thầm thả lỏng, lúc này ở lại, chỉ sợ là cho Quý phi nương nương thị tắm, mà không phải cho Hoàng Thượng thị tắm. Nghĩ đến đây, nàng vội hành lễ rồi lui xuống.

Đan Nữ ngồi dậy uống canh, có chút luyến tiếc nói: “Người đã đẹp, lại còn biết nấu ăn nữa chứ, thật sự là cực phẩm mà.”

Huyền Dương Tử trừng nàng một cái, dâm tăng trừ mi nữ, không nhìn thấy cái khác hả? Ví dụ như bản đạo trưởng đây!

Huyền Dương Tử bị chính ý nghĩ của mình ghê tởm, khụ một tiếng lên giường, quay lưng về phía Đan Nữ, nói: “Muốn sống, đừng có lại giở trò.”

Đan Nữ hừ một cái, lật người qua lại vẫn không ngủ được, không khỏi nỉ non vài tiếng.

Huyền Dương Tử tuy nhắm mắt, thân mình vẫn còn chút khô nóng, nghe tiếng Đan Nữ nỉ non, hần xoay người đối mặt Đan Nữ nói: “Còn muốn làm cái gì?”

Đan Nữ nghe ngữ điệu Huyền Dương Tử có chút không thích hợp, cũng mở mắt, đối mặt với Huyền Dương Tử hai mắt sáng rực, cảm giác càng không thích hợp, lão đạo lúc này rõ ràng giống lúc định lột quần áo ta xem chân thật! Ô a, đáng sợ!

Huyền Dương Tử nhẹ nhàng vươn tay, liền thấy Đan Nữ bật dậy trèo xuống chân giường, nhảy qua chân hần chạy thẳng ra điện.

Huyền Dương Tử: “...”

Đan Nữ chạy ra điện, liền đi thẳng đến chỗ Huyền Tuy Tử.

Huyền Tuy Tử nửa đêm bị đánh thức, xoa mắt hỏi: “Quý phi nương nương, nửa đêm tìm đệ có chuyện gì sao?”

Đan Nữ chống nạnh nói: “Ta mất ngủ, ngươi dậy cùng ta ngắm sao.”

Huyền Tuy Tử đã định từ chối, lại nhìn khuôn mặt Đan Nữ bỗng nghĩ đến tỷ tỷ đã mất của mình, vì thế yên lặng đứng lên, tìm một cái thang đặt tại trên vai đi ra ngoài, hỏi: “Tỷ định ở chỗ nào ngắm sao?”

“Đến Minh Hòa điện, chúng ta từng lên đấy rồi, hoàn cảnh quen thuộc.” Đan Nữ bỗng nhớ đến lần trước xem Huyền Dương Tử tắm rửa, hai mắt vụt sáng long lanh.

Huyền Tuy Tử đồng ý, xách thang đi về phía Minh Hòa điện.

Ánh trăng mờ mịt, Đan Nữ đi vấp hết bên này lại vướng bên kia, Huyền Tuy Tử thấy vậy liền nói: “Quý phi nương nương, tỷ nắm lấy một đầu thang đi theo đệ, như vậy sẽ không vấp ngã nữa.”

Đan Nữ gật đầu, cảm thán nói: “Huyền Tuy Tử đạo trưởng, đệ đối với ta thật tốt!”

Hai người vừa nói chuyện cũng đã tới phía sau Minh Hòa điện, liền dựng thang, lần lượt trèo lên nóc nhà.

Mây đen bốn phía, trăng non, sao cũng mờ mịt.

Đan Nữ ngửa đầu nhìn, cảm giác trong lòng có chút buồn bã nhớ nhung, lại không biết chính mình đang nhớ cái gì, một lúc lâu sau quay sang hỏi Huyền Tuy Tử: “Huyền Tuy Tử đạo trưởng, Đại sư huynh của đệ vì sao cứ gọi ta là dâm tăng?”

Huyền Tuy Tử đáp: “Đan Nữ, tỷ lúc trước là một nam nhân, còn được người ta gọi là Niêm Hoa dâm tăng, chuyện này, tỷ quên rồi ư?”

Đan Nữ ở Tam Thanh quán tĩnh lại, mặc dù ký ức mất hết, nhưng tóm lại còn xác định được mình là nữ tử, bởi vậy không nghi ngờ. Chỉ là suốt ngày nghe Huyền Dương Tử gọi nàng dâm tăng, cũng buồn bực, hiện tại vừa nghe Huyền Tuy Tử nói, không khỏi sợ nhảy dựng nói: “Trước kia ta là nam tử?!”

Huyền Tuy Tử nghe được Huyền Phi Tử nói về lai lịch của Niêm Hoa Tăng, lúc này không hề dấu diếm kể hết cho Đan Nữ nghe, sau đó nói thêm: “Tỷ lúc trước là nam tử thường hay lừa gạt hãm hại hoàng hoa khuê nữ. Có lẽ làm điều ác quá nhiều, cho nên bị ông trời trừng phạt biến thành nữ nhân. Nhưng không sao, tỷ bây giờ là Đan Nữ thiện lương khả ái, chuyện trước kia đã quên thì cũng quên đi, cố gắng một lần nữa làm người tốt là được rồi!”

Đan Nữ không tin, trừng mắt nói: “Ta làm sao có thể là nam nhân được?”

Huyền Tuy Tử lặng lẽ nói: “Có lần đệ nghe Đại sư huynh nói với Nhị sư huynh, nói tỷ trước kia luyện bách biến dị dung thuật, vào lúc khẩn cấp có thể sử dụng tà thuật này biến thành mỹ nữ. Nhưng kỳ thật bên trong căn bản vẫn là nam tử. Đại sư huynh còn nói chắc lúc biến thân, do dùng lực quá độ nên ảnh hưởng đến não, mới khiến tỷ mất trí nhớ. Đây, đệ chỉ biết đến thế thôi.”

Huyền Tuy Tử thật ra cũng mê mang: Tốt cùng thì nên coi Đan Nữ là nữ nhân hay nam nhân đây? Mặc kệ, dù sao hiện nay tỷ ấy là Quý phi nương nương, lại còn song tu với Đại sư huynh, vậy hẳn là nữ nhân rồi!

Đan Nữ nghe Huyền Tỳ Tử nói có đầu có đuôi, cũng không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

Huyền Tỳ Tử lại hạ giọng nói: “Đệ còn nghe lên được Đại sư huynh nhắc với Nhị sư huynh rằng tỷ còn có thể khiến nữ nhân mang thai nữa cơ.”

“Hả?” Đan Nữ mở to hai mắt, “Ta nhìn một cái liền khiến các nàng mang thai sao?”

Huyền Tỳ Tử sờ sờ đầu, ngây ngô cười nói: “Theo đệ nghĩ, ít nhất tỷ phải sờ một chút mới có thể mang thai chứ? Nhớ lúc trước ở trên núi, thôn dân có mang một con heo nái không để được lên cho sư phụ đệ xem, sư phụ chạm vào nó một cái, một tháng sau, nó liền chữa. Đại sư huynh cũng nói, tay nghề của sư phụ có thể giúp cả người mang thai[1]. Đan Nữ, không chừng tỷ cũng có bàn tay như vậy đấy.”

Đan Nữ cười đến nghiêng ngả, thiếu chút lăn tở trên nóc nhà xuống, vừa cười vừa nói: “Ây da, Huyền Tỳ Tử đến đây ta sờ đệ một chút, xem xem đệ có thể mang thai không nào?”

Huyền Tỳ Tử cười he he nói: “Tỷ thật, đệ là nam nhân cơ mà, mang thai kiểu gì?”

Đan Nữ cười lẫn lộn, cười xong cảm thấy buồn bã trong ngực tan biến hết, đầu óc cũng thanh tỉnh không ít, không như vừa rồi khô nóng khó chịu.

Huyền Tỳ Tử cực nghiêm túc nói: “Đan Nữ, tỷ đừng không cho là thật. Lúc ấy, Tam sư huynh với Tứ sư huynh bắt được tỷ đến, trên đường đi còn thấy rõ ràng tỷ là nam nhân, đợi đến Tam Thanh quán, lò đan bắt ngờ phát nổ, Đại sư huynh mang tỷ ra bên ngoài, mọi người nhìn lại liền phát hiện tỷ mọc tóc, còn có cả bộ ngực. Tỷ xem, chuyện thần kỳ như vậy cũng đã phát sinh, cho nên nói tỷ có thể làm nữ nhân mang thai, đệ cũng tin tưởng.”

Đan Nữ vuốt mặt, nửa đêm nghe loại chuyện này thật khiến người ta sờn tóc gáy a!

Huyền Tỳ Tử để thêm tính thuyết phục, lại nêu ví dụ: “Cách đây đã lâu, sư phụ đệ đi gặp một vị Thái Sư phụ, mang về một quyển sách, bên trong vẽ rất nhiều tranh, phân tích cụ thể chi tiết, còn đưa ra chứng cứ, nói con người chúng ta là do con khí biến thành. Sư phụ cùng các sư huynh nghiên cứu rất nhiều năm, đều cho rằng quyển sách kia nói đúng. Tỷ nghĩ xem, đến cả con khí còn biến được thành người, tỷ do nam biến thành nữ thì có gì kỳ quái đâu?”

Đan Nữ: “...”

Đan Nữ cảm xúc đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ trước kia mình đúng là nam nhân? Mẹ nó chứ!

Huyền Tỳ Tử cũng mệt mỏi, ngáp một cái nói: “Đan Nữ tỷ, đệ muốn trở về ngủ, mình tỷ ngắm sao đi!”

Đan Nữ rầu rĩ nói: “Ta cũng không xem nữa, về ngủ thôi.”

Đan Nữ xuống nóc nhà, đi thẳng vào Minh Hòa điện, trong điện không có ai, Huyền Dương Tử chẳng biết đã đi đâu. Nàng nghe xung quanh không tiếng động, liền cởi áo kiểm tra, ngực vừa lớn vừa mềm vừa trắng, từ trên xuống dưới, tất cả đều là nữ nhân không sai chút nào! Chẳng lẽ, mình là lưỡng tính, nội tâm là nam mà bề ngoài là nữ?

Đan Nữ tự xem kỹ, lại phán đoán không ra lời của Huyền Tỳ Tử là thật hay giả, cuối cùng cho rằng, mắt nhìn mới là thật, tai nghe là giả, thân thể này quả thật là nữ nhân, vậy tất nhiên nàng là nữ.

Nàng đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, không kịp mặc quần áo, vội nắm lấy quần áo phi vào trong màn, kéo chắn che người kín mít.

Huyền Dương Tử không ngủ được, ở ngoài điện đi loay quanh vài vòng, cảm thấy hỏa đã tắt, lúc này mới trở về.

Hắn vào điện, thấy Đan Nữ đã bọc chắn nằm trên giường, liền ngồi xuống cởi giày chuẩn bị trèo lên.

Đan Nữ khấn trương, hỏi: “Lão đạo, người ngươi toái mùi mồ hôi, chẳng lẽ không định thay quần áo rồi mới đi ngủ?”

Huyền Dương Tử nhấc tay áo lên ngửi, quả nhiên thấy có mùi mồ hôi, hắn vốn có bệnh sạch sẽ lúc này tự nhiên khó chịu, gọi một ma ma trực đêm xách nước đến cho hắn tắm rửa.

Đợi Huyền Dương Tử vào sau bình phong tắm rửa, Đan Nữ nhanh tay mặc quần áo, chỉnh trang thật kỹ càng đầy đủ, liền xuống giường đi giày, chậm rãi đi đến phía bình phong. Huyền Dương Tử nghe được tiếng bước chân, nhíu mày, ngẫm mình bất động trong thùng tắm.

Đan Nữ đến trước thùng tắm, nhìn Huyền Dương Tử nói: “Lão đạo, ta hoài nghi ngươi là nữ, ngươi đứng lên cho ta nhìn một cái!”

Huyền Dương Tử nhìn Đan Nữ nói: “Vớ vẩn!”

Đan Nữ buồn bã nói: “Ngươi cũng biết chuyện này vớ vẩn? Vậy mà ngươi còn tận hai lần định xem ta là nam hay là nữ, không thấy quá đáng sao? Để ngươi xem xong, về sau ta còn mặt mũi nào nhìn kẻ khác?”

Huyền Dương Tử nghe Đan Nữ nói nghiêm túc, cũng nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu sau nói: “Thôi rồi, mặc kệ ngươi là nam cũng được, là nữ cũng tốt, chỉ cần nhớ được chuyện trước kia, nói ra tung tích sư phụ cùng sư muội của chúng ta, trăm sẽ để ngươi đi.”

Đan Nữ liền vươn tay vỗ tay Huyền Dương Tử, “Một lời đã định!”

Huyền Dương Tử giơ tay, không đợi Đan Nữ vỗ ba lượt, bất ngờ rút tay về, không hiểu sao cầm lấy tay Đan Nữ, nhẹ nhàng kéo về phía mình.

Đan Nữ ngạc nhiên.

Huyền Dương Tử buột miệng nói: “Đã tiến vào xem trăm tắm rửa, ở lại thay trăm kì lưng cũng chẳng làm sao cả!”

Đan Nữ tự mình thôn miên, ta là Quý phi của lão đạo cơ mà, giúp hấn kì lưng thì làm sao? Nàng rút tay khỏi tay Huyền Dương Tử, vớt một cái khăn trong thùng tắm, đứng ra phía sau Huyền Dương Tử bắt đầu lau mát giúp hấn lau lưng.

Đan Nữ lau xong, lại vòng ra đằng trước, giúp lau ngực, cuối cùng vò khăn thành một đồng, sắp nước nghiêng đầu hỏi: “Lau phía dưới nữa không?”

Huyền Dương Tử: “...”

[1] Huyền Dương tử ý nói “tay nghề” là nói về năng lực của sư phụ mình, nhưng Huyền Tuyền Tử còn nhỏ (mới 13 tuổi thôi), vậy nên cảm thấy “tay” và “tay nghề” không có gì khác biệt, cho nên cho rằng bàn tay của sư phụ mình có khả năng làm người mang thai, còn có con heo nái làm dẫn chứng nữa kia mà!

12. Chương 12

Thấy Huyền Dương Tử không đáp, Đan Nữ cười thầm trong bụng, xem ra Huyền Dương Tử vẫn còn có một chút khí tiết tuổi già, còn có điểm mấu chốt, như vậy mình không cần quá mức đề phòng hấn .

Đợi Đan Nữ bỏ lại khăn chạy ra khỏi bình phong, Huyền Dương Tử bỗng cảm thấy buồn cười, trong lòng cũng thả lỏng không ít, tự đứng dậy lau khô người, mặc quần áo ra ngoài.

Đan Nữ cũng đã buồn ngủ, nghe được tiếng bước chân, cố mở to mắt ngó Huyền Dương Tử.

Ánh nến chập chờn, Đan Nữ tóc đen trải dài trên gối, sóng mắt mông lung, môi thắm như cánh hoa, quả thực hết sức mỹ hoặc.

Huyền Dương Tử lúc này cũng phải thừa nhận, Đan Nữ so với mọi nữ nhân hấn từng gặp từ trước đến nay đều xinh đẹp hơn gấp bội.

Thấy Huyền Dương Tử chăm chú nhìn, Đan Nữ lại cảm thấy sợ hãi, lão đạo sẽ không nghĩ đến muốn nhìn thêm cái gì nữa đi?

Thấy Đan Nữ run run co tròn người trốn vào góc giường, Huyền Dương Tử quay đầu, lạnh lùng nói: “Nghĩ miên man cái gì, vừa lúc này tắm ngươi định làm bậy trăm còn không cho, huống chi là bây giờ?”

Đan Nữ nghĩ thấy cũng đúng, nhưng vẫn cuộn người quay mặt vào tường mà ngủ.

Hai người lẩn qua lẩn lại cả đêm, đến giờ đều một mỗi, quay lưng lại nhau, rất nhanh đều ngủ mất.

Hôm sau lúc lâm triều, Huyền Dương Tử không sao, Đan Nữ ngược lại mặt mày ủ rũ, tay cầm quạt dựng đứng lên che, tranh thủ nhắm mắt ngủ một tý.

Tể tướng Ngô Tây Giới đứng ngai vàng nhất, nhìn thấy cũng rõ ràng nhất, trong lòng cảm thán, Hoàng Thượng tinh lực thật tốt, xem Quý phi nương nương có bao nhiêu là mệt mỏi thì biết!

Tối hôm qua, Ngô Tây Giới vì điều tra chuyện Tiêu gia cầu kết với Thái Nguyên Vương có manh mối, vội đến bẩm báo cho Huyền Dương Tử, ở Ngự Thư phòng đợi một lát, đến khi về nhà, cả người khô nóng, khô phức khí khái nam tử năm xưa, bế ngang vợ già vất lên giường, làm một trận chán chê mê mải, khiến nàng ta không biết trời đất đâu. Sáng nay tỉnh lại, vợ già khó được ôn nhu săn sóc, tự tay hầu hạ rửa mặt, dịu dàng như khi mới kết hôn. Trên đường vào triều, Ngô Tây Giới suy đoán tối qua Ngự Thư phòng hẳn là đốt trộ tình hương, mình ngủ được một chút liền như vậy, Hoàng thượng ngủ nửa buổi tối, tự nhiên càng là..., cũng khó trách Quý phi nương nương hôm nay đứng cũng không vững.

Nhưng mà, sau này phải nghĩ biện pháp khuyên Hoàng Thượng, trộ tình hương thứ này hại thân, tốt nhất không cần dùng. Đương nhiên, nếu Hoàng Thượng ngẫu nhiên dùng một chút, mà mình ngẫu nhiên đến Ngự Thư phòng bẩm báo cũng theo ngủ một chút, như vậy thì lại khác.

Bên kia hoàng cung, Tiêu phu nhân từ Đông Noãn Các đi ra, bước chân lảo đảo, sắc mặt cực không tốt, qua một đêm, Tiêu Hoàng Hậu đầu rụng sạch tóc, nói không có người phá rối thật là khiến người ta khó mà tin tưởng.

Tiêu phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, tìm cơ hội đến gặp Trần Thủy Hà, hỏi: “Tối hôm qua, Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương có gì khác thường không?”

Trần Thủy Hà xem xung quanh không có ai, thấp giọng nói: “Phu nhân, Hoàng Thượng không sao, nhưng Quý phi nương nương lại là một kẻ biến thái.” Nói rồi đem chuyện tối qua kể lại một lần.

Tiêu phu nhân cũng nghe xong kinh hãi, một hồi lâu nói: “Mặc kệ như thế nào, người cứ tiếp cận lấy Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng lưu luyến ở trên người người mới được. Đến lúc đó, người muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, Đan Nữ kia, cũng sẽ tự có người xử lý.”

Trần Thủy Hà xấu hổ nói: “Nhưng mà Hoàng Thượng đi đâu cũng mang theo Quý phi nương nương, ban ngày cùng lên triều, một người nghe thượng tấu, một người đứng quạt, chạng vạng thì về Ngự Thư phòng, một người phê tấu chương, một người đọc sách. Tối về Minh Hòa điện, lại ngủ cùng một cái giường, nô tỳ biết xuống tay vào lúc nào?”

“Tận dụng mọi cơ hội, có hiểu không?” Tiêu phu nhân nghĩ một lúc lại nói: “Người không phải nói Quý phi nương nương cảm thấy hứng thú với người sao? Lần tới nàng nói muốn người thị tẩm, người lên cho ta!”

Trần Thủy Hà sợ đến nhảy dựng nói: “Nhưng mà, nhưng mà... Hoàng Thượng cũng ở đấy.”

“Không phải vừa hay sao?” Tiêu phu nhân nghĩ đến đầu Tiêu Hoàng Hậu rụng sạch tóc, hận không thể bóp chết Đan Nữ, nói luôn: “Người hầu hạ cả hai người bọn họ, tốt nhất có thể khiến bọn họ vì người tranh giành cảm tình, chuyện sau đó không cần ta phải đến dạy.”

Như vậy thật sự được sao? Trần Thủy Hà trợn mắt há hốc mồm.

Tiêu phu nhân lại kéo Trần Thủy Hà, ghé tai nói: “Đợi người có con của Hoàng Thượng, đến lúc đó sinh ra, chúng ta sẽ có biện pháp đuổi Hoàng Thượng đi, để người ôm con lên ngai vàng. Khi ấy con của người là tiểu Hoàng đế, người lại là Thái Hậu nương nương, muốn mi nam có mi nam, muốn sống kiểu gì, còn không phải do người định đoạt?”

Trần Thủy Hà đã tâm cũng có, nhưng nghe Tiêu phu nhân nói vậy, vẫn là có chút không dám tin, lẩm bẩm nói: “Thế này cũng được?”

Tiêu phu nhân lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ người muốn cả đời hầu hạ Đan Nữ? Nếu không nghĩ, liền theo ta bảo mà làm.”

Trần Thủy Hà nghĩ đến, cũng hạ quyết tâm, trầm thấp nói: “Đến lúc đó có thể giam lỏng Hoàng Thượng, để hần hầu hạ một mình nô tỳ sao?”

Nghĩ khuôn mặt tuấn tú của Huyền Dương Tử, Trần Thủy Hà thoáng có chút không bỏ được. Hơn nữa, con cũng đã sinh, đến lúc đó chồng con bên cạnh, không phải càng tốt sao?

Tiêu phu nhân trong lòng bĩu môi ngu xuẩn, nhưng lúc này cần đỡ nàng làm việc, vì vậy gật đầu nói: “Tất nhiên là được.” Nếu Trần Thủy Hà có được huyết mạch Hoàng thất, đương nhiên sẽ giết chết Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ, mà nàng ta cũng phải chết, sau đó để Tiêu Hoàng Hậu ôm con đăng vị, Tiêu gia thuận thế cầm quyền. Về phần Thành Thái hoàng đế, còn ai thêm nhớ đến?

Trong Trường Thọ cung, Nhậm Thái Hậu gọi Huyền Phi Tử đến, nhíu mày nói: “Trước kia các đạo trưởng ở Tam Thanh quán, ăn cái gì, chơi cái gì ta cũng không xen vào, nhưng bây giờ đã vào cung, liền không thể tiếp tục như vậy. Ăn mấy thứ kia, ta chưa từng nghe được có kẻ phi thăng, nhưng đã nghe qua không thiếu người đột tử.”

“Thái Hậu nương nương hoài nghi chúng ta ăn đan dược?” Huyền Phi Tử xua tay nói: “Thái Hậu, Tam Thanh quán cũng có luyện đan, nhưng không phải dùng để ăn, mà là dùng để ném sang Kim quốc.”

“Các người luyện, là đan nổ?” Nhậm Thái Hậu cả kinh nói: “Nghe nói thứ đó thực dễ dàng tự nổ, nhiều người chưa luyện được đã bị nó nổ bỏ mình.”

“Đúng vậy, lúc trước Tam Thanh quán bị hủy, cũng vì lò đan phát nổ.” Huyền Phi Tử thở dài nói: “Nhưng bây giờ phương thức luyện đan ở trong tay sư phụ, sư phụ lại không có tại đây, chúng ta cũng không có cách nào khác lại luyện.”

Nhậm Thái Hậu nghe được như vậy, nghi hoặc hỏi “Vậy tối qua Bạch Thạch cùng Đan Nữ là làm sao vậy?”

Huyền Phi Tử giải thích: “Đại sư huynh cùng Đan Nữ ở Ngự Thư phòng đốt nhang muỗi, không ngờ lấy nhầm trọt tình hương, ngủ nửa buổi tối liền thành như vậy.”

Nhậm Thái Hậu bình tĩnh, một lúc lâu sau nói: “Hai đứa chúng nó nếu có thể nhanh chóng sinh lấy một đứa trẻ, ngủ một đêm hai đêm trọt tình hương cũng không sao.”

Huyền Phi Tử bấm báo xong, còn có việc phải làm, liền cáo từ ra điện.

Nhậm Thái Hậu lệnh Hoài Nạn tiến hần.

Đợi đến ngoài điện, Huyền Phi Tử đột nhiên quay đầu, hỏi Hoài Nạn nói: “Cung nữ tỷ tỷ, tối qua sau khi trở về, tỷ giải quyết như thế nào đấy?”

“Thần kinh!”, Hoài Nạn nghe hần hỏi đỏ bừng mặt, mắng Huyền Phi Tử một câu xoay người chạy mất.

Huyền Phi Tử nhìn Hoài Nạn dáng người yếu điệu, trong lòng thực tự hào, cung nữ tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, tối qua bị ta đè trên án đài niệm kinh Phật... kị ức cỡ nào kiều diễm a! Buổi tối nằm trên giường, nhớ tới một cảnh này, quả thực muốn chảy máu mũi.

Huyền Phi Tử đi ra tới bên ngoài liền gặp Quỳ Phiến chạy đến, cười hì hì hô: “Nhị sư huynh!”

“Đi đâu đấy?” Huyền Phi Tử liếc nhìn Quỳ Phiến, “Lúc này mọi người ai cũng bận rộn, đệ không giúp một tay, chạy loạn khắp nơi làm gì?”

Quỳ Phiến chạy đến gần, hạ giọng nói: “Đệ thấy Tiêu phu nhân đi gặp Trần Thủy Hà, hai người thì thâm to nhỏ giống như định mưu đồ chuyện gì mờ ám, đệ sợ các nàng muốn hại Đại sư huynh cùng Đan Nữ tỷ!”

Huyền Phi Tử vỗ vỗ vai Quỳ Phiến: “Được rồi, đợi chút ta nói cho Đại sư huynh cùng Đan Nữ. Thế nhưng Đại sư huynh cùng Đan Nữ, đệ xem, là người khác có thể hại được sao?”

Quỳ Phiến thành thật gật đầu nói: “Bọn họ không hại người khác thì thôi.”

Huyền Phi Tử vui vẻ, phân phó: “Đệ còn nhỏ không có người để ý, làm tiểu mật thám ngược lại thích hợp. Vậy đi, về sau không cần đệ làm chuyện gì, chỉ cần chạy khắp Hoàng cung hỏi thăm tin tức, để ý người khác xem có gì khác thường thì đến báo cho ta biết là được.”

Quỳ Phiến hai mắt sáng lên, vậy nghĩa là, chính mình chạy chơi khắp nơi? Hấn lập tức gật đầu, vỗ ngực nói: “Nhị sư huynh, chuyện khác đệ không biết, nhưng tìm hiểu tin tức là sở trường của đệ đây!”

“Tốt lắm, đi thôi!” Huyền Phi Tử tạm biệt Quỳ Phiến, suy nghĩ một hồi Tiêu phu nhân động tĩnh, liền trở về phòng.

Mà Nhậm Thái Hậu biết được Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ hạ triều, liền sai người mời bọn họ đến nói chuyện.

Đến khi nhìn thấy Đan Nữ vẻ mặt mệt mỏi, chân bước không vững, Nhậm Thái Hậu liền quở trách Huyền Dương Tử: “Một chút cũng không biết đau lòng người khác, xem xem người đem Đan Nữ hành hạ thành bộ dạng gì rồi?” Nghe nói đám đạo sĩ thường hay luyện song tu thuật, cái gì mà thái âm bổ dương. Nhìn xem, Đan Nữ rõ ràng bị ép khô, một chút khí huyết cũng không có. Thế này thì có con kiêu gì được!

Nhậm Thái Hậu đối với con trai ruột ác ý suy đoán, càng thêm đau lòng Đan Nữ, kéo tay nàng qua hỏi: “Con có mệt hay không? Hay ngày mai đừng lên điện cầm quạt, để Trần Thủy Hà đi thay con nhé?”

“Không được!” Huyền Dương Tử lập tức phản đối, không để dâm tăng bên người ai biết được nàng còn làm ra chuyện gì nữa?

Nhậm Thái Hậu chưa kịp phản đối, Đan Nữ đã là nói: “Mẫu hậu, con không sao đâu. Hoàng Thượng còn trụ vững được, con cũng sẽ trụ được vững.”

Nhậm Thái Hậu lắc đầu, bỗng nhớ đến cái gì, sai Hoài Nhạn đi, mang ra một cái hộp gấm mở cho Đan Nữ xem, cười nói: “Con xem trâm chân châu này đẹp không?”

“Thật là đẹp mắt!” Đan Nữ tán thưởng.

Nhậm Thái Hậu nghe nàng nói liền trừng mắt nhìn Huyền Dương Tử: “Còn không lấy trâm cài cho Đan Nữ?” Tối hôm qua thái âm bổ dương, làm Đan Nữ nhà người ta nguyên khí hao tổn không ít, hôm nay phải bồi thường mới là đúng! Nếu không, ai còn có thể tiếp tục cam tâm bị người ép khô?

Huyền Dương Tử bất đắc dĩ, đành phải đứng lên cầm trâm chân châu, dưới sự giám thị của Nhậm Thái Hậu cẩn thận cài lên tóc Đan Nữ, lại lui về phía sau một bước, theo ý Nhậm Thái Hậu, tán thưởng một câu: “Rất xinh đẹp!”

Đúng rồi! Nhậm Thái Hậu hoan hỉ.

Ra khỏi Trường Thọ điện, Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ một trước một sau trở về Minh Hòa điện, hai người đều không mở nổi mắt, đá giày, áo khoác cũng không cởi, đồng loạt trèo lên giường lăn vào chỗ của mình nhắm mắt định ngủ.

Trần Thủy Hà lại không biết từ chỗ nào nhảy ra, thanh âm mềm đến chảy nước, dịu dàng nói: “Hoàng Thượng, Quý phi nương nương, để nô tỳ hầu hạ các ngài thay quần áo!”

Đan Nữ mở một mắt, miễn cưỡng nói: “Người lên giường, nằm giữa hai chúng ta, chậm rãi hầu hạ!”

13. Chương 13

Trần Thủy Hà nghe vậy có chút lo sợ, nhưng nghĩ đến Tiêu phu nhân nói, cần rằng hạ quyết tâm dứt khoát tiến lên, chính xác định lên giường hầu hạ.

Huyền Dương Tử vốn đang buồn ngủ, nghe các nàng nói chuyện, mở mắt, trong mắt có lãnh ý, lạnh lùng nói: “Đi xuống!”

Trần Thủy Hà ngẩn ra, hai mắt rưng rưng cúi đầu nói: “Vâng!” Thanh âm yếu ớt nhu nhược, khiến người nghe không đành lòng trách cứ.

Đan Nữ lúc này ngược lại không quấy rối, đợi Trần Thủy Hà đi xuống, nàng ủ rũ hỏi: “Lão đạo, Trần Thủy Hà xinh đẹp động lòng người như vậy, sao người có thể nhẫn tâm mắng nàng như vậy?”

Huyền Dương Tử lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Tiểu dân tăng, Trần Thủy Hà là người Tiêu phu nhân tặng đến, nàng tiếp cận chúng ta nhất định có ý đồ khó lường, trầm khuyển người, chớ để mỹ sắc mê hoặc.”

Đan Nữ nghiêng người nằm, lúc này nghe vậy xoay người, lấy tay chống đầu nửa nằm nửa ngồi nhìn xuống Huyền Dương Tử bên cạnh, khẽ cười nói: “Lão đạo, ta hình như có một chút thích người.”

Huyền Dương Tử vốn đang nhắm mắt nằm ngửa, nghe nàng nói đột nhiên mở mắt ra, chống lại tầm mắt Đan Nữ, hẩn thần nhiên nhắm mắt lại, xoay người quay mặt ra ngoài, không thèm để ý.

Đan Nữ chăm chú nhìn bóng lưng Huyền Dương Tử, lúc sau chậm rãi nằm xuống, rất nhanh cũng ngủ mất.

Huyền Dương Tử nghe được bên cạnh vang lên tiếng thở đều đều, biết là Đan Nữ đã ngủ, hẩn lại xoay người, nằm thẳng nhưng ánh mắt không tự chủ được liếc về phía Đan Nữ, thấy nàng hình như đang mơ cái gì đó, môi đỏ mọng khẽ mấp máy, vội dời tầm mắt, định thần nhắm mắt lại ngủ.

Trần Thủy Hà ở bên ngoài Minh Hòa điện do dự một hồi, cuối cùng hướng Ngự Thiện phòng đi.

Đến tối, nàng ta đã làm ra một món điểm tâm mười hai màu đặt trong hộp đồ ăn mang tới Ngự Thư phòng, lại sai một cung nữ đi vào thông báo, nói là nàng tới đưa đồ ăn khuya cho Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ.

Đan Nữ đúng lúc đang đói bụng, nghe được là điểm tâm tự tay Trần Thủy Hà làm, liền giành trước Huyền Dương Tử nói: “Để nàng vào đi!”

Huyền Dương Tử cũng coi như cho nàng mặt mũi, trước mặt tiểu cung nữ không sửa lời Đan Nữ, ngầm đồng ý cho tiểu cung nữ mang Trần Thủy Hà tiến vào.

“Tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Quý phi nương nương!” Trần Thủy Hà vào điện liền yêu kiều cúi đầu hành lễ, đến lúc được cho đứng lên mới mở hộp đồ ăn, bưng đĩa điểm tâm đến trước bàn, lại bày ra hai đôi đũa rồi nhẹ nhàng nói: “Đây là điểm tâm nô tỳ tự tay làm, thỉnh Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương nếm thử!”

Hiện đang giữa lúc rối loạn, quốc khó thiếu hụt, Ngự Thiện phòng tuy cố gắng hết sức, nhưng không bột đổ gột nên hồ, nay Trần Thủy Hà làm một chút điểm tâm mười hai màu, sắc hương đều có đủ, Đan Nữ nếm một miếng hai mắt sáng rực lên, lại ăn thêm miếng nữa, vui vẻ khen: “Ngon lắm!”

Huyền Dương Tử lúc trước ở Tam Thanh quán thanh tu, dưới sự ảnh hưởng của sư phụ luôn không lãng phí thức ăn, bây giờ thấy điểm tâm Trần Thủy Hà bưng cũng bưng tới rồi, sẽ không từ chối, cầm lấy đũa ăn vài miếng.

Trần Thủy Hà mắt sắc quan sát, xem Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ đã ăn được một nửa, liền đi lấy nước sôi pha trà dâng lên.

Huyền Dương Tử nhận trà nhấp một ngụm, hơi dừng lại ngẩng đầu lên nói: “Kỹ thuật pha trà cũng được đấy.”

“Nếu Hoàng Thượng yêu thích, nô tỳ nguyện về sau vì Hoàng Thượng pha trà!” Trần Thủy Hà tạ ơn, lại bưng đến cho Đan Nữ một ly.

Đan Nữ uống nửa cốc, cũng học giọng điệu Huyền Dương Tử nói: “Đúng vậy, trà ngon!”

Trần Thủy Hà được hai người bọn họ tán thưởng, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Huyền Dương Tử ăn uống xong, phát tay nói: “Được rồi, người đi xuống đi!”

Trần Thủy Hà liền thu chén đĩa, hành lễ rồi lui xuống.

Đợi nàng đi rồi, Huyền Dương Tử dạy Đan Nữ: “Tiểu dân tăng, nàng ta tuy làm điểm tâm mang đến đây, nhưng bột mì không phải của nàng, dầu muối cũng không cần nàng mua, củi lửa càng là có sẵn, nàng ta chỉ là phí một chút tay nghề, người đừng có bị nàng lừa dối.”

Đan Nữ hì hì cười nói: “Nhưng mà, không thể phủ nhận điểm tâm nàng làm ngon hơn Ngự Thiện phòng nhiều nha!”

“Chỉ biết ăn!” Huyền Dương Tử hừ một câu, tiếp tục vui đầu phê tấu chương.

Đan Nữ ăn quá no, đứng lên nói: “Ta ra ngoài đi bộ tiêu thực!” Nói xong mặc kệ Huyền Dương Tử có đồng ý hay không, chân đã bước ra cửa điện.

Huyền Dương Tử cũng cảm thấy có chút quá no, lại không nghĩ ra ngoài, chỉ ở trong điện thông thả bước, suy nghĩ thể cục hiện nay.

Đúng lúc này Huyền Phi Tử đến, không thấy bóng dáng Đan Nữ trong điện liền hỏi: “Đại sư huynh, Đan Nữ đâu?”

Huyền Dương Tử nói: “Đi tiêu thực rồi!”

Huyền Phi Tử ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, đệ điều tra được trong cung còn có rất nhiều người của Tiêu gia, hiện nay bọn họ lại để Trần Thủy Hà tiếp cận huynh và Đan Nữ, hai người dù sao cũng phải cẩn thận một chút, đừng để bị bọn họ bắt được nhược điểm.” Nói xong lại hỏi chuyện của Đan Nữ, “Lâu như vậy rồi, huynh đã xác định được nàng là nam hay là nữ hay chưa?”

Huyền Dương Tử lắc đầu, suy nghĩ hành động gần đây của Đan Nữ, tuy có chút háo sắc, nhưng cũng không phạm sai lầm, mà hình như còn có chút ỷ lại hẳn.

Huyền Phi Tử thấp giọng nói: “Đại sư huynh, người của chúng ta thật sự quá ít, trong cung tình thế lại như vậy, Đan Nữ mất kế ức đi tựa hồ thay đổi thành người khác, cũng coi như là lãng tử quay đầu[1]. Đệ nghĩ, huynh tìm cách thu phục nàng, khiến nàng vì chúng ta làm việc, thêm được người nào hay người nấy.”

Mà đến lúc khẩn cấp, còn có thể có người hi sinh sắc tướng nữa!

Huyền Dương Tử không nói gì, hỏi sang Tiêu lão gia gần đây có hành động gì không.

Huyền Phi Tử nói: “Hắn dạo này im hơi lặng tiếng, nhưng theo đệ xem, càng giống như là đang âm thầm mưu tính cái gì đó.”

Huyền Dương Tử đan hai tay vào nhau nói: “Ngô Tể tướng tra được hắc quả thật cấu kết với Thái Nguyên Vương, chân đạp hai thuyền, chỉ sợ Thái Nguyên Vương đã lặng lẽ về kinh. Một khi Thái Nguyên Vương đến, chúng ta sẽ bị nguy hiểm.”

Huyền Phi Tử hỏi: “Thân tướng quân đâu? Là hắc phái người đón Đại sư huynh trở về, chẳng lẽ hắc không có trách nhiệm gì sao?”

Huyền Dương Tử lắc đầu nói: “Thân tướng quân một lòng muốn cứu Thành Thái Hoàng đế, nếu Thái Nguyên Vương hứa hẹn điều kiện, Thân tướng quân chưa chắc đã đứng về phía ta. Việc cấp bách bây giờ, là chúng ta cần có binh của mình.”

Huyền Phi Tử cũng biết Thái thượng hoàng Cảnh Thái Phong ra kinh tụ tập binh lính phân tán ở các nơi, nhưng mà để làm được, chỉ sợ cũng mất non nửa năm. Lúc này Thái Nguyên Vương hồi kinh, bọn họ thật sự gặp nguy hiểm.

Lúc này Đan Nữ đã về điện, nghe Huyền Phi Tử cùng Huyền Dương Tử nói chuyện cũng không tránh nàng, vì vậy đồng một lỗ tai lên nghe, đến đây liền xen mồm nói: “Việc cấp bách phải là làm cho Thân tướng quân ủng hộ chúng ta, đến lúc ấy Thái Nguyên Vương có về kinh cũng không sợ!”

“Thân tướng quân từ xưa đến nay cầm binh liêm khiết, là một người cương trực, nói khó nghe một chút thì là một kẻ ngu trung, muốn mượn sức hắc ta không phải một chuyện dễ dàng.” Huyền Dương Tử trầm ngâm một lát lại nói: “Hoặc, chúng ta có thể xuống tay ở chỗ Thân phu nhân.”

Đan Nữ xung phong nhận việc nói: “Đi chỗ các phu nhân để ta, ta có thể giúp đỡ việc này.”

Huyền Dương Tử đầy thâm ý nhìn nàng nói: “Đây đúng quả thật là sở trường của ngươi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ làm việc đúng mực, không thể... , ồm, xằng bậy.”

Đan Nữ hai mắt long lanh loạn chuyển, cười dài nói: “Lão đạo, chúng ta ở chung lâu như vậy, ngươi đã lúc nào nhìn thấy ta xằng bậy chưa?”

Huyền Dương Tử: “...”

Thân tướng quân hiện đang mang binh hạ trại ở ngoài thành, sáng sớm ra ngoài luyện binh, tối muộn mới trở về. Phủ của hắn cũng bị thiêu hủy, lúc giam lỏng vợ chồng Cảnh Thái Phong cũng thuận đường chuyển vào hoàng cung ở. Đến nay còn sợ bên ngoài không an toàn, vẫn để thê tử Âu Dương thị ở lại hoàng cung tại một noãn các[2] nhỏ.

Sáng nay, Âu Dương thị tiến bước Thân tướng quân, vừa ngồi xuống thềm thừa một lát thì nghe thấy tiếng mèo kêu, theo tiếng nhìn lại gặp một con mèo nhỏ tròn vo như quả cầu tuyết ngồi bên cửa sổ, đang liếm chân rửa mặt, nàng vì bất ngờ này mà vui mừng, để đồ đang thêu dở xuống gơ tay vuốt đầu nó, hỏi: “Mày là do vị nào nuôi đấy? Sao lại chạy đến đây? Cẩn thận chủ mày tìm không thấy lo lắng nha.”

Mèo con cũng không sợ người lạ, dụi đầu vào tay nàng, tùy ý Âu Dương thị vuốt ve, miệng “meo meo” kêu như đang làm nũng.

Âu Dương thị năm nay đã 25 tuổi, vẫn chưa có con, nhìn thấy trẻ con cũng yêu, mèo con chó nhỏ gì đó cũng thích, thường lưu luyến không dời chân đi được, nay gặp mèo con này dễ thương như vậy, liền đi vào trong nhà muốn tìm cái gì đó ẻo ắn.

Nàng đang tìm liền nghe được ngoài cửa có tiếng động, ma ma hầu hạ nàng tiến vào bẩm: “Phu nhân, Quý phi nương nương đến!”

Âu Dương thị ngẩn người, vội đi ra cửa đón.

Đan Nữ thấy Âu Dương thị đi ra, chưa đợi nàng hành lễ đã tiến lên đỡ lấy tay nàng nói: “Phu nhân không cần đa lễ, ta đang ôm con mèo đi tản bộ, lỡ tay thả nó chạy mất, có người nói thấy nó chạy đến bên này nên tới tìm, nhưng mãi không thấy, ta nghĩ có lẽ nó vào trong đây, nên mới đến quấy rầy phu nhân.”

Âu Dương thị thường không bước chân ra khỏi cửa, với Đan Nữ cũng chỉ đứng ở xa xa thấy qua một lần, nay đến gần gặp nàng thân thiết ôn hòa, một chút nâng cái giá cũng không có, trong lòng thả lỏng, cười nói: “Nương nương, vừa rồi đúng là có một con mèo trắng chạy vào đây, thiếp thân còn đang định tìm cái gì cho ăn đâu! Mời nương nương theo thiếp thân vào trong, xem xem có phải là nó hay không?”

Hai người vào phòng, mèo con đang nằm dài giữa cái bàn, hai mắt lim dim lười biếng nhìn người vào, trông vô cùng đáng yêu.

Đan Nữ bước đến vuốt đầu nó, cười nói: “Đúng rồi!”

Âu Dương thị tự mình đi pha trà dâng lên Đan Nữ nói: “Thiếp thân không biết quý phi nương nương bái giá quang lâm, thành ra cũng không chuẩn bị được cái gì, chỉ có ly trà nhạt, mong nương nương không chê.”

Đan Nữ nhận trà, uống nửa cốc nói: “Lúc trước ta cùng các sư huynh ở Tam Thanh quán cũng từng chịu khổ sở quá, với những quy củ trong cung này càng không quen thuộc, phu nhân quá mức khách khí, ta ngược lại không dám làm phiền.”

Âu Dương thị thấy Đan Nữ ngay thẳng, nhớ năm đó Tiêu hoàng hậu cường ngạnh, liền cảm giác có chút thích Đan Nữ, thả lỏng cùng nàng nói chuyện phiếm.

Hai người nói một hồi, Đan Nữ mời Âu Dương thị nếu có rảnh rồi thì đến tìm nàng chơi, lại nói: “Nếu phu nhân thích mèo, ta sẽ sai người đưa phu nhân một con.”

Chẳng qua là một con mèo mà thôi, Âu Dương thị không từ chối, cười nói cảm tạ.

Xem sắc trời không sớm, Đan Nữ cáo từ trở về.

Vừa đúng lúc Huyền Dương Tử hạ triều gặp Đan Nữ trở về, liền hỏi: “Như thế nào rồi?”

Đan Nữ nói: “Ta đã ra tay, Âu Dương phu nhân làm sao mà thoát được?”

Huyền Dương Tử nhìn kỹ Đan Nữ, thấy nàng đôi mắt như có nước, có lẽ do đi đường, hai má ửng hồng, toàn thân tự nhiên tản ra một vẻ mê người, vội quay đầu, nàng như thế này, nói thế nào cũng chỉ có thể hấp dẫn nam nhân, ở đâu ra nữ tử cơ chứ?

Đan Nữ còn muốn tranh công, chạy đến trước mặt Huyền Dương Tử, nghiêng đầu nhìn hắn nói: “Lão đạo, ta vì người làm việc, người muốn báo đáp ta thế nào đây?”

Đan Nữ gương mặt sáng ngời trước mắt hân, trên người có mùi thơm lúc gần lúc xa, làm cho người ta không tự chủ được mà rung động.

Huyền Dương Tử lại cảm thấy thực kỳ quái, giữa trời mùa hè, Đan Nữ cũng không thích dùng hương liệu, nói hương liệu mùi quá mức nồng nặc, nhưng mùi hương trên người này, lại là ở đâu ra? Hân mãi suy nghĩ, không để ý nói: “Người không phải vẫn muốn nhìn trộm sao? Đêm nay trộm để cho người xem một hồi, coi như làm báo đáp đi!”

[1]: Lãng tử quay đầu: con hư nghĩ lại. Vì cái này là lời nhân vật nói nên tứ để nguyên bản cho đúng chất cổ đại ^^.

14. Chương 14

Đan Nữ chưa kịp nói gì thì Hồng Liên vội vàng tiến vào bẩm báo: “Hoàng Thượng, Tể tướng đại nhân tới.” “Mau mời vào!” Huyền Dương Tử vẻ nghiêm túc, lúc này Ngô Tây Giới đột nhiên đến chắc chắn có việc gấp.

Quả nhiên Ngô Tây Giới sắc mặt lo lắng bước vào, hân bái kiến Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ xong, cũng không tránh nằng mà gấp giọng nói luôn: “Hoàng Thượng, Thái Nguyên Vương mang 5000 tinh binh đã đang tới ngoại ô kinh thành, chỉ khoảng năm sáu ngày sau là vào đến kinh.”

“Tối nhanh như vậy? Hơn nữa, động tĩnh lớn như vậy người của ta không nghe được tiếng gì sao?” Huyền Dương Tử nói xong, chợt nhớ tới lúc trước phái đi tìm hiểu tin tức phần đa đều là người của Tiêu gia, mà các sự đệ của hân mỗi người trên tay đều xử lý bốn năm việc một lúc, người có thể dùng được quả thực hữu hạn, thậm chí nếu không phải Tiêu Hoàng Hậu gây chuyện, bọn hân còn không nghĩ đến có cái tên Thái Nguyên Vương này.

Ngô Tây Giới nôn nóng nói: “Hoàng Thượng, Thái Nguyên Vương không có dâng tấu xin chỉ thị đã tự ý mang binh về kinh, rõ ràng ý đồ bất chính, nếu để cho hân vào được trong thành chỉ sợ tất sẽ loạn.”

Huyền Dương Tử nói: “Hân dám vào kinh hân đã làm chuẩn bị, chúng ta bất động còn được, vừa động, hân liền có cơ gây bạo động. Đợi trẫm tuyên Thân tướng quân thương nghị rồi nói sau.”

Nói đến đây, hân liền cùng Ngô Tây Giới ra cửa, đi về hướng Ngự Thư phòng.

Mấy ngày sau, Thái Nguyên Vương quả nhiên đến ngoài thành, Thân tướng quân mang người ra khỏi thành đón, không biết đã nói với Thái Nguyên Vương những gì, Thái Nguyên Vương cuối cùng ở ngoài thành hạ trại, dàn xếp mấy ngàn tinh binh xong xuôi liền chỉ mang theo mấy chục hộ vệ vào thành.

Nghe tin Thái Nguyên Vương đến, Tiêu lão gia cùng Tiêu phu nhân không giấu được vui mừng, vội vã đi gặp Tiêu Hoàng Hậu báo tin.

Sáng sớm, Đan Nữ theo Huyền Dương Tử vào triều liền cảm giác được không khí không giống như bình thường, nghĩ nghĩ cũng biết, Thái Nguyên Vương có binh lực, nếu hân nhân lúc cháy nhà đi hôi của, Huyền Dương Tử vì còn có đám người Nhậm Thái Hậu vương bạn, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Đợi hạ triều, Huyền Dương Tử đi Ngự Thư phòng cùng Tể tướng thương thảo đại sự, Đan Nữ trở về Minh Hòa điện.

Nàng vừa mới ngồi xuống, Hồng Liên chạy vào nói: “Quý phi nương nương, tiểu đạo trưởng Quý Phiến cầu kiến!”

“A! Để đệ ấy vào đi!” Đan Nữ hơi ngoài ý muốn, Quý Phiến lúc trước chỉ là đan đồng của Tam Thanh quán, lại còn nhỏ tuổi, từ lúc nàng phong Quý phi đều không dám lại gần, bây giờ thế nào lại đến đây?

Quý Phiến đi vào, hành lễ xong mới nhỏ giọng nói: “Quý phi nương nương, có chuyện xấu!”

Đan Nữ để Hồng Liên lui ra, cười hướng Quý Phiến nói: “Đừng hoảng hốt, đệ cứ từ từ nói rõ xem nào.”

Quỳ Phiến lấy vạt áo lau mồ hôi nói: “Hôm nay đệ chui chuồng chó chơi chẳng may bị kẹt ở bên trong ra không được, đang lúc đệ sốt ruột thì nghe được có tiếng bước chân đi qua, nguyên bản đệ muốn kêu cứu, nào ngờ chưa kịp gọi thì nghe được giọng của Tiêu lão gia và Tiêu phu nhân. Tiêu lão gia cùng Tiêu phu nhân đứng ở trước chuồng chó, nghĩ không có người vì vậy to nhỏ nói chuyện. Bọn họ thương lượng, đợi đón Thái Nguyên Vương vào cung, liền khiến cho Thái Nguyên Vương nhân cơ hội chém chết Quý phi nương nương, chọc giận Hoàng Thượng, Hoàng Thượng giận dữ, bọn họ có thể thuận thế làm loạn. Sự thành sẽ bỏ trống ngôi vị hoàng đế, để Thái Nguyên Vương làm Giám quốc, sau đó tập kết binh lực tìm cách cứu Thành Thái Hoàng đế trở về.”

Đan Nữ cũng biết, nghênh Huyền Dương Tử trở về đăng cơ là chủ ý của Thân tướng quân, Tiêu gia không đồng ý. Nay Thái Nguyên Vương đến, trong tay có binh, lại cũng là hoàng thất huyết mạch, nếu cấu kết với Tiêu gia cùng đối phó Huyền Dương Tử, Thân tướng quân không chừng sẽ vì Thái Nguyên Vương có binh, sợ dẫn phát nội loạn mà hi sinh Huyền Dương Tử đâu!

Quỳ Phiến còn nôn nóng nói: “Bọn họ còn nói, Đại sư huynh đăng cơ, Kim quốc sẽ cho rằng Thành Thái Hoàng đế không trọng yếu như trước, tất nhiên thả lỏng cảnh giác, là thời cơ để Thân tướng quân đi cứu Thành Thái Hoàng đế, lúc ấy, nếu Thái Nguyên Vương đã giam lỏng Đại sư huynh, Thành Thái Hoàng đế trở về, cũng sẽ không xuất hiện tình huống lúng túng một nước hai vua.”

Đan Nữ cảm thấy lòng trầm xuống, Thân tướng quân đón Huyền Dương Tử trở về đăng cơ là vì muốn lừa gạt Kim quốc, nhân cơ hội cứu Thành Thái Hoàng đế? Nàng hiện nay là Huyền Dương Tử Quý phi, hẳn nếu có chuyện, chính nàng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Quạt lá cọ nói xong, lại bổ sung: “Bọn họ đi rồi, lòng đệ nóng như lửa đốt, không hiểu vì sao lại bỏ ra được khỏi chuồng chó, đệ định đi tìm Nhị sư huynh bẩm báo, nhưng lại không thấy, các sư huynh khác cũng không gặp được, vì vậy đành phải đến tìm Quý phi nương nương.”

Đan Nữ nói: “Vì Thái Nguyên vương vào kinh, Hoàng Thượng sợ có biến cố đều giao việc cho bọn họ đi làm, lúc này bọn họ người người đều bận rộn, đệ không tìm được cũng đúng.” Nói xong lấy một đĩa trái cây cho Quỳ Phiến, dặn cứ như bình thường ra ngoài đi chơi, có cái gì dị thường lại đến bẩm báo.

Quỳ Phiến được quả ăn, vô cùng cao hứng lui ra.

Đến tối, Huyền Dương Tử vẫn ở Ngự Thư phòng nghị sự đến tận nửa đêm, thuận tiện liền ngủ luôn ở Ngự Thư phòng không về Minh Hòa điện.

Đan Nữ để Trần Thủy Hà hầu hạ lên giường nghỉ ngơi, cũng không đùa giỡn nàng, chỉ trầm mặc suy nghĩ.

Hôm sau là ngày hưu mộc, Đan Nữ không cần phải lên điện cầm quạt, liền ở tẩm cung ngủ nướng một chút, đợi nàng tỉnh dậy, Quỳ Phiến lại đến báo tin: “Quý phi nương nương, Thái Nguyên Vương vào cung, đang cùng Tiêu đại nhân đi hướng về phía bên này!”

Đan Nữ cảm thấy trong đầu vang lên “ầm” một tiếng, Huyền Dương Tử đang ở Ngự Thư phòng, Thái Nguyên Vương không đi Ngự Thư phòng đi bá kiến, hướng bên này đi làm cái gì? Chẳng lẽ muốn giết nàng?

Lúc này, Tiêu đại nhân đang cùng Thái Nguyên Vương nói chuyện, kể lể khổ sở: “Tên đạo sĩ kia kéo bọn sư đệ vào cung không thèm đem chúng thần để vào mắt, chuyện này vua tôi có khác, thần nhận nhin, nhưng không ngờ hắn còn dung túng Đan Nữ tiện nhân kia bắt nạt Hoàng Hậu nương nương, sau còn sai người ban đêm đi cạo trọc đầu nương nương tóc, khiến Ngài ấy không dám đi ra ngoài, chỉ có thể quanh quẩn trong các. Vương gia, Ngài đã đến, xin hãy làm chủ cho chúng thần.”

Thái Nguyên Vương năm nay đã ngoài năm mươi tuổi, vốn ở đất phong tình dưỡng, căn bản không có suy nghĩ gì quá phận, bất ngờ thế sự vô thường, thế nhưng ông ta lại có cơ hội vào kinh, hơn nữa còn có thể làm Giám quốc, tương lai sau này còn có thể.... Tuy vậy, Thái Nguyên Vương cũng chưa đến mức lóa mắt, vẫn còn tính toán được thiệt hơn, cảm thấy cứu Thành thái hoàng đế về không phải là chuyện dễ dàng, nhưng nếu hiện tại liên thủ với Tiêu gia giết chết Huyền Dương Tử, nắm giữ triều chính thì lại là chuyện không khó.

Ông ta trong lòng vừa nghĩ, mở miệng nói: “Bạch Thạch tuy ở Tam Thanh quán thanh tu mười lăm năm,

cũng có chút võ công nhưng trong tay không có binh lực, có gì mà đáng sợ? Quý phi của hắc xuất thân thấp hèn, vô quyền vô thế, nếu không thích, đem giết cũng chẳng qua là giết một đứa dân đen mà thôi.”

Tiêu lão gia chờ chính là những lời này, nay nghe được trong lòng mừng như bắt được vàng.

Bọn họ đến gần Minh Hòa điện, liền gặp hai nữ nhân từ trong điện đi ra, một người chừng mười sáu mười bảy tuổi, một người hắc đã ngoài hai mươi, vừa đi vừa cười nói vui vẻ.

Tiêu lão gia chỉ vào cô gái mười sáu mười bảy tuổi nói: “Vương gia, nàng chính là Đan Nữ.”

Một nữ nhân, giết liền giết, có cái gì phải đắn đo? Thái Nguyên Vương nghe Tiêu lão gia chỉ điểm, rút kiếm xông về phía Đan Nữ và Âu Dương thị.

Đan Nữ vừa ra điện, liền thấy được đám người Thái Nguyên Vương, không chút nghĩ ngợi đã dừng bước, kéo tay Âu Dương thị hét: “Chạy mau, có người muốn giết chúng ta!”

Âu Dương thị bị Đan Nữ kéo, không tự chủ được cũng chạy theo.

“Đứng lại!” Thái Nguyên Vương gặp hai nữ nhân đột nhiên bỏ chạy cũng có chút cảm thấy kinh ngạc, chỉ là kiếm đã rút ra, lúc này không lý do để người chạy mất, vì vậy xách kiếm chạy đuổi theo đằng sau.

Tức thì bốn bề náo loạn, la hét ầm ĩ, Đan Nữ cùng Âu Dương thị đang chạy thực mạng, bỗng phía trước có người ngăn cản, lại có tiếng người quát, Âu Dương thị nhận ra có tiếng của phu quân nhà mình vội khóc hô lên: “Phu quân cứu mạng!”

Đan Nữ cũng theo hô: “Phu quân cứu mạng!”

Thái Nguyên Vương nghe được Âu Dương thị cùng Đan Nữ cùng kêu phu quân cứu mạng, nghĩ hai người các nàng đều là phi tử của Huyền Dương Tử, lúc này lại nghe được tiếng Huyền Dương Tử quát lên, ông ta ỷ vào ngoài thành còn có tinh binh, Huyền Dương Tử không dám làm gì, cũng không dừng lại, cầm kiếm đâm thẳng về phía hai nữ nhân kia.

Chỉ nghe thấy có người hét lớn một tiếng, một thanh kiếm chém đến hất kiếm của Thái Nguyên Vương ra, sau đó một người khác cầm phát trần nhảy ra cùng ông ta đánh lên.

Người đỡ kiếm của Thái Nguyên Vương là Thân tướng quân, mà dùng phát trần cùng ông ta đánh là Huyền Dương Tử.

Thân tướng quân bắt vợ chồng Thành vương gia làm con tin bức Huyền Dương Tử trở về kế vị cũng chỉ là kế tạm thời, còn chân chính đại kế vẫn là muốn cứu Thành Thái Hoàng đế. Thái Nguyên Vương vào kinh, tuy biết ông ta không có ý định tốt lành gì, nhưng đối phương có binh, trong tay hắc lại đang thiếu người, nếu như mượn được binh để dùng thì không còn gì tốt hơn. Chỉ là hắc vừa mới cùng Huyền Dương Tử ở Ngự Thư phòng nghị sự, thì có người đến báo, Thái Nguyên Vương cầm kiếm vào Minh Hòa điện, ý đồ giết người. Hắc chưa kịp phản ứng, Huyền Dương Tử đã lôi tay hắc nói: “Tướng quân theo trẫm đi xem một cái, rốt cuộc là sao thế này?”

Bọn họ vừa đi đến bên này, quả nhiên liền thấy Thái Nguyên vương cầm kiếm đuổi giết hai nữ nhân. Một người là Quý phi nương nương, một người lại là phu nhân của hắc.

Nghe được Âu Dương thị hô cứu mạng, Thân tướng quân trong lòng dấy lên một ngọn lửa hừng hực, xông lên phía trước hất Thái Nguyên Vương ra, kéo Âu Dương thị về phía sau, xong lại thấy Huyền Dương Tử đã cùng Thái Nguyên Vương đánh nhau, không hề nghĩ ngợi liền tiến đến hỗ trợ.

Huyền Dương Tử muốn, chính là Thân tướng quân tham dự.

Bọn Tiêu lão gia thấy sự tình có biến đang muốn bỏ chạy thì gặp Huyền Phi Tử dẫn thị vệ từ đầu khác chạy tới.

Huyền Phi Tử vung tay, Trần Tử Bình liền chỉ huy ngự tiền thị vệ đồng loạt tiến lên bắt lấy đám người Tiêu gia.

Đến tối, các vị đại thần liền nghe nói, Thái Nguyên Vương vào cung cùng Tiêu lão gia tranh đấu, chết dưới tay thủ hạ Tiêu gia, Thân tướng quân vì cho người nhà cũng binh tướng của Thái Nguyên Vương một

cái công đạo, đã bắt hết gia tướng Tiêu gia, lại chém đầu Tiêu lão gia, mang ra khỏi thành giao cho Thái Nguyên Vương Phó tướng, sau đó lại an ủi dụ dỗ một phen, làm cho Phó tướng gia nhập đại quân, cùng nhau hộ quốc. Phó tướng kia nghĩ bọn hán theo Thái Nguyên Vương vào kinh, nay Thái Nguyên Vương đã mất, bọn hán cũng không biết đi đường nào, vì vậy đồng ý gia nhập dưới trướng Thân tướng quân.

Nửa đêm, Huyền Dương Tử xử lý xong việc trở về Minh Hòa điện, thấy Đan Nữ đang dựa vào thành giường đọc sách, liền ngồi ở mép giường, liếc nàng một cái rồi nói: “Việc hôm nay may nhờ có người phối hợp, nên mới có thể nhất cử lưỡng tiện, cũng lúc diệt Thái Nguyên Vương và Tiêu lão gia.”

Đan Nữ cười nói: “Ta cũng là biết được Thân tướng quân cùng Âu Dương phu nhân là anh em họ, Thân tướng quân rất yêu thương Âu Dương phu nhân, lúc ấy nhìn thấy Thái Nguyên Vương đuổi giết chúng ta, hán tất nhiên là không nghĩ được nhiều, máu nóng bốc đầu, chỉ có thể cùng người giết chết Thái Nguyên Vương. Nhưng mà hán cũng có chịu thiệt chút nào đâu, tự nhiên vô cớ được không mấy ngàn tinh binh.” Nói đến đây, ánh mắt khẽ chuyển, long lanh ngập nước, cười dài nói: “Lão đạo, người muốn báo đáp ta thế nào đây?”

“Nhậm quân thu hái![1]” Huyền Dương Tử chậm rãi cởi áo.

[1]: Nhậm quân thu hái: mời người tới hái. Cái này có thể giải thích như sau, thời xưa người ta thường ví thân thể phụ nữ giống như một mâm ngũ quả, đầu như trái bưởi, mắt như long nhãn, ngực như quả đào, ngón tay như quả phật thủ, còn một quả nữa mọi người tự tìm hiểu... Khi cô gái trưởng thành tựa như là lúc hoa quả đã chín, chỉ còn chờ người hái, giải thích đến đây đã được chưa?

15. Chương 15

Đan Nữ hai mắt suýt nữa rớt xuống đất, nhìn lại Huyền Dương Tử, thấy hán thật sự cởi áo, không chút nào giống nói đùa, lúc này mới sợ hãi đứng lên, a, lão đạo người đến thật a?

Huyền Dương Tử nghĩ: ta không muốn nợ nhân tình của người, người muốn nhìn liền cứ việc, ta kỳ thật cũng chẳng có gì mà thiệt.

Nhìn Huyền Dương Tử áo đã cởi ra, lộ cơ ngực đầy nam tính, Đan Nữ rốt cuộc tìm lại được giọng nói của mình, “Khụ” một tiếng, nhảy khỏi giường bước đến kéo hai bên vạt áo hán lại, che đi phần da thịt lồ lộ, mặt hoa ửng hồng, ngũ khí lại cực trình trọng, “Lão đạo, người tùy tiện cởi áo, nếu chẳng may bị phong hàn thì làm thế nào bây giờ? Nay quân Kim chưa lui, Thân tướng quân thì chỉ nhớ đến Thành Thái Hoàng đế, chúng ta nơi này có già có trẻ, tất cả còn muốn dựa vào người che chở, người phải bảo trọng a!”

Huyền Dương Tử thuận thế mặc lại áo, cảm thán nói: “Tiểu dân tăng, người quả nhiên đã hiểu chuyện hơn trước.”

Đan Nữ đáp: “Chúng ta ngồi chung một chiếc thuyền, người không chìm, ta mới không ướt chân, không hiểu chuyện không được. Còn có, người có thể hay không không cần gọi ta tiểu dân tăng, người thử nghĩ xem, chúng ta cùng ngủ một giường đã lâu như vậy, ta đã chạm vào một sợi tóc nào của người chưa? Chưa đúng không? Nếu không có, vậy làm sao có chữ ‘dâm’ được?”

Huyền Dương Tử nghĩ lời nàng thấy cũng đúng, mặc kệ trước kia tiểu dân tăng thế nào, ít nhất hiện nay hán đã cải tà quy chính, không làm ra chuyện gì khác người. Hán suy nghĩ một chút, nhớ tới lời Huyền Phi Tử, quyết định cùng Đan Nữ hòa bình mà ở chung, nhất thời suy nghĩ vừa đổi, uốn lưỡi kêu: “Ái phi ~ ”

Đan Nữ rùng mình, cũng uốn lưỡi nói: “Hoàng Thượng ~ ”

“Thần kinh!”

“Có bệnh!”

Hai người đồng thời nói, lại nhìn nhau, bật cười.

Huyền Dương Tử nói: “Đan Nữ, mặc kệ trước kia người như thế nào, hiện nay chúng ta quả thật ở cùng một chỗ dù sao cũng phải dựa vào nhau, trước mắt vượt qua cửa ải khó khăn này đã, có gì sau hãy nói.”

Đan Nữ gật đầu đồng ý, thanh thúy nói: “Lão đạo, người không gọi ta tiểu damsang, nhìn người cũng không thấy ngứa mắt lắm.”

Huyền Dương Tử nghiêng đầu xem Đan Nữ, thấy nàng mi như họa, mặt tươi như hoa, kiều diễm dị thường, cảm thán nghĩ: bộ dạng của người mới là damsang này! Nam không nam, nữ không nữ. Thôi, tương lai thế cục ổn định, đưa người đến Văn Hòa quan một chuyến, nhờ Quan chủ nghĩ biện pháp, xem xem không chừng có thể giúp cho người thành nữ nhân thật.

Bọn họ lại nói thêm vài câu, lúc này mới lên giường, mỗi người một chỗ, như lúc thường nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai lâm triều, đám triều thần đang nghị luận âm ỉ, tất nhiên là chuyện Thái Nguyên Vương mang binh vào kinh, mới đến nơi liền xung đột với Tiêu lão gia. Hiện nay cả hai đều đã chết, chung quy cũng là hoàng thân quốc thích, dù sao cũng phải vì họ làm lễ tang trọng thể.

Mà bên kia, Tiêu phu nhân khóc hôn mê vài lần, tự nhiên không tin cái gì mà Tiêu lão gia cùng Thái Nguyên Vương tranh chấp, nhưng bây giờ Tiêu lão gia đã chết, Tiêu gia binh bị thu về dưới tay Thân tướng quân, Tiêu Hoàng Hậu bị giam lỏng, con trai duy nhất Tiêu Tấn thì từ lúc bại trận, binh lính chết oan uổng vì hắn cũng không dám hồi kinh, hiện nay còn không biết ở chỗ nào, nàng một cái nữ tặc, còn có thể cầu ai?

Nàng khóc chán chê, cuối cùng đứng lên, lẩm bẩm: “Ta phải sống sót, đợi Thành Thái Hoàng đế trở lại, cầu xin bệ hạ giết những kẻ tiện nhân kia.”

Trần Thủy Hà biết được Tiêu lão gia chết, cũng không dám tùy ý xuất hiện trước mặt Huyền Dương Tử và Đan Nữ, chỉ có lúc bọn họ gọi đến mới dám đi vào.

Huyền Dương Tử cũng định xử trí nàng, lại thấy trong cung quá mức thiếu người, cũng nghĩ nàng ta không dám làm gì, liền điều đi làm cung nữ tạp dịch, từ nay về sau không hề hỏi đến.

Tiêu lão gia đã chết, gia binh Tiêu gia lại hạ vào dưới trướng Thân tướng quân, không ai nghĩ đến Tiêu phu nhân cùng Tiêu Hoàng Hậu có cái gì uy hiếp, chỉ tùy ý giam lỏng hai người ở một chỗ liền cho qua.

Có Tiêu gia quân và Thái Nguyên Vương tinh binh bổ sung, Thân tướng quân tập trung lương thảo, liền mang binh ra kinh đánh giặc.

Giữa tháng 9, biên quan truyền đến tin Thân tướng quân đại thắng, toàn thành vui mừng.

Huyền Dương Tử đan hai tay vào nhau, khó nén trong lòng hưng phấn, cùng Ngô Tể tướng nói: “Thân tướng quân liên tiếp đoạt lại mười mấy thành, đi đến đâu quân dân đều hưởng ứng, binh sĩ càng ngày càng nhiều, cứ tiếp tục như vậy, không chừng cuối năm, liền có thể đánh lui địch, đoạt lại tất cả các thành đã mất.”

Ngô Tể tướng gật đầu, trên mặt cũng lộ rõ vẻ vui mừng, nói: “Thám tử mật báo về, nói Thái Hậu Kim quốc Thái Hậu bệnh nặng, khả năng sẽ gọi các con cháu trên chiến trường về, nếu như vậy, Thân tướng quân đánh sẽ càng dễ như chẻ tre.”

Chưa đợi Thân tướng quân đem tất cả các thành đoạt lại, Kim quốc đã phái hai sứ giả, cũng một dũng sĩ đến kinh thành nghị hòa.

Tự nhiên có đại thần ngầm khuyên Huyền Dương Tử nói: “Hoàng Thượng, Kim quốc đưa ra yêu cầu cũng không tính quá mức, không bằng ta đáp ứng, nhanh chóng định ra hòa ước. Ngài cũng thấy, Thân tướng quân một lòng hướng về Thành Thái Hoàng đế, lúc này hắn lại còn nắm trong tay đại quân, chắc chắn muốn cứu được Thành Thái Hoàng đế mới chịu thôi. Nhưng nếu Thành Thái Hoàng đế trở về, một quốc gia sao có thể có hai chủ? Mà Thành Thái Hoàng đế có Thân tướng quân che chở, Ngài ấy muốn nắm lại ngai vị, Hoàng Thượng tất nhiên phải nhường cho. Hoàng Thượng không nhường ắt sẽ có nội loạn, mà Hoàng Thượng nhường, Thành Thái Hoàng đế lại sẽ không để Hoàng Thượng sống sót. Nay nghị hòa, lại gọi Thân tướng quân trở về mới là đúng đắn, chẳng qua chỉ còn có mấy thành trì chưa đoạt lại mà thôi, không ảnh hưởng gì đến Hoàng Thượng cùng Hoàng thân quốc thích a! Hoàng Thượng, ngài cần thận nghĩ lại lời lão thần.”

Huyền Dương Tử nổi giận nói: “Nói cái gì vậy? Vì bảo trụ tính mạng trăm cùng gia quyến, liền bỏ qua tấc đất quốc gia, bỏ rơi con dân tính mạng, làm cho bọn họ rơi vào tay địch? Nay Thân tướng quân thế như

chẻ tre, có thể đoạt được hết lại các thành trì, trầm lại khẩn cấp triệu hần về, thế này còn ra cái gì?”

Đại thần còn muốn khuyên bảo, lại nghe Huyền Dương Tử gầm lên một tiếng nói: “Hại nước hại dân, sâu một, cút xuống!”

Đại thần đành phải phần nộ đi xuống, ngằm rửa trong lòng: hừ, tương lai người hối hận thì đừng có mà trách!

Ngày thứ hai, hai tên sứ giả Kim quốc cùng một tên dũng sĩ đến tới ngoài cung.

Mặc kệ thế nào, đối phương là tới nghị hòa, Huyền Dương Tử cũng muốn giữ chân bọn họ, đợi tiếp báo tiếp theo của Thân tướng quân, lúc đó lại cùng Kim quốc nghị hòa mới có lợi tuyệt đối.

Đợi thị vệ truyền sứ giả và dũng sĩ vào điện, Đan Nữ đứng hầu sau Huyền Dương Tử, tay cầm quạt lông ngỗng che khuất nửa mặt, chỉ lộ hai con mắt tò mò đánh giá.

Sứ giả cùng dũng sĩ dùng là lai sứ lễ tiết^[1] của Kim quốc hành lễ, nói ý đồ đến. Tất nhiên sẽ có đại thần đi ra trả lời, hai phương đối đáp qua lại, ầm ĩ một phen.

Theo sứ giả đến dũng sĩ, được xưng là đệ nhất dũng sĩ Kim quốc, sức lực mạnh vô cùng, hần nghe sứ giả cùng Đại Yến quốc đại thần múa mép khua môi, cảm thấy cực nhàm chán, nhìn quanh ngó quẩn, mà vừa nhìn một cái, lại thấy Đan Nữ cầm quạt đứng trên điện, nhất thời bị kinh diễm.

Thời tiết đã chuyển lạnh, Đan Nữ cầm quạt chẳng qua là làm cho có, cũng không cần lại phải quạt, lúc này thấy dũng sĩ kia si mê nhìn mình, vội dùng quạt che mặt, trong lòng thầm mắng: thật vô lễ!

Dũng sĩ này vài năm nay nhìn quen người Đại Yến yếu đuối khiếp nhược, nay vào kinh nghị hòa, cũng là kiêu ngạo, cho rằng Hoàng đế Đại Yến thấy bọn họ đến, khẳng định sợ đến mất mật, sẽ vội vàng mà kí hòa ước, kết thúc chiến sự, an hưởng thái bình. Về phần chính mình theo đến đàm phán kí hòa ước, yêu cầu một ít ban thưởng, chắc chắn sẽ không bị cự tuyệt.

Hần đợi sứ giả cùng đại thần ngừng nói chuyện, đột nhiên dùng tiếng Đại Yến hướng Huyền Dương Tử trực trắc nói: “Hoàng đế bệ hạ, cung nữ phía sau người thật xinh đẹp, có thể ban cho ta sao?”

Hần vừa nói, cả triều đình lặng ngắt như tờ.

Huyền Dương Tử sắc mặt không biến, trong mắt lại lóe lên lãnh ý, chớ sắn Kim quốc quả nhiên kiêu ngạo, chưa bắt đầu nghị hòa, liền dám muốn người ?

Cả điện tĩnh lặng, Ngô Tể tướng mở miệng, từ tốn nói: “Vị dũng sĩ này, vị ở trên điện kia không phải cung nữ, mà là Quý phi nương nương được Hoàng thượng sự tay sách phong, người sở cầu, e không thể đáp ứng.”

Dũng sĩ nếu mở miệng muốn người, sứ giả đồng hành tự nhiên hát đệm, lập tức nói: “Đại nhân, ta cũng biết quý quốc có ban thưởng thiếp thị tiền lệ, Quý phi cũng không phải Hoàng Hậu, nói thẳng ra cũng chỉ là Hoàng gia thiếp, Hoàng đế bệ hạ đem nàng đưa cho dũng sĩ Kim quốc ta, xong lại nạp thêm tám người mười người là được, cần gì phải vì một nữ nhân mà cùng chúng ta làm bất hòa?”

Hần vừa nói xong, chúng thần hai mặt nhìn nhau, có mấy người đã biến sắc mặt, hơi có chút không nhịn được muốn nói.

Huyền Dương Tử nhìn xuống sứ giả cùng dũng sĩ, lạnh lùng nói: “Trẫm nếu không tứ thì sao?”

Dũng sĩ đứng gần Huyền Dương Tử, nghe vậy tròn ánh mắt, bất ngờ bước lên thượng điện, hét lớn một tiếng, hai tay vừa phát lực, nâng cả ngai vàng lẫn Huyền Dương Tử nhấc lên, tỏ vẻ muốn ném xuống bên dưới.

Chỉ thấy Huyền Dương Tử như bò câu lật cánh, nháy mắt đã rời ghế rồng, đồng thời tung ra một quyền đánh thẳng đến mặt dũng sĩ. Dũng sĩ cũng phản ứng nhanh, lùi lại một bước, xoay người dùng lưng ghế dựa chắn lại quyền của Huyền Dương Tử.

Huyền Dương Tử nhanh chóng rút tay về, lại tung chân đá về phía dũng sĩ, lần này, hần lại lùi ra sau một bước, ném ghế về phía Huyền Dương Tử, một tay khiêng Đan Nữ lên vai, nhảy xuống hạ điện nói: “Đừng đánh nữa, ta mang người đi, chúng ta hòa nhau như thế nào?”

Đan Nữ định hét lên xong lại thôi, ở trên vai dưng sĩ nói: “Người còn chưa hỏi xem ta có đồng ý hay không đâu?”

“Ôi, tiểu nương tử có cá tính!” Dưng sĩ thả Đan Nữ xuống đất, nhìn nàng hỏi: “Nào thế người có đồng ý hay không? Nếu không, khả năng sẽ chết rất nhiều người đấy.”

Huyền Dương Tử đang định tiến lên, thấy được Đan Nữ nháy mắt một cái, liền không nói gì thêm, lấy trí thông minh của tiểu dân tăng, chắc chắn sẽ không chịu thiệt.

Dưng sĩ thấy Huyền Dương Tử cùng chúng thần không nói lời nào, không khỏi đắc ý dương dương, quả nhiên là sợ mất mặt rồi, chỉ có thể ngoan ngoãn dâng mỹ nữ lên.

Đan Nữ nhìn sắc mặt của hắn, hơi có chút ghê tởm, tuy vậy cố tỏ vẻ bình thường hỏi: “Vừa rồi ta xem, người quả nhiên lực khỏe vô cùng, hẳn là anh hùng của Kim quốc đi?”

Dưng sĩ gật đầu nói: “Ta là đệ nhất dưng sĩ Đại Kim quốc, A Đả.”

Đan Nữ từng nghe qua bọn Huyền Dương Tử nói về binh tướng Kim quốc, cái tên A Đả cũng biết đến, trong lòng giật mình, vừa này, gã A Đả này khỏe như trâu mà thân thủ cũng linh hoạt, nếu đánh thật lên, lão đạo không hẳn đã thắng được hắn. Hơn nữa phen này bọn họ tới nghị hòa, lúc này bên mình khơi mào đánh trước, chẳng may có thương tổn thật thì cũng không hay.

Nàng chớp mắt nói: “Hóa ra là đại lực sĩ A Đả!”

Dưng sĩ nghe Đan Nữ nói, vẻ như cũng biết hắn, càng thêm đắc ý, ưỡn ngực ngẩng đầu.

Đan Nữ lại nói: “Đại Yến chúng ta có một cái cửu đỉnh quốc bảo, xưa nay hơn mười người trai tráng mới có khả năng nâng động, nếu dưng sĩ có thể một mình khiêng đỉnh diễu trong điện một vòng, ta sẽ theo dưng sĩ, thế nào?”

Chú thích.

[1]: lai sứ lễ tiết: lễ tiết của sứ giả khi đi sứ nước ngoài (lai sứ, lai - khách vắng lai).

[2]: Cửu đỉnh. cái này mọi người quen thuộc mà? Tớ search google thấy có cái này đặc biệt hơn cả, chia sẻ ọi người.

Theo truyền thuyết thì sau khi Hạ Vũ chia “thiên hạ” thành chín châu (cửu châu), lấy đồng của các châu đúc thành chín đỉnh (cửu đỉnh), khắc tinh hoa phong cảnh của chín châu vào Cửu Đỉnh, mỗi Cửu Đỉnh tượng trưng ột châu, toàn bộ cất giữ tại kinh đô nhà Hạ. Vì thế, Cửu Đỉnh trở thành biểu trưng cho quyền uy của chính quyền phong kiến và sự thống nhất quốc gia. Từ đó có câu nói “Có được Cửu Đỉnh là có được thiên hạ”.

16. Chương 16

Mặc kệ Đan Nữ làm phép kích tướng cũng được, mà là lấy lùi để tiến cũng tốt, A Đả đều muốn trước mặt mỹ nhân thể hiện bản lĩnh, mặt khác, hắn đã sớm nghe nói Đại Yến có một tòa cửu đỉnh là bảo vật trấn quốc, vẫn muốn được nhìn một phen đâu! Còn về phần nói mấy chục trai tráng khỏe mạnh mới nâng nổi hẳn không dễ vào mắt, ở Đại Kim, hắn từng nâng lên một tảng đá mà hơn ba mươi người hợp lực mới nhấc động kia.

Sứ giả không phản đối, cửu đỉnh Đại Yến quốc càng nặng càng khó nâng lên, đợi A Đả làm được, cho bọn họ rửa mắt một phen xem thế nào mới gọi là dưng sĩ, cũng nhân luôn cơ hội này hù dọa, làm cho Đại Yến nhanh chóng kí hòa ước.

Cửu đỉnh được đặt ở kho phòng. Huyền Phi Tử nghe được có dưng sĩ Đại Kim A Đả muốn nâng đỉnh, chống nạnh cùng Huyền Vi Tử và Huyền Thanh Tử nói: “Đỉnh này được đúc bằng đồng đỏ, từ trước tới nay chỉ bằng hợp lực bốn mươi người mới di chuyển được nó, A Đả kia dù lợi hại đến mấy, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm nó lay động một chút, làm gì có chuyện xách lên mà đi một vòng.”

Huyền Vi Tử nhún mày nói: “Sư huynh, lỡ chẳng may hắn làm được thì sao?”

Huyền Phi Tử cũng hơi lo lắng, đang định nói liền nghe được tiếng bước chân, có thị vệ đến truyền lời, Huyền Dương Tử phái bốn mươi người đến nâng cửu đỉnh đưa đến đại điện.

Trong điện, đã có người tự động đến chỉnh lại ngai vàng bị lệch, thỉnh Huyền Dương Tử ngồi xuống, các quần thần cũng đứng về vị trí, khôi phục lại như lúc ban đầu.

Rất nhanh, người Huyền Dương Tử phái đi đã mang cửu đỉnh về

A Đả tiến lên nhìn kỹ, hạ người đứng tấn, lấy tay thử đẩy, khiến cửu đỉnh có thể di động vài bước, trong lòng liền nắm chắc, cửu đỉnh này hẳn có thể nâng lên.

Đan Nữ đứng ở phía sau Huyền Dương Tử nói nhỏ: “Lão đạo, người tứ rượu cho hấn uống, làm cho hấn hưng phấn lên, đợi máu nóng lên não, hấn lại có thể khiêng được đỉnh, không chừng sẽ mang đỉnh đi quanh điện vài vòng đâu.”

Huyền Dương Tử hiểu ý, mỉm cười, truyền lời nói: “Người tới, ban thưởng rượu cho dũng sĩ!”

Bọn sứ giả cảm thấy thắng lợi đã nắm trong tay, nghe Huyền Dương Tử tứ rượu, cũng cười nói: “Hoàng đế bệ hạ, chúng ta cũng muốn uống rượu.”

“Mang thêm một bầu rượu nữa!” Huyền Dương Tử gật đầu nói.

Rượu được mang đến, A Đả nhận lấy ngửi thử, cũng không cần cốc, xách cả bầu rượu dốc vào miệng uống một hơi rồi khen: “Rượu ngon, tuy không mạnh bằng rượu Đại Kim chúng ta, nhưng thắng ở vị ngọt như cam lộ.”

Sứ giả cũng khen rượu ngon.

Uống rượu xong, A Đả đi đến trước cửu đỉnh, vận khí đứng tấn, một chân trước một chân sau, dồn khí xuống đan điền, hai tay bắt lấy chân vạc hét lớn một tiếng ra lực, hai chân nhanh chóng khép lại, đỉnh liền bị hấn cứ như vậy nhấc lên khỏi mặt đất.

“Hay lắm!” Sứ giả vỗ tay, lớn tiếng quát.

Đan Nữ cũng vỗ tay, ánh mắt sùng bái, dịu dàng nói: “Quả nhiên không hổ danh A Đả dũng sĩ, thỉnh dũng sĩ diễu quanh điện một vòng.”

A Đả nhờ hơi men, một lần liền nhấc được cửu đỉnh lên, lúc này mới phát hiện, cửu đỉnh so với mình nghĩ còn nặng hơn rất nhiều, có điều diễu quanh điện một vòng nỗ lực là cũng có thể hoàn thành, hấn chậm rãi nâng chân, bắt đầu đi quanh điện.

Chúng triều thần hoảng sợ, thế gian thế nhưng thực sự có người khỏe đến mức này.

Huyền Phi Tử cùng Huyền Vi Tử đứng sau các quan đại thần, hai mắt nhìn nhau, gã dũng sĩ này khiêng được đỉnh, chẳng lẽ Đan Nữ phải đi theo hấn thật?

Huyền Dương Tử chỉ nhìn chằm chằm hai chân A Đả, thấy hấn bước đi bước chân lớn nhỏ không đồng nhất, trong lòng liền hiểu rõ, hấn ta đang gắng hết sức để đi mà thôi.

A Đả khó khăn diễu xong một vòng, đang muốn vắt đỉnh xuống, lại nghe Đan Nữ thỏ thẻ nói: “Dũng sĩ, ta vừa cùng Hoàng Thượng đánh đố, ta nói Ngài còn thừa lực để đi thêm một vòng, nhưng Hoàng thượng không tin đâu!”

A Đả hai tay đã mỏi nhừ, neho mắt ngược lên đại điện, lại thấy được Đan Nữ sùng bái nhìn mình, ngực nóng lên, nhếch miệng cười, lại khiêng đỉnh đi quanh đại điện một vòng nữa, lần này, bước chân nặng nề hơn trước rất nhiều, đến đoạn cuối cơ hồ là lết đi từng bước.

“Ôi!” A Đả hét lớn một tiếng, ném đỉnh xuống, chỉ thấy trong cuống họng dâng lên một trận huyết khí, đầu óc cũng choáng váng lâng lâng.

Lúc này, Huyền Dương Tử lại cao giọng nói: “Dũng sĩ quả nhiên anh dũng, lại tứ rượu!”

Bên cạnh tự nhiên có người nâng bầu rượu đến tay hấn.

A Đả tiếp nhận rượu, hất ra nắp đậy liền điên cuồng đổ vào miệng, tưởng dùng rượu áp chế cỗ huyết tinh đang dâng lên từ đan điền.

Hai tên sứ giả thấy A Đả ném đỉnh xong, mặt đỏ tía tai, miệng thở hồng hộc như bò cắt tiết, lúc này lại điên cuồng uống rượu, trong lòng cũng có chút lo lắng, lên tiếng nói: “A Đả, nghỉ ngơi một hồi thôi!”

Bọn họ vừa nói xong, chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng, A Đả ngã rầm xuống thêm điện, vò rượu trên tay cũng vỡ tan thành mảnh nhỏ, hương rượu lan ra bốn phía.

“A Đả!” Sứ giả kinh hãi, vội chạy đến xem, chỉ thấy máu từ miệng, mũi, thậm chí là cả tai hần chảy ra lênh láng, không khỏi hô lớn: “Các người hạ độc!”

“Sứ giả đại nhân, Ngài nói lời này rõ ràng vu oan cho người khác!” Đan Nữ thanh thúy nói: “Ta xem dường sĩ hần là dùng lực quá độ nên bị nội thương. Hắn ta nếu không nâng được đỉnh cần gì phải sĩ làm anh hùng, khẳng khẳng muốn thể hiện. Giờ ra nông nổi này cũng chẳng thể oán ai.”

“Các người, các người...” Sứ giả chỉ vào Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ, “Các người sẽ hối hận!”

Quần thần vừa kinh lại sợ, cảm xúc hỗn loạn. Gã dũng sĩ này lúc vào triều cái mũi nâng đến đỉnh đầu, không nghĩ bị Quý phi nương nương nói cho ba câu liền bị khích cho nâng đỉnh, hiện lại nội thương nằm đấy, nhìn như hấp hối sắp chết đến nơi rồi.

“Đi!” Hai tên sứ giả khiêng A Đả, định về trạm dịch. Lúc này, cần phải mang về cho quân y của bọn họ nhanh chóng xem xem thể nào đã.

Không nghĩ bọn họ không động vào không sao, vừa mới nhắc được đầu A Đả lên, hắn liền phát ra một tiếng hừ, máu từ miệng lại càng tuôn ra xối xả, hai mắt trợn tròn, hoàn toàn tắc thở.

Chuyện trong điện, sớm có người chạy đến báo cho Nhậm Thái Hậu.

Nhậm Thái Hậu nghe được run như cây sậy: “Cái gì? Dem dũng sĩ nhà người ta giết chết? Hiện nay còn đang phơi thây trước điện, sứ giả nhất quyết không tha, hai bên còn đang tranh chấp? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Người truyền tin vội an ủi Nhậm Thái Hậu: “Thái Hậu nương nương không cần lo lắng, Hoàng Thượng cùng Quý phi chắc chắn sẽ xử lý ổn thỏa.”

Nhậm Thái Hậu lại xoa tay nói: “Kim quốc không phải dễ chọc, bọn họ đến nghị hòa, chúng ta lại giết chết dũng sĩ của họ, bọn họ như thế nào chịu bỏ qua?”

Một thanh âm xen mồm nói: “Thái Hậu nương nương, dẫu chúng ta không giết chết dũng sĩ của chúng, chúng cũng sẽ không chịu bỏ qua, vẫn sẽ đến cướp thành giết người phóng hỏa. Ngài xem, lần này đến nghị hòa thật sự là công phụ sự tử ngạo, bắt chúng ta hàng năm tiến cống không biết bao nhiêu vàng bạc châu báu cùng lụa là gấm vóc với mỹ nữ vũ công, lại còn bắt Hoàng thượng phải tôn Hoàng đế bọn chúng làm nghĩa phụ, làm sao chúng ta có thể đáp ứng được chứ?”

Người truyền tin nghe là Hoài Nhạn chen vào nói, không khỏi cảm thán: Vị cung nữ bên người Thái Hậu nương nương này thật không tầm thường, vừa có kiến thức lại có cả dũng khí.

Trong điện, Đan Nữ run chân, hơi hơi đứng không vững, vừa rồi A Đả ngã xuống, mặc dù biết trước sẽ có kết quả này, nhưng nay thấy tận mắt người lúc trước còn kiêu ngạo, cuồng ngôn loạn khẩu, ngay sau đó đã nằm phơi thây trước điện, trong bụng đến cùng cũng có chút bất an.

Huyền Dương Tử nghiêng đầu, nhỏ giọng an ủi nàng: “Người là vì nước xuất lực, tiêu diệt một tên dũng sĩ quân địch. Để hắn sống, một khi đấu võ, còn không biết có bao nhiêu quân ta sẽ chết dưới tay hắn.”

Đan Nữ lấy quạt lông ngỗng che mặt, xoa ngực, thấp giọng nói: “Ta biết.”

Không bao lâu, quân y Kim quốc được sứ giả triệu đã đến, chẩn đoán sau cũng nói: “Đại nhân, A Đả dùng lực quá độ nên bị thương nội tạng, lại do uống rượu, nên vỡ mạch máu mà chết.”

Quân y vừa nói, sứ giả nghĩ đến Đan Nữ khiến A Đả khiêng đỉnh rồi uống rượu đủ trò trước đó, giận dữ đứng lên, hướng Huyền Dương Tử nói: “Hoàng đế bệ hạ, nếu người giết Quý phi nương nương bởi tội, A Đả chuyện này chúng ta sẽ gác qua một bên, nếu không thì, hừ...”

Một vị lão thần tiến lên, hướng Huyền Dương Tử bẩm: “Hoàng Thượng, người tới là khách, mà bọn họ vốn đến nghị hòa, không có ác ý, nay chết người, chúng ta cũng nên bồi tội.” Ý nói, để Huyền Dương Tử xử tử Đan Nữ bồi tội.

Huyền Phi Tử cùng Huyền Vi Tử đứng ở gần cuối, tuy vậy vẫn nghe rõ lời lão thần nói, không khỏi thầm oán: trách không được Thành Thái Hoàng đế sẽ bị bắt, nguyên lai mấy kẻ bên người hần đều là lũ nhát gan sợ chết, vừa thấy giặc Kim liền chân chó đến lấy lòng.

Huyền Dương Tử nhìn lão thần, thở dài nói: “Dư đại nhân, người cũng là tam triều nguyên lão vậy mà còn có thể nói ra loại lời nói ngu xuẩn cỡ này! Không trách được lúc Thành Thái Hoàng đế đương vị, ngoại địch lại có thể đánh thẳng vào đây, thiếu hụt gần nửa kinh thành, còn bắt đi cả hai vị Hoàng đế. Bên người Thành Thái Hoàng đế đều là những kẻ như các người, làm sao có thể làm nên nghiệp lớn?”

Đan Nữ đứng ở phía sau Huyền Dương Tử, nghe lời này, nhất thời lại đứng vững, âm thầm nói: lão đạo muốn làm nên nghiệp lớn sao?

“Hoàng Thượng!” Lão thần vẻ mặt xấu hổ, lại cho rằng chính mình là vì nước suy nghĩ, mở miệng định nói.

Huyền Dương Tử khoát tay chặn lại, hô: “Người tới, lột bỏ mũ áo quan mạo của hần, đuổi ra khỏi cung.”

“A?” Lão thần không dám tin, nói: “Hoàng Thượng, lão thần là do Thành Thái Hoàng đế ngự phong ...”

“Kéo xuống!” Huyền Dương Tử lại quát một tiếng.

Vài vị khác đang muốn tiến lên khuyên Huyền Dương Tử giết Đan Nữ bồi tội, thấy vậy cũng lùi lại, gục đầu xuống, nhắm mắt làm ngơ.

Đan Nữ dựa vào lưng ngai vàng, thấp giọng tỏ vẻ ngưỡng mộ: “Lão đạo, người lúc này thật sự là khí phách, quá khí phách a.”

“Phía sau còn khí phách hơn nữa!” Huyền Dương Tử sai người lôi lão thần đi liền nhìn xuống sứ giả nói: “Trẫm muốn che chở ái phi, không bồi tội đấy, các người làm gì được trẫm?”

“Người, người sẽ hối hận!” Sứ giả rống giận nói.

“Kẻ hối hận, chỉ sợ mới là các người.” Huyền Dương Tử đột nhiên đứng lên, quát to: “Người tới, mang hai tên sứ giả xuất khẩu cuồng ngôn, vũ nhục trẫm cùng Quý phi kéo xuống chém!”

“Ta không nghe nhầm chứ, hai nước giao chiến không chém sứ giả, thế này...” Có vị lão thần không nhịn được lên tiếng.

Một vị khác cũng nhịn không được, tiến lên khuyên can nói: “Hoàng Thượng, vạn vạn không thể a! Đại Kim tới nghị hòa, chúng ta giết sứ giả, nếu là bọn họ lại không chịu nghị hòa nữa, thì làm thế nào bây giờ?”

“Phế vật! Chỉ biết một mặt run sợ, một mặt nghĩ nghị hòa, giang sơn chính là hủy ở trên tay lũ các người.” Huyền Dương Tử quát một tiếng nói: “Lột cả quan mạo của hần, đuổi ra khỏi cung đi!”

Ngự tiền thị vệ Trần Tử Bình nghe vậy sớm đã đi lên, mang hai tên sứ giả cùng vị lão thần kia mang đi xuống.

“Lão đạo, giết sứ giả có ổn không?” Đan Nữ nhỏ giọng hỏi một câu.

Huyền Dương Tử nói: “Dũng sĩ đã chết, bọn lão thần này đang run như cây sậy, không chừng lấy danh nghĩa hộ quốc sẽ lên đi theo sứ giả bàn bạc, sau đó quay đầu uy hiếp trẫm khiến trẫm giết người, chuyện lại thêm phiền toái. Lúc này giết hết, tiện thể chặt đứt luôn ý niệm của bọn lão thần này, không còn đường nào khác họ cũng phải cùng một lòng đánh giặc với chúng ta thôi.”

“Lão đạo anh minh!” Đan Nữ khen ngợi một câu, lại vội chữa lại: “Hoàng Thượng anh minh!”

“Được!” Huyền Dương Tử gật đầu, “Lát nữa trở về điện, người lớn tiếng khen cho ta, nói nhỏ như vậy nghe chẳng đã gì cả.”

Đan Nữ: “...”

17. Chương 17

Xử lí xong dũng sĩ cùng sứ giả Kim quốc, các lão thần lo sợ bất an vài ngày, mà các quan lại tuổi trẻ lại thấy hả lòng hả dạ một phen, lặng lẽ thì thầm to nhỏ: “Lúc trước Thành Thái Hoàng đế đương vị, chúng ta nhân nhện mãi cuối cùng vẫn bị đánh vào tận kinh thành. Nay Chiêu Hòa Hoàng đế đương vị, được xả giận một phen quả nhiên thật là sướng khoái, nếu là...”

Nếu Thành Thái Hoàng đế không quay về, để cho Chiêu Hòa Hoàng đế đương vị thì tốt quá.

Trong lòng bọn họ nghĩ những lời này nhưng cũng không dám nói thẳng ra.

Một vị quan khác lại nói: “Quý phi nương nương cũng không hổ là sư muội của bệ hạ, trí dũng song toàn, đao không dính huyết, chỉ bằng mấy câu đã khiến cho đệ nhất dũng sĩ Kim quốc phơi thây giữa điện. Có bệ hạ cùng nương nương ở đây, chắc chắn sẽ không lại để giặc Kim đánh vào đến kinh thành.”

Âu Dương thị nghe nói sự tích anh dũng của Đan Nữ liền tìm đến nói chuyện, cười nói: “Thiếp thân mấy hôm nay nghe nói bên ngoài đang lan truyền khắp nơi, Quý phi nương nương thông minh hơn người, dùng trí đấu thắng đệ nhất dũng sĩ Kim quốc! Còn có người đã dâng tấu sớ, cầu Hoàng Thượng lập nương nương làm Hoàng Hậu nữa.”

Đan Nữ hì hì cười nói: “Mấy ngày hôm nay ta đã nghe thật nhiều người khen ngợi, phu nhân đừng lại theo họ, còn cứ khen như vậy, cẩn thận ta ngay cả chính mình là ai cũng không biết.” Chậm đã, kỳ thật ta vẫn không biết chính mình là ai a! Chúng mất trí nhớ này bao giờ mới khỏi đây?

Âu Dương thị đang nói chuyện lại nhớ đến một chuyện khác, á á ấp úng: “Nương nương, ta tình cờ nghe được Hồng Liên nói, nói theo lời của tiểu đạo trưởng Huyền Tùy Tử, sư phụ của các ngài là một vị bán tiên, chỉ cần chạm vào người khác liền có thể trị bệnh vô sinh, không biết có phải là sự thật?”

“A?” Đan Nữ ngạc nhiên, đến lúc hiểu ý nàng ngã lăn ra ghế ngồi, ôm bụng cười đến chảy nước mắt.

Âu Dương thị thấy nàng như thế không khỏi mặt đỏ, đẩy nàng nói: “Nương nương đừng chê cười, thiếp thân không phải nhiều năm không có động tĩnh gì, nóng vội, nghe ai nói cái gì cũng đều tin tưởng sao?”

Đan Nữ lại cười lẫn lộn, hồi lâu sau mới ngồi dậy, mâm mê tóc nói: “Sao có thể là thật? Lúc trước là các sư huynh trêu hấn, nói lung tung vài câu, không ngờ đệ ấy lại tin là thật, đi đâu cũng nói.”

Âu Dương thị cũng bật cười, lại có chút xấu hổ, cúi đầu nói: “Thiếp thân năm nay cũng 25 tuổi, nếu lần này tướng quân đánh giặc xong trở về, ta còn không thể mang thai, như thế nào cũng phải để chàng nạp thiếp. Dù không cam lòng, cũng chỉ có nước ấy.”

Đan Nữ vỗ tay nàng nói: “Chưa hẳn đã là vấn đề của phu nhân, không chừng là tướng quân có vấn đề đấy!”

Âu Dương thị há miệng định thay Thân tướng quân nói, lại vừa nghĩ, bản thân nàng vài năm qua vẫn khám bệnh bốc thuốc, ngay cả Ngự y trong cung cũng đã xem mạch, cũng nói không có vấn đề, nhưng lại vẫn như cũ không có động tĩnh, chẳng lẽ, thật sự là Thân tướng quân có vấn đề?

Đan Nữ nhỏ giọng nói: “Đội Thân tướng quân trở về, phu nhân tìm biện pháp để ngự y bắt mạch thử xem, nếu vấn đề là ở trên người hắn, vậy để ngự y bốc thuốc trị liệu, vì con cháu đời sau, tướng quân hắn sẽ không từ chối.”

Âu Dương thị nghe vậy, phiền não nhiều năm cũng có chút giải tỏa, cười nói: “Đa tạ nương nương chỉ bảo! Từ trước đến giờ cũng không có ai nói với thiếp thân như vậy.”

Hai người nói chuyện, đều vì bản thân ở trong cung có một người bạn tri kỉ mà vui sướng.

Mà lúc này, ở Ngự Thư phòng, Huyền Dương Tử đang bàn bạc chính sự, liền có người báo tin tiến vào, miệng phở phì phò bẩm: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thân tướng quân lại đoạt lại được thêm hai thành.” Nói xong dâng quân thư.

Huyền Dương Tử vui mừng, mở thư đọc, vỗ bàn nói: “Tốt lắm, Thân tướng quân quả nhiên anh dũng.” Nói xong lại mở một bức thư khác, đọc qua rồi đưa cho Ngô Tể tướng.

Ngô Tể tướng đọc thư, bên trong viết, Tiêu Tán lúc trước thua trận, vẫn quanh quẩn ở biên quan, tập kết tán binh, lập mưu đánh một trận nữa, cửa vua, rửa nhục báo thù. Lúc này nghe tin Thân tướng quân đại thắng liền mang tàn binh đến hội hợp cùng bàn mưu cứu Thành Thái Hoàng đế.

Tiêu lão gia đã chết, Tiêu Hoàng Hậu cùng Tiêu phu nhân bị giam lỏng, Tiêu Tán một khi biết được, như thế nào chịu bỏ qua? Nếu là cứu Thành Thái Hoàng đế, ngôi vị Hoàng đế Huyền Dương Tử đang ngồi, mặc kệ nguyện ý hay không trả lại, đều sẽ nảy sinh mầm nội loạn tai họa.

Ngô Tể tướng thời gian vừa rồi giúp Huyền Dương Tử xử lý chính sự, trong lòng cho rằng Huyền Dương Tử so trở Thành Thái Hoàng đế càng xứng là minh quân, nếu có thể lựa chọn, ông ta cũng nguyện ý lựa chọn Huyền Dương Tử làm Hoàng Đế. Nhưng mà, Thành Thái Hoàng đế cũng không thể không cứu a!

Người tới bẩm báo xong liền lui xuống.

Huyền Dương Tử không biết nghĩ gì, trầm mặc đứng lên, Ngô Tể tướng cũng không dám lên tiếng.

Lúc lâu sau, lại có người tiến vào, nửa mừng nửa lo nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng tập kết ba vạn nhân mã đã đến ngoại ô kinh thành.”

“Tốt, quá tốt, rốt cuộc cũng có binh của mình.” Huyền Dương Tử hưng phấn đứng lên, vội mang gia quyến đi nghênh đón Thái Phong.

Đêm nay, trong cung thiết yến, vừa là ăn mừng đại thắng, thứ hai cũng là vì đón gió tẩy trần cho Thái Thượng Hoàng.

Quần thần biết tin Cảnh Thái Phong mang ba vạn binh mã trở về, như được ăn một liều thuốc an thần, an tâm nói: “Có ba vạn nhân mã thủ hộ kinh thành, tóm lại là đỡ lo hơn.”

Cảnh Thái Phong vừa trở về, nghe Huyền Dương Tử nói Đan Nữ tính kế, một mũi tên trúng hai con chim, vừa diệt Thái Nguyên Vương còn thêm cả Tiêu lão gia, lại nghe được nàng khiến dũng sĩ Kim quốc khiêng đỉnh mà chết, không khỏi gờn gợn cái nói: “Vị sư muội này của con quả thật không sai! Nếu nàng có thể sinh lấy đứa bé, nhất định phải phong làm Hoàng Hậu!”

Phụ hoàng, cái này cũng phải để nàng có thể sinh mới được a! Huyền Dương Tử ánh mắt chột lóe tia sáng, vội mời Cảnh Thái Phong uống rượu, chuyển đề tài.

Tiệc tàn, Huyền Dương Tử hơi say, trở về Minh Hòa điện liền lấy từ túi áo ngực ra một chiếc hộp gấm, mở cho Đan Nữ xem: “Đây là mẫu hậu đưa cho ngươi.”

Đan Nữ cầm lấy, bên trong là một đôi vòng tai hình đèn lồng bằng khạp ti, được làm rất tinh xảo, cực kỳ khác biệt.

Huyền Dương Tử không hiểu sao nhớ đến lời Phụ hoàng, lắc lắc đầu, nhất thời cầm lấy hộp gấm, ôn hòa nói: “Trẫm giúp ngươi đeo.”

Đêm nay Đan Nữ cũng uống rượu, thoáng có chút hưng phấn, cũng không cự tuyệt, ngồi đến bên cạnh hắn, nghiêng đầu vén tóc lộ ra lỗ tai đến.

Trên tai nàng đang mang là một đôi bằng trân châu.

Huyền Dương Tử lóng ngóng tháo xuống đôi vòng trân châu, lại đeo đôi mới, xong nhìn Đan Nữ khẽ lắc đầu, vòng tai liền ở bên mặt nàng nhẹ nhàng đung đưa, càng hiển lộ mặt cười như hoa khiến hắn không khỏi xem có chút ngây ngốc.

“Lão đạo nhìn cái gì a?” Đan Nữ hơi thẹn thùng, dùng ngón tay chọc chọc trước ngực Huyền Dương Tử.

Huyền Dương Tử nắm lấy tay nàng, thấy mười đầu ngón tay búp măng, vừa trắng vừa mềm, trong lòng ý xuân dường như lay động, hàm hồ nói: “Tiểu dams tăng, tay ngươi trông thật đẹp.”

Đan Nữ trong lòng tim đập “Thình” một tiếng, nhẹ nhàng rút tay về lại không được, liền để Huyền Dương Tử tùy ý nắm, chỉ có điều đầu càng lúc càng cúi thấp, mặt càng ngày càng nóng.

Huyền Dương Tử ngược mắt nhìn Đan Nữ định nói cái gì, lý trí bỗng nhiên thanh tỉnh, cảnh giác giật mình, trăm đây là làm sao? Tiểu dams tăng cũng không phải nữ nhân thật, như thế nào lại động tâm?

Không đúng không đúng, trăm còn tiếp tục dây dưa cùng nàng, chỉ sợ sẽ thành biến thái mất. Hắn vội buông tay Đan Nữ, đứng dậy nói: “Trăm còn phải cùng đại thần nghị sự, đêm nay sẽ nghỉ ở Ngự Thư phòng.” Nói xong liền chạy trốn chết.

Mấy ngày tiếp theo, Huyền Dương Tử đều nghỉ ở Ngự Thư phòng, cũng không về Minh Hòa điện, ngay cả Hồng Liên cũng nhìn ra có vấn đề.

Một ngày, thấy trong điện không có ai, Hồng Liên đến bóp chân cho Đan Nữ, một bên nói nhỏ: “Quý phi nương nương, Hoàng Thượng mỗi sáng đều bảo Ngải lên điện cầm quạt, chạng vạng thì đi Ngự Thư phòng, nhưng đến đêm khuya, lại để nương nương đọc thủ Minh Hòa điện, thế này...”

Đan Nữ còn đang ngẩn ngơ ở đâu đâu, thăm nghĩ, chính mình lại lịch không rõ ràng, khó trách Huyền Dương Tử cổ kị.

Các nàng đang nói chuyện, lại có Huyền Tuy Tử cầu kiến.

Huyền Tuy Tử vừa thấy Đan Nữ liền nói: “Đan Nữ tỷ, tỷ còn có tâm tư ngồi chơi, chuyện lớn đến nơi rồi!”

“Làm sao?” Đan Nữ kinh ngạc, từ lúc Thái Thượng Hoàng mang binh trở lại kinh thành, nhiều ngày nay gió êm sóng lặng, lại có thể có chuyện gì được?

Huyền Tuy Tử chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn Đan Nữ nói: “Đệ nghe nói có đại thần dâng tấu, muốn Đại sư huynh cưới con gái Diệp đại nhân làm Hoàng Hậu đâu! Còn đã đến bẩm báo với Thái Hậu nương nương, thậm chí bát tự Khâm Thiên Giám cũng đã xem qua, không chừng là thật đấy.”

Hồng Liên nghe vậy, lẩm bẩm nói: “Trách không được Hoàng Thượng mấy ngày liền đều ngủ ở Ngự Thư phòng, chẳng phải là vì không dám đối mặt nương nương sao?”

Đan Nữ ngẩn ra, cảm thấy thật vô nghĩa, Huyền Dương Tử à Huyền Dương Tử, ngươi muốn lấy Hoàng Hậu thì cứ lấy, làm gì phải tránh mặt ta đâu? Dù sao đợi ta nhớ lại chuyện trước kia, chúng ta cũng sẽ đường ai nấy đi mà.

Huyền Tuy Tử thấy Đan Nữ không nói, càng gấp gáp: “Tỷ còn không đi mắng ấy tên lão thần một trận, để bọn họ đánh mất tư tâm, rồi đi tìm cách làm Đại sư huynh hồi tâm chuyển ý đi chứ?”

Đan Nữ có chút cảm động: “Huyền Tuy Tử, chỉ có đệ là tốt nhất với ta!”

Huyền Tuy Tử trợn trắng mắt, “Tỷ còn ngồi đấy?”

Đan Nữ cười nói: “Đại sư huynh đệ nay là Hoàng đế, Thái Thượng Hoàng lại có binh, địa vị củng cố, các đại thần tự nhiên muốn khuyên hấn cưới Hoàng Hậu, vì quốc gia kéo dài đời sau, ta đi mắng bọn họ mới là vô lý làm loạn!”

Đan Nữ đột nhiên trở nên hiểu chuyện, Huyền Tuy Tử bỗng cảm thấy có chút xót xa, bĩu môi nói: “Tỷ không đi, ta đi.” Tiếng nói vừa dứt, bóng người đã không thấy tăm hơi.

Đến tối, Huyền Dương Tử nghe Huyền Tuy Tử nói, Đan Nữ nghe tin hấn muốn cưới Hoàng Hậu, khóc đến chết đi sống lại, nháy mắt liền đổ bệnh, đang nằm liệt giường, không ngồi dậy nổi.

Huyền Dương Tử càng nghe càng ngạc nhiên, Đan Nữ lúc nào thì cuồng dại như vậy?

Huyền Tuy Tử còn bổ sung nói: “Đại sư huynh, huynh không đi xem nàng, không chừng nàng luẩn quẩn trong lòng sẽ đi thắt cổ tự sát đâu! Lúc trước chúng ta ở Tam Thanh quan, dưới chân núi chẳng phải có một gã thôn dân muốn nạp thiếp, vợ hấn liền thắt cổ tự sát đấy thôi?”

Đan Nữ thật là trong lòng không thoải mái, chạng vạng cũng không đi Ngự Thư phòng, nói bản thân không thoải mái, chỉ ở trong điện ngẩn ngơ.

Huyền Dương Tử mấy ngày nay quen Đan Nữ ở trước mặt hần đi qua đi lại, đột nhiên không thấy nàng, lúc phê tấu chương cũng có chút không yên, thất thần mấy lần. Cuối cùng, than nhẹ một tiếng, hạ bút, nghĩ một lát liền đứng dậy, quyết định trở về xem Đan Nữ.

“Quý phi nương nương, Hoàng Thượng đã về!” Hồng Liên vẫn canh giữ ở cửa điện, xa xa thấy được bóng dáng Huyền Dương Tử, trong lòng mừng rỡ, vội vào điện bẩm báo, đẩy Đan Nữ xuống giường nói: “Nương nương mau nằm xuống giả bệnh, nhanh.”

Đan Nữ lằm bằm, nhưng cũng tùy Hồng Liên kéo nàng lên giường, giả bệnh.

Huyền Dương Tử vào điện, thấy ánh nến ảm đạm, Đan Nữ mệt mỏi nằm ở trên giường, không hiểu sao cảm thấy vui vẻ, nguyên lai nàng thật sự dễ ý?

“Người không thoải mái sao? Gọi thái y đến bắt mạch chưa?” Huyền Dương Tử nói, ngồi vào bên giường lại đổi ý: “Thôi, để trẫm giúp người bắt mạch!”

Đan Nữ không để ý tới hần, mặc hần quyết định.

Huyền Dương Tử nắm cổ tay nàng đặt trên gối, cẩn thận bắt mạch, thật không thấy có bệnh, nhưng trên mặt lại là một mảnh kinh ngạc cùng nghi ngờ. Mạch của Đan Nữ, hoàn toàn là thuần âm nữ nhân mạch a! Chẳng lẽ nàng, đã triệt để biến thành nữ nhân?

18. Chương 18

Đan Nữ thấy Huyền Dương Tử xem mạch xong thật lâu không nói câu nào, vẻ mặt ngưng trọng, cảm thấy khó chịu, nhin không được hỏi: “Này, xem ra được chứng bệnh gì rồi?”

Huyền Dương Tử phục hồi tinh thần, buông tay nàng lại nhìn Đan Nữ đánh giá từ đầu đến chân, lúc này mới hỏi: “Người rốt cuộc là nam hay là nữ?”

“Nói bao nhiêu lần rồi? Ta là nữ!” Đan Nữ hừ hừ, “Lão đạo, con mắt nào của người nhìn thấy ta giống nam nhân?”

Huyền Dương Tử cảm thấy nghi hoặc, luyện thuật dịch dung kiểu này cuối cùng luyện thành nữ nhân, thật sự rất cổ quái. Cũng không biết có thể hay không lúc nào đó đột nhiên biến ngược trở lại, lại biến trở về nam? Nói như vậy, quá kinh sợ đi. Huống hồ nàng còn mất trí nhớ, bản thân cũng không biết chính mình bị làm sao.

Đan Nữ nhớ tới lời Huyền Tuy Tử, cũng có chút kinh ngạc, nàng trước kia thật sự là Niêm Hoa Tăng? Không có khả năng đi! Quá khó tin.

Huyền Dương Tử thấy Đan Nữ cảm xúc phập phồng, cho rằng nàng thật vì hần muốn cưới Hoàng Hậu nên phiền lòng, liền an ủi nói: “Đan Nữ, là những lão thần kia tự ý làm bậy, đến chỗ mẫu hậu nói, trẫm đến tuổi này nên cưới một vị Hoàng Hậu xuất thân đứng đắn, sinh con dạy cái. Hiện nay thế sự bất ổn, có con trai nối dõi cũng coi như có thể làm an ổn lòng người. Nhưng người yên tâm, trẫm tạm thời còn không muốn lập Hoàng Hậu linh tinh gì đó.”

“A!” Đan Nữ vừa nghe, hơi ngoài ý muốn, tà tà liếc hần một cái: “Vì sao không lập Hoàng Hậu?” Đừng nói người thích ta, chờ đem ta phù chính khiến ta làm Hoàng Hậu nha?

Huyền Dương Tử nói: “Thân tướng quân cùng Tiêu Tán đang ở tiền phương đánh trận, đều muốn cứu Thành Thái Hoàng đế trở về, cái ngôi vị Hoàng đế này, đến tột cùng trẫm có thể hay không tiếp tục ngồi xuống còn là một ẩn số. Đến lúc đó nếu như sinh một đứa nhỏ, sợ bảo hộ không được cả nhà lớn bé. Lại nói, sự phụ cùng sự muội còn chưa tìm được, chuyện này còn đang nhức nhối trong lòng trẫm, lấy đâu ra tâm tư mà cưới Hoàng Hậu?”

Vừa nghe Huyền Dương Tử nhắc đến sự muội hần Huyền Cảnh Tử, Đan Nữ trong lòng rung động, lúc trước Huyền Tuy Tử đã đề cập qua, Huyền Cảnh Tử cùng Huyền Dương Tử sư huynh sư muội quan hệ cực kì sâu

đậm, khi đó trong mắt mọi người, bọn họ chính là một đôi dâu. Huyền Dương Tử không muốn cưới Hoàng Hậu, không lẽ là bỏ trống để chờ vị sư muội kia đi? Cái khả năng này quá lớn.

Đan Nữ tâm tư trăm chuyển, đột nhiên lại cả kinh, đáng chết, ta chẳng lẽ thích lão đạo , làm sao lại để ý thái độ hần như vậy, lại còn suy đoán quan hệ giữa hần cùng sư muội hần?

Huyền Dương Tử không biết tâm tư Đan Nữ, dùng lực kéo nàng dậy nói: “Đứng lên đi, đêm nay trăng sáng, trăm mang người đi ngắm trăng. Đúng rồi, người không phải thích nhất lên nóc Minh Hòa điện ngắm sao? Lần tới không cần tìm Huyền Tuy Tử, nó thì biết cái gì? Cùng một đứa trẻ ngắm trăng trông sao, không cảm thấy sát phong cảnh à?”

Nghe ngữ khí Huyền Dương Tử tựa như ghen tuông một dạng, Đan Nữ đột nhiên thấy thoải mái, để hần kéo ngồi dậy, vui vẻ nói: “Ta muốn vừa xem trăng vừa ăn vặt. ”

Huyền Dương Tử gọi Hồng Liên phân phó: “Chuẩn bị đồ ăn khuya!”

Hồng Liên thấy bọn họ hòa hảo, trên mặt cũng mang ý cười, vội vâng lời, xuống bếp chuẩn bị đồ ăn.

Ngày kế tiếp, Huyền Dương Tử vì gom góp quân tư cung cấp ba vạn binh sĩ Cảnh Thái Phong mang đến, tổn hao không biết bao nhiêu tài lực. Thậm chí, cái gì có thể mang là vật tư, hoặc đổi ra vật tư, cơ bản đều sung quân tư.

Trong cung vốn cắt giảm chi phí, kể từ đó càng thêm thiếu thốn, đến mấy ngày gần hết năm, ngự trù Ngự Thiện phòng bắt đầu đói, vụng trộm đi tìm Đan Nữ bầm: “Quý phi nương nương, trong cung làm lễ tất niên là phải thiết yến, năm nay cũng như các năm trước, phải chuẩn bị trước nguyên liệu, nhưng bây giờ Ngự Thiện phòng cái gì cũng không có, đến lúc Hoàng Thượng muốn thiết yến, bọn nô tài quả thực không biết lấy cái gì đến nấu cả.”

Đan Nữ cũng phát hiện gần đây bữa ăn càng ngày càng ít đồ ăn, nghe ngự trù tố khổ liền cùng hần đến Ngự Thiện phòng xem thử, vừa xem liền kinh sợ, cả một cái phòng bếp to như vậy, trừ một ít khoai tây cùng cải thảo, thêm một túi bột mì, còn lại cái gì cũng không có.

Ngự trù vẻ mặt thảm thiết nói: “Tháng vừa rồi Ngự Thiện phòng không có tiền mua đồ ăn, bọn nô tài đem toàn bộ chỗ thức ăn còn lại chưng chưng nấu nấu, cố gắng thêm trước hột sau mới nấu được bốn món ăn một bát canh dâng lên Thái Hậu nương nương cùng Quý phi nương nương, bên Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn phân phó chỉ mang lên hai món ăn cùng một bát canh. Dù là như thế, đến bây giờ cũng không còn chút nào.”

Đan Nữ chỉ vào khoai tây cùng cải thảo nhìn qua có vẻ mới mẻ hỏi: “Thế mấy thứ nào thì sao? Không phải mua đến ư?”

Ngự trù đáp: “Nương nương, là ngự hoa viên bị thiêu hủy một nửa lại không được tu chỉnh, bọn nô tài thấy đất trống bỏ hoang, liền tự tiện trồng một ít rau quả. Mấy thứ này đều là thu từ đấy mang về.”

Đan Nữ sờ trang sức trên đầu, những trâm ngọc vòng tai này đều là Thái Hậu nương nương ban thưởng, mà mỗi ngày cũng phải mang, nếu đem đi cầm đồ lấy bạc mua đồ ăn, có vẻ như không ổn lắm. Nhưng nếu không làm như vậy, thật đúng là không có tiền a, Huyền Dương Tử còn đang vì quân tư cùng chính sự, bận đến mức chân không chạm đất, thật sự cũng không thể mang mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này đi quấy nhiễu hần.

Ngự trù còn đang kể lể: “Bọn nô tài còn nói đùa, nếu là nhà nghèo người ta, trồng rau được nhiều còn có thể mang ra chợ bán, kiếm tiền mua chút thịt làm lễ qua năm!”

“Cải thảo trồng được rất nhiều sao?” Đan Nữ nhìn nhìn khoai tây cùng cải thảo trên bàn bếp, khoai tây còn có thể để lâu, nhưng cải thảo thì không được a!

Ngự trù đáp: “Bầm nương nương, trong vườn còn rất nhiều chưa hái, nô tài định để hôm nào rảnh hái xuống sẽ muối làm rau khô.”

Đan Nữ đi quanh rổ cải thảo hai vòng, lại nhìn mấy cái sọt rỗng trong phòng bếp, nghĩ nghĩ nói: “Người mang người đi hái cải thảo cho vào trong sọt, mai chúng ta đi bán!”

Ngự trù há hốc miệng, một lúc sau mới ngậm được lại nói, “Quý phi nương nương, nô tài vừa nãy chỉ nói đùa. Còn nữa, cải thảo không đáng tiền, mà dầu đáng giá, nương nương đi bán, chuyện này...”

“Sắp đói chết đến nơi rồi, còn lo những chuyện ấy?” Đan Nữ trừng mắt nhìn ngự trù “Cải thảo này rẻ hay đắt, còn phải xem bán thế thế nào. Được rồi, cứ như vậy quyết định, sáng mai tập hợp trước cửa cung.”

Ngự trù bùm ôm mặt, sớm biết vậy không tìm Quý phi nương nương bẩm báo, đi tìm Thái Hậu nương nương, không chừng mọi chuyện giải quyết xong đâu vào đấy rồi.

Mặc kệ ngự trù nghĩ thế nào, sáng sớm hôm sau, Đan Nữ mặc quần áo cung nữ, đeo mạng che mặt, mang theo Hồng Liên cùng Huyền Tuy Tử và Quỳ Phiến đến trước cửa cung.

Ngự trù suy nghĩ một đêm, tự an ủi chính mình, Quý phi nương nương lúc trước đấu đệ nhất dũng sĩ Kim quốc, là cỡ nào dũng cảm cơ trí a, bây giờ đi bán cải thảo, không chừng còn bán được giá cao đâu! Cho dù bán không được thì lại mang về, mất chút công sức đáng là bao. Nghĩ như vậy, sáng hôm sau liền sai người trong phòng bếp đi hái ba sọt cải thảo, dùng xe đẩy đến trước cửa cung gặp Đan Nữ.

Đan Nữ nhìn thấy trong xe đẩy chỉ có ba sọt, lo hơi ít, xong lại nghĩ vật lấy hi vi quý, mang đi nhiều quá bán lại không được giá, vì vậy gật đầu bước đi.

Đoàn người rất nhanh ra cửa cung, hướng về phía chợ.

Đan Nữ vừa đi vừa dặn Huyền Tuy Tử và Quỳ Phiến: “Hai đệ mặc quần áo công công, tuổi lại còn nhỏ, đến lúc ấy đứng ở trước xe đẩy nhớ rõ phải hô thật to rao bán cải thảo nhé!”

Huyền Tuy Tử cùng Quỳ Phiến ở Tam Thanh quán khi rảnh rỗi vẫn thường xuống núi mua đồ dùng hàng ngày, cũng từng bán qua thứ này thứ khác, nghe Đan Nữ nói muốn họ hô to rao hàng cũng coi là chuyện nhỏ, chỉ sợ không có người đến mua mà thôi.

Huyền Tuy Tử gãi đầu nói: “Đan Nữ tỷ, cải thảo của chúng ta nhìn bình thường, thậm chí còn không bằng cải thảo ở Tam Thanh Quán bọn đệ trồng đâu, cho dù rao to cũng chưa chắc bán được giá cao. Ba sọt này có bán hết chỉ sợ cũng không đủ cho chúng ta ăn một bữa cơm.”

Đan Nữ cười nói: “Đến lúc đó hai đệ cứ nghe theo lời ta nói mà làm, đảm bảo sẽ bán được giá tốt.”

Huyền Tuy Tử cùng Quỳ Phiến nửa tin nửa ngờ, tóm lại cũng gật đầu.

Lúc sau liền có người nghe nói, ở phía đông chợ có bán một loại cải thảo cực kì hiếm lạ.

“Nghe nói không, ngự trù cùng công công trong cung đi bán cải thảo?”

“Có có, thấy bảo họ bán ‘Long cải thảo’, mà không phải cải thảo. Là công công trong cung dùng nước *** [1] của Hoàng Thượng chăm bón, đặc biệt có linh khí, ăn vào bổ não bổ thân, lọc gan sáng mắt, nếu là trong nhà có người đọc sách, ăn vào sáng dạ, đã đọc qua sẽ không quên được.”

“Thật thần kỳ như vậy? Thật hay giả?”

“Xem bọn hần ăn mặc, quả thực là công công cùng cung nữ trong cung a! Hơn nữa, đường đường dưới chân Thiên Tử, người nào dám giả mạo đi bán cải thảo đâu?”

“Ta không hỏi cái này, ta hỏi là cải thảo có linh nghiệm như họ nói hay không?”

“Hoàng cung chỗ kia, tóm lại không phải tiểu dân chúng ta có thể đi vào, cải thảo hoàng cung thế nào cũng là thứ tốt, ai quản linh khí thật giả thế nào.”

“Vậy ta cũng đi mua một cây, dùng long tiểu trồng cải thảo, như thế nào cũng không phải tùy tiện lúc nào cũng có thể mua được.”

Chưa đầy hai canh giờ, đám người Đan Nữ mang đi ba sọt cải thảo đều hết sạch.

Về cung, ngự trù cười đến híp cả mắt, vỗ đùi nói: “Quý phi nương nương quả nhiên tài trí hơn người, cải thảo là ‘Long cải thảo’, một lượng bạc một cây, thế nhưng cũng có người chịu mua, còn nhanh như vậy đã bán xong. Mới hai canh giờ liền bán lời 90 lượng bạc a a! Mua một ít thịt cá hết năm lượng, còn dư tận

85. Ngày mai, ngày mai bọn nô tài nhất định hái 30 sọt đi bán, cứ thế này tiền làm mua đồ ăn mở yến tiệc cũng có.”

Đan Nữ cản hẳn nói: “Không được, mỗi ngày chỉ có thể bán ba sọt, với bên ngoài nói, long cải thảo của chúng ta mỗi ngày chỉ có ba sọt, vô cùng trân quý!”

Huyền Tuy Tử đáp lời nói: “Không phải thế ư? Chúng ta nói là long tiểu trồng nên long cải thảo, nếu đây một phát ba mươi sọt đi bán, chẳng phải sẽ khiến người ta hoài nghi sao? Đại sư huynh một ngày nhiều nhất cũng *** chỉ được non nửa thùng, ở đâu ra tươi cho ba mươi sọt? Nhiều nhất đủ cho ba sọt là đúng rồi!”

Ngự trù nghe được gật đầu, lại ca ngợi Huyền Tuy Tử suy nghĩ chu đáo, xong lại quay sang nhìn Đan Nữ nói: “Quý phi nương nương anh minh!”

Chỉ bọn họ không nghĩ đến, bán cải thảo đến ngày thứ ba có người tìm đến chất vấn nói: “Không phải nói người đọc sách ăn long cải thảo của các người, lọc gan sáng mắt, sáng dạ sáng lòng, đọc qua cái gì là không quên được sao? Vậy con ta ăn ba ngày nay vẫn không nhớ được nổi chữ là thế nào?”

Đan Nữ ôn tồn nói: “Vị Đại gia này, long cải thảo cũng không phải tiên đan, sao có thể ăn ba ngày liền thấy hiệu quả đâu? Mà ta hỏi một chút, con trai ngài hôm nay biết chữ có phải so với ngày hôm qua nhiều hơn một ít không?”

“Đúng.”

“Đấy, thế này không phải hơi có hiệu quả rồi đấy sao? Chỉ cần kiên trì nhiều năm ăn long cải thảo, tương lại nhất định sẽ có ngày đọc được không quên.”

“...”

19. Chương 19

Ngự trù ở trước bàn đếm tiền, tuy rằng đã đếm qua một lần, nhưng vẫn nhin không được đếm lại lần nữa. Ai có thể nghĩ đến, bán bảy ngày cải thảo liền có thể kiếm được hơn sáu trăm lượng bạc đâu! Hơn sáu trăm a!

Hắn đếm xong vừa lúc thấy Huyền Tuy Tử cùng Quý Phiến đến, liền nhin không được cản hẳn nói: “Vốn là nô tài nói với Quý phi nương nương, cải thảo để kiếm tiền như vậy, trong phòng bếp còn một sọt kia cũng nên cầm ra bán, nếu nhà mình muốn ăn thì đi mua cái khác là được, Quý phi nương nương lại chê sọt kia héo không cho nô tài mang đi, cái này coi như mất không hai mươi lượng a! Nô tài đau lòng chết mất!”

Huyền Tuy Tử cười nói: “Quý phi nương nương nói, cải thảo cũng không phải thứ thật sự chân quý, bán đắt như vậy đến bảy ngày nay, người ta cũng không còn thấy hiếm lạ nữa, tiếp tục bán cũng không thỏa đáng, kiếm đủ rồi thì thôi!”

Ngự trù còn chưa chết tâm, kéo tay Huyền Tuy Tử nói: “Nhưng chúng ta trừ cải thảo, còn có khoai tây nữa! Khoai tây, ‘Long khoai tây’ a, lại bán thêm mấy sọt, kiếm được ít nào hay ít này không phải tốt sao?”

“Ngự trù đại nhân, mới có bảy ngày ngài đã thành kẻ tham tiền, thế này thì không được.” Huyền Tuy Tử rút tay về, vỗ vai ngự trù nói: “Phải nhớ bản chức của ngài là nấu ăn, đừng suốt ngày chỉ tính toán bán cải thảo với khoai tây.”

Ngự trù lúc này mới nghĩ đến còn chưa chuẩn bị thiện thực trưa nay, liền tiện thể hỏi Huyền Tuy Tử: “Tiểu đạo trưởng, Quý phi nương nương muốn ăn cái gì a? Nô tài lập tức đi nấu.”

Huyền Tuy Tử trừng mắt nói: “Lớn mật, không hỏi Hoàng Thượng muốn ăn cái gì, dám trước hỏi Quý phi nương nương.”

Ngự trù sợ nhảy dựng, lúc sau phục hồi tinh thần, cười nói: “Tiểu đạo trưởng chỉ thích trêu ta. Ai chẳng biết Hoàng Thượng không kiêng ăn, trái lại Quý phi nương nương lại cái này không ăn, cái kia không ăn. Lần trước Hoàng Thượng còn triệu kiến nô tài, nói Quý phi nương nương gầy, khiến nô tài nấu nhiều món nương nương thích kia.”

Bên kia, quần thần vào triều, thấy Đan Nữ mấy ngày không gặp lại đang cầm quạt đứng sau Huyền Dương Tử, lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau: xem ra, Quý phi nương nương bán xong cải thảo rồi.

Bảy ngày qua, quần thần tự nhiên biết Đan Nữ mang ngự trù cùng đám Huyền Tỳ Tử đi bán cải thảo, bọn họ cũng có nghe ngóng tin tức qua đâu! Nghe nói nương nương mỗi ngày bán ba giỏ, chỉ bán bảy ngày kiếm về một bút tiền.

Đội hạ triều, có vị đại thần nghèo túng phát cuồng, không biết quá niên thế nào tiến đến ngăn lại Đan Nữ, hành lễ xong, ấp úng nói: “Quý phi nương nương, nhà thần cũng trồng cải thảo, ăn không hết, bỏ đi cũng đáng tiếc, không biết...”

Đan Nữ nghe một lát, mới hiểu ý vị đại thần này định đưa cải thảo cho nàng, để nàng lấy danh nghĩa long cải thảo đi bán, bán xong chia đôi, nàng tám phần, hắn hai phần.

“Đại nhân, thứ chuyện lừa gạt này bản cung khinh thường lắm. Cải thảo của ngài cũng không phải long cải thảo, giờ lấy danh long cải thảo chẳng phải là lừa gạt dân chúng sao, không được.” Đan Nữ nói xong, chạy nhanh như chớp. Bán cải thảo bảy ngày một muốn chết, kiếm đủ rồi ai còn lại đi bán cải thảo a, ai muốn a? Vị đại thần này cũng xấu bụng, thế nhưng muốn khiến nàng thay hắn đi lừa gạt dân chúng.

Huyền Dương Tử về trước Minh Hòa điện, thấy Đan Nữ cũng đã về, đội nàng ngồi xuống liền nói: “Cải thảo bán xong rồi? Bán xong không cần đi nữa. Giờ cũng đã cuối năm, trời lạnh, cẩn thận trúng gió. Còn có, người không có tiền thì cùng trầm nói, bán cải thảo làm gì? Nếu không phải Huyền Tỳ Tử bầm báo, trầm đã cứ nghĩ bảy ngày nay người không lên điện cầm quạt là vì đi theo Âu Dương thị học thêu thùa. Trầm còn kì quái, học chút may vá gì đó có mệt như vậy không, mỗi ngày trở về nhìn như xương trên người người đều nát thành một đồng.”

Đan Nữ không muốn nhắc lại chuyện cải thảo, chuyển sang chuyện khác hỏi Huyền Dương Tử: “Quân tư gom góp thế nào rồi?”

Huyền Dương Tử nói: “Cũng đủ chống đỡ qua năm. Đợi qua năm, sẽ sai người đi các nơi điều động lương thảo.”

Đan Nữ im lặng, lúc trước bọn họ vào kinh, kinh thành đã bị thiêu hủy thành như vậy, kim ngân tài bảo bị cướp đoạt hầu như không còn, hiện không riêng gì đại thần, ngay cả Hoàng thất cũng nghèo rớt mùng tơi. Nay định gom góp quân tư, quả thật không dễ dàng.

Nhìn Huyền Dương Tử mặt gầy sọm đi, Đan Nữ nhớ lời Âu Dương thị khuyên bảo, quyết tâm muốn làm hiền phi, liền đứng lên ra sau Huyền Dương Tử, giúp hắn bóp vai, vừa làm vừa hỏi: “Dạo này mệt lắm phải không?”

Huyền Dương Tử hai vai mỗi đến xơ cứng, được Đan Nữ xoa bóp cảm giác thoải mái hơn trước nhiều, có chút nghi hoặc, hỏi: “Người làm gì vậy?”

“Ta chăm sóc phu quân của ta.” Đan Nữ thốt ra, nói xong, mặt cũng nóng lên.

Huyền Dương Tử trong lòng nhảy dựng, tiểu dâm tăng kêu trầm là phu quân, phu quân! Hắn đè lại tay Đan Nữ kéo nàng đến trước mặt, thấp giọng nói: “Trầm đã viết một phong thư gửi đến Văn Hòa quan, thỉnh Quan chủ hạ sơn, đến Hoàng cung xem người một cái.”

Đan Nữ khó hiểu dùng ánh mắt hỏi Huyền Dương Tử.

Huyền Dương Tử giải thích: “Người trước kia là Niêm Hoa Tăng, nhưng bây giờ mạch tượng lại là thuần âm, phạm là vật gì biến hóa quá nhanh, không hợp với lẽ thường thường không dài thọ. Quan chủ am hiểu nhất chuyện điều trị âm dương hòa hợp, mời Ngài ấy đến xem người, giúp người điều dưỡng một phen, trầm cũng yên tâm.”

Hai người đang nói chuyện, Hồng Liên tiến vào hỏi: “Hoàng Thượng, Quý phi nương nương, đã đến giờ, lúc này dùng ngọc thiện hay đợi thêm lúc nữa ạ?”

Huyền Dương Tử thuận miệng nói: “Mang lên đi!”

Ngộ thiện là bốn món ăn một món canh, gồm chim câu quay giòn, chân giò thủy tinh, Tây Hồ ngư hấp, cải thảo cuộn thịt, canh thập cẩm.

Vì gom góp quân tư, Huyền Dương Tử cắt giảm chi tiêu, trong cung sinh hoạt như thế nào, hẳn tự nhiên cũng biết, hiện thấy mấy món ăn, so lúc hẳn mới đến Hoàng cung còn phong phú hơn, mỉm cười hỏi Đan Nữ nói: “Các người bán cải thảo kiếm tiền mua đồ ăn cho trăm hả?”

Đan Nữ giơ tay chỉ mũi mình nói: “Ta muốn ăn a! Mỗi ngày đều ăn củ cải, ta cũng sắp biến thành củ cải rồi.”

Huyền Dương Tử lắc đầu, từ cổ chí kim, chưa từng nghe nói vị Hoàng đế nào đến tiền mua đồ ăn cũng không có, phải để cho Quý phi đi bán cải thảo trợ cấp sinh hoạt. Hắn cúi đầu gấp một miếng củ để vào bát Đan Nữ nói: “Cá ngon đấy, ăn nhiều một chút.”

Đan Nữ ăn cá, liền cũng gấp một đĩa cải thảo đưa đến bên miệng hắn, dịu dàng nói: “Ném thử long cải thảo nhà mình trồng, ăn lọc gan sáng mắt, bổ não bổ thân này!”

Huyền Dương Tử bật cười, há miệng nhận nàng dứt rồi vẫy tay nói: “Không cần gấp qua gấp lại, ăn mau đi, để lạnh sẽ không ngon.”

Đan Nữ tâm tình khoái trá, hôm nay cá hấp quả thật rất ngon, nàng bắt giắc ăn thêm một chén cơm, đợi đến lúc ăn xong uống nước súc miệng mới hô một tiếng: “No quá!”

“Mang trà lên!” Huyền Dương Tử vội phân phó Hồng Liên, “Mang trà tiêu thực lên.”

Hồng Liên vâng, nhanh chóng pha trà bưng lên.

Đan Nữ uống trà, mặt vẫn nhăn nhó đau khổ, vẻ no không đỡ được, ôm bụng nói: “Khó chịu quá!”

Huyền Dương Tử thấy thế, hỏi: “Hay gọi ngự y đến xem một chút?”

“Ăn quá no mà thôi, gọi ngự y đến chuyện bé xé ra to mất.” Đan Nữ ngăn lại Huyền Dương Tử, làm nũng nói: “Lão đạo giúp ta xoa bụng, không chừng sẽ đỡ đau hơn.”

“...Ừ!” Huyền Dương Tử do dự một chút, liền gật đầu, đến ngồi cạnh nàng, đặt tay lên bụng, bắt đầu nhẹ nhàng xoa.

“Ừm!” Đan Nữ hừ một tiếng, lại yếu ớt mở miệng nói: “Thêm lần nữa!”

Tay chạm đến ôn hương nhuyễn ngọc, Huyền Dương Tử có chút tim đập mặt nóng, miễn cưỡng thanh tỉnh, giúp nàng xoa thêm một hồi, ôn hòa nói: “Đỡ hơn chưa?”

“A, đau quá!” Đan Nữ đột nhiên hô to, ngã vào trong lòng Huyền Dương Tử, “Đau quá!”

Huyền Dương Tử sợ nhảy dựng, thấy Đan Nữ mày nhíu chặt, trán đầm mồ hôi, vội cầm lấy tay nàng bắt mạch, xem một hồi cao giọng gọi Hồng Liên, phân phó: “Mau mời Ngự y lại đây!”

Hồng Liên gặp Đan Nữ thần sắc không đúng, cũng sợ hãi, bận rộn đi thỉnh Ngự y.

Ngự y rất nhanh đã đến, chẩn xong mạch sau liền lựa lời hỏi: “Dám hỏi Quý phi nương nương, lần trước hành kinh là khi nào?”

Đan Nữ ngẩn ra, mặt đỏ lên, lắc đầu nói: “Không nhớ rõ.”

Huyền Dương Tử đứng bên nghe các nàng nói chuyện, giật mình sợ hãi, thì thào lặp lại: hành kinh? Tiểu dâm tăng nếu hành kinh, chẳng phải là có thể sinh con sao?

Ngự y trầm ngâm một chút nói: “Thần đoán có lẽ là Quý phi nương nương lúc trước chịu kinh sợ, ngày không đều đặn, thời gian đến chậm, trường huyết nên mới có thể bị đau bụng. Để thần kê đơn, nương nương uống thuốc, đến tối trường huyết sẽ được đẩy ra, bụng sẽ không còn đau như vậy nữa.”

Ngự y kê đơn xong liền lui xuống.

Huyền Dương Tử đến bên giường trấn an Đan Nữ.

Mà bên ngoài, ngự trù cùng đám Huyền Tuy Tử nghe nói Đan Nữ bị bệnh, giật nảy mình, vội chạy đến hỏi thăm, không ngờ bị Hồng Liên ngăn lại.

Ngự trù chất vấn: “Tối qua ta gặp qua Quý phi nương nương, Ngài ấy vẫn khỏe mạnh bình thường kia mà, sao đột nhiên lại sinh bệnh?”

Huyền Tuy Tử cũng sốt ruột, hỏi Hồng Liên: “Ngự y đến chẩn mạch nói thế nào?”

Nguyệt sự đến chậm, khiến nương nương đau bụng, nói với một đồng nam nhân kiêu gì đây? Hồng Liên ngưỡng ngừng, sau một lúc lâu nói: “Quý phi nương nương đau bụng, nghỉ ngơi một lát liền không sao. Hoàng Thượng đang ở bên trong, các người đừng đến làm phiền.”

Nàng khuyên can mãi, ngự trù cùng Huyền Tuy Tử mới chịu đi.

Huyền Dương Tử nghe Ngự y nói trong lòng kinh hãi, đợi Đan Nữ uống thuốc, ngủ, hẩn liền đi Ngự Thư phòng triệu kiến Ngự y, hỏi kĩ bệnh của Đan Nữ, lại thăm dò nói: “Quý phi nương nương thân mình, tương lai có thể hay không sinh con?”

Ngự y nghe hỏi cái này, vội bẩm: “Hoàng Thượng, Quý phi nương nương thân mình xương cốt mạnh khỏe, chỉ cần uống mấy thang thuốc, hành kinh thông thuận, tất nhiên là có thể sinh dục.”

Là, phải không? Huyền Dương Tử có chút hoảng hốt, tiểu dâm tăng nếu có thể sinh con, trầm, hay là trầm cùng nàng sinh một đứa?

Đến tối về Minh Hòa điện, Huyền Dương Tử xem Đan Nữ ăn thuốc sắc mặt đã tốt hơn lúc trước, suy nghĩ một chút liền hỏi nói: “Đan Nữ, ngươi thích trẻ con sao?”

“Thích a!” Đan Nữ cười dài nói: “Tiểu hài tử tròn vo mập mạp, đáng yêu nhất!”

“Vậy ngươi có muốn nuôi một đứa không?” Huyền Dương Tử ma xui quỷ khiến, hỏi ra miệng.

20. Chương 20

Đan Nữ không cảm giác được Huyền Dương Tử có gì khác thường, chỉ cười nói: “Đương nhiên, ta còn muốn bốn đứa, hai nam hai nữ kia.”

“Khụ!” Huyền Dương Tử ho mấy tiếng, thật không ngờ người này khẩu vị lại lớn như vậy, một lần liền muốn tận bốn đứa trẻ!

Đan Nữ đã tưởng tượng ra cảnh bốn đứa trẻ mập mạp bụ bẫm ngồi trước mặt nàng, vui sướng cười hì hì hỏi: “Lão đạo, bao giờ chúng ta có?”

Ý nàng là, thu dưỡng trẻ mồ côi.

Huyền Dương Tử lại nghe ra, Đan Nữ muốn cùng hẩn sinh bốn, mặt đỏ sạm đáp: “Từ từ sẽ đến, đừng nóng lòng!”

Mấy ngày tiếp theo là quá niên, trong cung càng bận rộn, không ngờ lúc này lại có một vị đại thần đến cầu kiến Huyền Dương Tử, nói có chuyện muốn bẩm, Huyền Dương Tử đành phải ra Minh Hòa điện, đến Ngự Thư phòng gặp hẩn.

Đội Huyền Dương Tử vừa đi, Đan Nữ lại thấy dưới bụng trào ra một luồng ấm nóng, vội vàng gọi Hồng Liên.

Hồng Liên đi vào đưa nàng vào tịnh phòng thu thập, xong xuôi đi ra cười dài nói: “Nguyệt sự đến, mấy ngày này nương nương cần cẩn thận nghỉ ngơi, đừng mãi loanh quanh chạy các nơi nữa.”

“Ừ!” Đan Nữ lên tiếng, lại phân phó nàng nói: “Em đi nói phòng bếp, chuẩn bị ít canh bổ gì đấy đưa đến Ngự Thư phòng cho Hoàng Thượng. Đạo này bận rộn, mỗi lần nghị sự đều đến nửa đêm, ăn không ngon ngủ không tốt, người gầy đi trông thấy.”

Hồng Liên hiểu Đan Nữ đang quan tâm Huyền Dương Tử, không khỏi mừng thầm trong bụng, Hoàng Thượng cùng phi nương nương ân ái, các nàng hầu hạ cũng sẽ được thoải mái.

Nhậm Thái Hậu lúc trước thiếu chút nữa bị đại thần thuyết phục khiến Huyền Dương Tử cười Hoàng Hậu, đến lúc Huyền Dương Tử phản đối, còn nói một đồng lý do sau cũng hiểu mà thôi không bàn đến nữa. nay nghe Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ ân ái, trong lòng thở ra một hơi, cười nói với Hoài Nhạn: “Ai gia cứ nghĩ, Đan Nữ với Bạch Thạch cảm tình thân thiết, có sao lại vẫn không có tin tức gì? Hóa ra là do nàng lúc trước chịu kinh sợ, nguyệt sự không đều nên chưa thể mang thai. Bây giờ Ngự y điều trị, không chừng chỉ qua năm là ai gia có cháu để bế rồi.”

“Chúc mừng Thái Hậu nương nương!” Hoài Nhạn vội chúc mừng.

“Ai, tôn tử còn chưa thấy ở đâu đâu, người chúc mừng cái gì nha?” Nhậm Thái Hậu bật cười, cười xong nhìn Hoài Nhạn, nhớ đến nàng nay cũng đã hai mốt, liền hỏi: “Hoài Nhạn, người cũng không còn ít tuổi, đã có để người nào trong lòng chưa? Ai gia thấy, ngự tiền thị vệ Trần Tử Bình cũng không sai, tuổi tác cùng người tương đương, dạo này thường xuyên đến Trường Thọ cung, xem ra cũng có chút tâm tư.”

Hoài Nhạn giật mình. trong lòng vừa động, không hiểu sao chợt nhớ đến một đêm kia, nàng bị Huyền Phi Tử đặt lên án đài niệm kinh. Nhưng nàng đã hai mốt, Huyền Phi Tử lại mới mười tám, chuyện này cũng...

“Như thế nào? Nếu không có vấn đề, ai gia liền thay người làm chủ.” Nhậm Thái Hậu cười hỏi Hoài Nhạn.

Hoài Nhạn tỉnh lại, lúc này mới nghĩ đến Thái Hậu ý hỏi xem nàng thích hay không thích Trần Tử Bình, vội phúc thân hành lễ nói: “Tạ Thái Hậu nương nương quan tâm, có điều Hoài Nhạn còn muốn hầu hạ Thái Hậu vài năm, việc này không vội.”

Nhậm Thái Hậu nghe nàng nói liền hiểu, ai, thế này là không thích Trần Tử Bình. Nhưng nàng gần đây thường xuyên thất thần, rõ ràng là bệnh tương tư, nếu không phải Trần Tử Bình thì là ai? Đúng rồi, chẳng lẽ thích Bạch Thạch, muốn làm tần phi? Nói ra, Hoài Nhạn xuất thân không cao, nhưng dung mạo xinh đẹp, tình tình ôn nhu, hiểu tri thức lễ nghĩa, nếu thật sự muốn làm tần phi cũng không phải không thể.

Nhậm Thái Hậu suy nghĩ một lúc lâu sau, quyết định đợi qua năm lại sẽ bàn chuyện này với Huyền Dương Tử.

Trong lúc mọi người vội vàng vàng, rất nhanh năm mới cũng đã qua.

Biên quan lại truyền đến tiếp báo, Thân tướng quân cùng Tiêu Tấn đại phá quân địch, đoạt lại tất cả thành trì bị giặc Kim cướp. Mà ở Đại Kim hiện này, vì Thái Hậu hoẵng, vô tâm chiến sự, lần nữa muốn nghị hòa, phái sứ giả đến kinh đô Đại Yến.

Huyền Dương Tử đọc mật tín, nói Kim quốc thất bại, muốn trước khi nghị hòa sẽ trả lại Văn Quân Hoàng đế và Thành Thái Hoàng đế.

Huyền Dương Tử nghĩ một lát, đưa mật tín cho Ngô Tể tướng xem.

Ngô Tể tướng xem xong, sau lúc lâu mới nói: “Thành Thái Hoàng đế một khi trở về, Thân Tướng quân và Tiêu Phó tướng khẳng định sẽ đưa Thành Thái Hoàng đế một lần nữa đăng vị, khi đó Hoàng Thượng Ngài liền... , có điều Hoàng Thượng đương vị được lòng dân, lại được các vị địa thần trẻ tuổi ủng hộ, đến lúc đó hai bên tranh chấp, tất có nội loạn. Nội loạn xảy ra, Kim quốc khẳng định sẽ nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Mà Thành Thái Hoàng đế lúc trước bị Kim quốc bắt, với chúng khiếp sợ một vành, nếu trở về nhất định Kim quốc nói cái gì nghe cái đấy. Lúc đó, Đại Yến quốc thành chư hầu của Kim quốc, dân chúng hẳn rơi vào nước sôi lửa bỏng.”

Huyền Dương Tử nghe được những lời này, thở dài một hơi nói: “Tể tướng đại nhân nguyện ý duy trì trẫm, trẫm liền yên tâm hơn.”

Ngô Tể tướng cúi đầu suy tư một hồi, nhất thời ngắc đầu, quyết đoán nói: “Hoàng Thượng, không thể để Thành Thái Hoàng đế trở về!”

Huyền Dương Tử chấp tay sau lưng đến bên cửa sổ nhìn về phía bên ngoài nói: “Có Thân Tướng quân cùng Tiêu Phó tướng duy hộ, muốn ngăn cản Thành Thái Hoàng đế trở về, thật không dễ dàng.”

Ngô Tể tướng lại không nói, cũng khoanh tay nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tháng 3, Kim quốc truyền đến thư tín, nói lúc trước thỉnh Văn Quân hoàng đế cùng Thành Thái Hoàng đế đến Kim quốc làm khách, nay hai vị đã thỏa mãn muốn trở về, mời Đại Yên quốc phái người đi nghênh đón.

Huyền Dương Tử đọc thư, cũng biết, Kim quốc khẳng định còn có phong thư nữa đưa cho Thân tướng quân cùng Tiêu Tấn, để bọn họ đi đón hai vị Hoàng đế. Sau đó, mặc kệ hắc phái ai đi đón hai vị Hoàng đế đều được, Thân tướng quân và Tiêu Tấn tất nhiên đã hành động.

Cảnh Thái Phong cùng Nhậm Thái Hậu biết tin, lo lắng không thôi, gọi Huyền Dương Tử đến hỏi: “Thế này phải làm sao mới được? Thành Thái Hoàng đế trở về, tất nhiên muốn đăng vị, khi đó, chúng ta thì thế nào?”

Cảnh Thái Phong cũng nói: “Chúng ta tuy có ba vạn binh mã, nhưng cũng không so được với tinh binh trong tay Thân tướng quân cùng Tiêu Tấn. Lại nói, trong lòng bọn lão thần đều cho rằng các ngôi vị Hoàng đế này vốn là của Thành Thái Hoàng đế, hắc trở về, con tất nhiên phải nhường chỗ. Mà một khi nhường chỗ, còn lại chỉ có một đường chết.”

Kim quốc thả Thành Thái Hoàng đế về, thâm ý muốn phá hỏng tình thế mới tốt lên của Đại Yên. Hơn nữa, Thành Thái Hoàng đế từng bị Kim quốc bắt nay trở về đăng cơ, uy tín đương nhiên không bằng lúc trước. Đối với Kim quốc, Thành Thái Hoàng đế đương vị, so với Huyền Dương Tử đương vị có lợi hơn rất nhiều.

Trong cung sóng ngầm mãnh liệt, Đan Nữ cũng lo lắng, chỉ là nàng suy nghĩ khác, lúc này cần cùng Âu Dương thị lui tới. Hy vọng thông qua Âu Dương thị, tương lai có thể đả động Thân tướng quân, khiến hắc bỏ Thành Thái Hoàng đế, bảo hộ Huyền Dương Tử. Chỉ cần Thân tướng quân đứng bên Huyền Dương Tử, mười cái Thành Thái Hoàng đế cũng chẳng làm được gì.

Âu Dương thị mơ hồ cũng đoán được ý của Đan Nữ, một lần nói chuyện phiếm, liền lựa lời nói: “Quý phi nương nương, thiếp thân là nữ nhân, lấy phu làm thiên, mà tướng quân là trung quân, đâu phải thiếp thân có thể nói một hai lời ảnh hưởng.”

Đan Nữ gật đầu nói: “Ta biết, chẳng qua, nghĩ đến Thân tướng quân đưa Thành Thái Hoàng đế trở về đăng cơ, mới mở ra được thế sự mới tốt hơn lại trở về như cũ, trong lòng có chút chán nản. Ta cùng Hoàng Thượng không làm nữa còn có thể tiếp tục về núi tu đạo, nhưng những người khác thì sao? Một quốc gia, trước có con dân, sau mới có quân chủ! Nếu không quan tâm đến dân, chỉ lo trung quân, kỳ thật đi ngược với đạo lý.”

Âu Dương thị nghe Đan Nữ lời này, ý tứ nói Thân tướng quân ngu trung, nàng không khỏi cười khổ một tiếng nói: “Quý phi nương nương, người ta nói trung quân ái quốc, trung quân luôn xếp trước ái quốc, sao đến ngài lại thành đi ngược?”

Đan Nữ lắc đầu nói: “Khác ta không nói, chỉ nói một chuyện, kinh thành bị phá hủy xong là như thế nào? Đến khi đương kim Hoàng thượng đăng vị xong, lại là như thế nào? Giả sử là Thành Thái Hoàng đế đăng vị, thì sẽ là như thế nào?”

Âu Dương thị cúi đầu sau một lúc lâu nói: “Thật lòng mà nói, thiếp thân cho rằng, đương kim Hoàng đế so với Thành Thái Hoàng đế tài đức sáng suốt hơn, nhưng mà...”

Đan Nữ nắm tay Âu Dương thị nói: “Phu nhân, nếu người có thể sinh một đứa bé, chẳng lẽ không muốn con của mình sống trong cảnh thái bình thịnh thế? Lúc trước cả giang sơn như gấm như lụa, Thành Thái Hoàng đế còn có thể làm thành cái bộ dạng hôm nay, bây giờ hắc trải qua ngược đãi trở về, phu nhân cho rằng hắc sẽ làm cho dân chúng sống yên ổn, sáng tạo ra cảnh thái bình thịnh thế sao?”

Đan Nữ không đợi Âu Dương thị trả lời, đã đứng lên nói: “Ta đi trước!”

Âu Dương thị tiễn bước Đan Nữ trở về phòng, gần người hơn một canh giờ, nàng cũng là nữ nhi thế gia, cũng có học thức, lời của Đan Nữ đương nhiên cũng biết chỗ tốt xấu.

Đan Nữ trở về Minh Hòa điện, cũng là gần người thật lâu, nếu có thể, thật muốn mua sát thủ đi giết Thành Thái Hoàng đế a! Thành Thái Hoàng đế chết, Đại Yên quốc sẽ không rơi vào cảnh nội loạn khốn cùng, mà nàng và Huyền Dương Tử, cũng có thể an ổn sinh sống.

Nàng đang suy nghĩ, Hồng Liên đột nhiên đi vào, tươi cười nói: “Quý phi nương nương, đằng trước có tin tức, nói là có một vị chân nhân tiên phong đạo cốt cùng một vị tiểu đạo cô cầu kiến Hoàng Thượng. Tiểu đạo trưởng Huyền Tùy Tử ra ngoài xem, không ngờ chính là sư phụ cùng sư muội của ngài a!”

“A, sư phụ cùng sư muội tìm được rồi?” Đan Nữ ngạc nhiên, vội thay quần áo đi ra phía trước điện.

Lúc này, Thanh Hư Đạo Trưởng và Huyền Cảnh Tử đang ngồi ở Ngự Thư phòng cùng đám người Huyền Dương Tử nói chuyện.

Thanh Hư Đạo Trưởng nói: “Lúc đó không thấy Huyền Cảnh Tử, ta lập tức đến Bạch Mã tự tìm người, ngược lại gặp Niêm Hoa Tăng, đánh cho hắn một trận, lại nhét cho hắn một viên tán cốt hoàn, cuối cùng hắn cũng không nói được Huyền Cảnh Tử ở đâu, ta nghĩ thành như vậy hắn còn chưa khai ra, hắn là thật chưa từng gặp Huyền Cảnh Tử. Vì vậy nhét giải dược cho hắn, theo phương khác đi tìm Huyền Cảnh Tử. Nửa đường lại phát hiện nàng bị giặc Kim bắt, ta vội đuổi theo, sau nhờ người truyền tin về Tam Thanh quán, không ngờ các người không nhận được thư.”

Huyền Dương Tử xen mồm hỏi: “Sư phụ làm thế nào từ cứu được sư muội từ tay giặc Kim vậy?”

Thanh Hư Đạo Trưởng nói: “Mất rất nhiều công phu. Lại vì Huyền Cảnh Tử bị trọng thương trúng độc, ta đành cùng nàng ở biên quan Kim quốc chữa thương, đợi khỏi mới mang nàng trở về. Nghe nói người đăng cơ liền trực tiếp đến đây tìm các người.”

Thấy sư phụ cùng sư muội không sao, mọi người tự nhiên cao hứng, lại bàn bạc đến tối mở tiệc tẩy trần cho sư phụ cùng sư muội.

Huyền Dương Tử nhớ tới một chuyện khác, cười nói: “Nói như vậy, chúng ta vẫn đổ oan cho Niêm Hoa Tăng?”

Thanh Hư Đạo Trưởng nghe Huyền Tùy Tử nói, biết Niêm Hoa Tăng hóa thân thần kì thành Đan Nữ, trong lòng không tin. Lúc này nói: “Gọi Đan Nữ đến ta xem! Tuy có thuật dịch dung bách biến, nhưng không có khả năng biến nam nhân thành nữ nhân. Hoặc là, Niêm Hoa Tăng chính là nữ nhân, mà lúc trước thân phận mới là cải trang.”

Đang nói chuyện, có người báo Đan Nữ đến, Huyền Dương Tử vội đồng ý: “Thỉnh nàng tiến vào!”

Thanh Hư Đạo Trưởng đợi đến Đan Nữ đi vào Ngự Thư phòng, chỉ nhìn một cái liền quả quyết nói: “Nàng không phải Niêm Hoa Tăng!”

21. Chương 21

Đan Nữ vào điện, thấy bên trong đã có một vị đạo nhân tầm ba lăm ba sáu tuổi đang ngồi, hắn là sư phụ của Huyền Dương Tử, Thanh Hư đạo trưởng, chưa đợi nàng hành lễ, đã nghe ông ta một lời khẳng định nàng không phải là Niêm Hoa Tăng, nhất thời vừa mừng vừa sợ, sợ là, nếu nàng không phải Niêm Hoa Tăng như lời Huyền Dương Tử nói, vậy thì nàng là ai? Mà mừng vì nàng không phải Niêm Hoa Tăng, không cần phải thay hắn gánh tội xấu bêu danh nữa.

Huyền Dương Tử nghe Thanh Hư đạo trưởng nói, vội phản bác: “Sư phụ, không có khả năng. Lúc ấy Nhị đệ cùng Tam đệ bắt Niêm Hoa Tăng đến, con mang hắn vào phòng luyện đan, đến khi lò đan nổ cũng chính tay con xách hắn ra, chỉ trong một chốc một lát như vậy thật sự không có khả năng bị người khác trà trộn vào đánh tráo.”

Thanh Hư đạo trưởng nói: “Mọi sự trên thế gian này đều có thể xảy ra. Nếu đã cho rằng một người có khả năng biến từ nam thành nữ, như vậy, sao lại không thể tin nàng có khả năng bị người ta đánh tráo?”

Huyền Dương Tử nghĩ lời Thanh Hư đạo trưởng, hồi lâu sau gật đầu nói: “Sư phụ nói cũng đúng. So với chuyện từ nam biến thành nữ, việc trong thời gian cực ngắn kia Niêm Hoa Tăng bị đánh tráo có vẻ có khả năng cao hơn.”

Lúc này, Huyền Cảnh Tử xen mồm nói: “Sư phụ, như vậy nàng là ai?”

Đan Nữ lúc này mới chú ý tới Huyền Cảnh Tử.

Huyền Cảnh Tử năm nay mới mười sáu tuổi, mày hơi đậm, ánh mắt cực linh hoạt, có chút ôn nhu lại mang điểm hiên ngang khí khái, tuy không phải tính tuyệt sắc mỹ nhân, lại một vẻ đặc sắc riêng.

Đan Nữ lặng lẽ xem Huyền Cảnh Tử cùng Huyền Dương Tử, không thể không thừa nhận, hai người này đứng cùng nhau quả thực cực đẳng đối. Nhất thời trong lòng liền khó chịu, hừ, sư muội xinh đẹp đến rồi, lão đạo cũng chỉ nhớ đến nàng, còn ta ở đâu cũng không biết.

Huyền Dương Tử nghe Huyền Cảnh Tử hỏi, cũng chăm chăm nhìn Đan Nữ, như lần đầu tiên thấy nàng, trong lòng lập đi lập lại: nàng không phải Niêm Hoa Tăng, vậy, nàng là ai?

Huyền Tuy Tử thay Đan Nữ giải thích: “Sư phụ, Đan Nữ tỷ lúc tỉnh lại ở bên ngoài Tam Thanh quán liền mất trí nhớ, đến nay vẫn chưa nhớ được chuyện trước kia, đương nhiên cũng không biết được chính mình là ai.”

Thanh Hư đạo trưởng gật đầu, ngoắc tay nói: “Đan Nữ lại đây!”

Đan Nữ vội đi đến trước mặt Thanh Hư đạo trưởng, nhẹ nhàng phúc thân nói: “Gặp qua chân nhân!”

Thanh Hư đạo trưởng nhìn kỹ Đan Nữ mi mắt, lại bảo nàng vươn tay bắt mạch, sau đó nói: “Khí huyết hơi nhược, cái khác đều bình thường. Để ta thử giúp ngươi châm cứu, xem xem có thể hay không khôi phục ký ức.”

Đan Nữ nghe vậy mừng rỡ cảm tạ.

Lúc này sư huynh sư muội bọn họ ôn chuyện, nàng ngồi nghe cũng không biết, liền thức thời cáo lui.

Trở về Minh Hòa điện, Đan Nữ có chút buồn phiền, Huyền Dương Tử lúc trước nói đợi nàng khôi phục ký ức tìm hiểu tung tích sư phụ cùng sư muội hần, nay sư phụ với sư muội hần đã trở lại, Huyền Dương Tử còn có thể giữ nàng lại sao?

Hồng Liên thấy Đan Nữ ngẩn ngơ từ lúc về đến giờ, không khỏi lo lắng nhẹ giọng hỏi: “Quý phi nương nương làm sao vậy?”

Đan Nữ phục hồi tinh thần, thấp giọng nói: “Ta sợ Hoàng Thượng không cần ta.”

“Làm sao có thể?” Hồng Liên lặng người, uyển chuyển nói: “Hoàng Thượng thật sự đặt nương nương trong lòng mà, Ngài xem, ban ngày lên triều mang theo nương nương thượng điện, chạng vạng phê tấu chương còn mang theo nương nương đến Ngự Thư phòng, một chút không rời, chỗ nào là không cần nương nương?”

“Ngươi không hiểu!” Đan Nữ buồn bã nói: “Hần sợ ta một mình một người sẽ gặp tai vạ gì đó, cho nên mới giữ ta ở bên cạnh.”

Hồng Liên không đồng ý Đan Nữ nói: “Nếu không phải thích nhìn đến nương nương, như thế nào chịu mang nương nương theo bên người? Mà nếu thật sợ nương nương chọc họa, chỉ cần sai người trông coi là được rồi, cần gì Hoàng Thượng phải đích thân để ý?”

Đan Nữ muốn phản bác, lại nghĩ lại, cảm giác nàng nói có vài phần đúng, lẩm bẩm: “Thật vậy chẳng?”

Bên kia, Huyền Cảnh Tử đợi Đan Nữ vừa đi, hướng Huyền Dương Tử nói: “Đại sư huynh, Đan Nữ rất xinh đẹp!”

Huyền Dương Tử cũng có chút hư vinh, nhin không được bổ sung: “Đâu chỉ xinh đẹp, nàng còn thông minh cơ trí nữa kia!”

“Àa!” Huyền Cảnh Tử cực ít khi thấy Huyền Dương Tử khen người khác, nghe vậy không khỏi có thâm ý à một tiếng, miệng cười nói: “Vậy huynh nói xem nàng thông minh cơ trí thế nào nào?”

“Tiểu sư đệ, đệ tới!” Huyền Dương Tử muốn thổi phồng Đan Nữ như thế nào xinh đẹp trí tuệ, lời nói đến bên miệng, lại thấy chính mình khen nương tử của mình có chút mèo khen mèo dài đuôi, liền mượn miệng Huyền Tuy Tử đến khoa.

Huyền Tuy Tử không phụ Huyền Dương Tử kỳ vọng, thêm mắm thêm muối, kể lại Đan Nữ tính kế Thái Nguyên Vương và Tiêu lão gia cùng ở trên thượng điện dùng trí đấu thắng đệ nhất dũng sĩ Kim quốc A Đả, chuyện nào cũng nói tỉ mỉ chi tiết, không thiếu một câu.

Thanh Hư đạo trưởng cùng Huyền Cảnh Tử nghe xong vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Đan Nữ quả thật là thông minh hơn người.

Quỳ Phiến không cam tâm bị bỏ lại phía sau, vội bổ sung chuyện Đan Nữ bán “long cải thảo”, cười hì hì nói: “Sư phụ, sư tỷ, hai người không biết, Đan Nữ thật sự là lừa bán hoa sen, nàng vừa nói ra, cải thảo của bọn đệ liền đắt như tôm tươi, dân chúng háo hức chen chúc tới mua.”

Thanh Hư Đạo Trưởng nghe xong, ôm trán nói: “Tuy không biết lai lịch của nàng, nhưng xinh đẹp lại thông minh cơ trí như vậy, tóm lại cũng không phải là người bình thường.”

Huyền Dương Tử lúc này trầm tư: nếu nàng đánh tráo Niêm Hoa Tăng, hẳn cùng Niêm Hoa Tăng có chút quan hệ, chỉ cần tìm được hần liên có thể biết được nàng là ai. Mà dấu không tìm thấy, điều tra thân bằng cố hữu, cha mẹ họ hàng của Niêm Hoa Tăng chắc cũng có thể tìm được manh mối chứng minh thân phận của nàng.

Thanh Hư đạo trưởng thấy Huyền Dương Tử trầm tư suy nghĩ, liền nói: “Mặc kệ thế nào, nàng giúp con, tóm lại có công. Đợi tìm hiểu được lai lịch của nàng, sau đó an trí nàng thế nào con cần cẩn thận cân nhắc.”

Huyền Dương Tử gật đầu, không nghĩ lại nói chuyện của Đan Nữ, hỏi sang chuyện khác: “Sư phụ, lúc Ngài ở biên quan, có từng nghe qua tin tức của Văn Quân Hoàng đế cùng Thành Thái Hoàng đế?”

Thanh Hư đạo trưởng nói: “Tất nhiên là có. Nghe nói Kim quốc bắt bọn họ đi chăn dê, nếu để dê chạy mất liền không được ăn cơm. Lúc ấy nghe nói ta đã nghĩ bọn họ là Hoàng đế, chịu như vậy nhục nhã không phải là chuyện hay ho gì, từng nửa đêm đến doanh trại giặc Kim thám thính tìm kiếm, muốn cho họ chết thống khoái, đỡ phải chịu khuất nhục khổ sở. Không ngờ tìm tới tìm lui vài lần nhưng không thấy. Sau này nghe nói Thân tướng quân đánh thắng trận, giặc Kim không dám tiếp tục làm nhục hai vị Hoàng đế, ta liền không tìm nữa.”

Huyền Dương Tử thở dài, đem ý đồ của Kim quốc ra nói: “Trong tay Thân Tướng quân và Tiêu Tán có binh, bọn họ lại ủng hộ Thành Thái Hoàng đế, đến lúc đó, Đại Yên lại rơi vào loạn cục.”

Thanh Hư Đạo Trưởng trầm ngâm một hồi nói: “Nếu có thể dò được xem hai vị Hoàng đế ở đâu, sau đó phái người đi ám sát liền xong hết mọi chuyện.”

Huyền Dương Tử nói: “Quân Kim cũng vậy mà Thân tướng quân cũng vậy, đều vạn phần cảnh giác, con nghĩ phái người ám sát chưa chắc đã đắc thủ, ngược lại chẳng may động thảo kinh xà, bọn họ càng có cơ động binh.”

Bọn họ đang nói chuyện, Trần Tử Bình tiến vào bẩm báo nói là Thái Thượng Hoàng cùng Nhậm Thái Hậu đến .

Năm đó, Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Phong cùng Nhậm Thái Hậu đưa Huyền Dương Tử đến Tam Thanh quán tu đạo cũng vì Tam Thanh quán lúc ấy cực kỳ nổi danh, Thanh Hư đạo trưởng khi đó cũng đã nổi danh tuổi trẻ tài cao. Nay đã hơn mười lăm năm trôi qua, Thanh Hư đạo trưởng lại càng nổi tiếng.

Hai người họ vốn đang sầu lo chuyện Thân Tướng quân đón Thành Thái Hoàng đế trở về, nghe tin Thanh Hư đạo trưởng đến, nghĩ đạo trưởng võ nghệ cao cường, lại có rất nhiều bí thuật, không chừng có biện pháp giúp Huyền Dương Tử hóa hung thành Cát, vì vậy vội vã đến thăm.

Chạng vạng, có cung nữ đến thỉnh Đan Nữ, bẩm: “Quý phi nương nương, Hoàng Thượng bãi yến ở ngự hoa viên thiết đãi các vị chân nhân, sai nô tỳ đến thỉnh nương nương đến dự tiệc.”

“Đã biết, người đi xuống trước đi!” Đan Nữ vẫy tay cho nàng lui ra, gọi Hồng Liên hầu hạ tắm rửa thay quần áo, trang điểm cẩn thận đầu đầy, lúc này mới đi dự tiệc.

Đan Nữ đi đến ngự hoa viên đã thấy yến hội đã bắt đầu, Huyền Dương Tử sớm cùng đám sư huynh sư đệ chơi đùa, đang mời rượu sư phụ, thấy nàng đến liền hô: “Đan Nữ, mau đến rót rượu cho sư phụ.”

Đan Nữ có chút không vui, trên mặt lại không để lộ, ngoan ngoãn đi đến rót rượu cho Thanh Hư đạo trưởng, lại mỉm cười giúp bọn họ gấp thức ăn.

“Đan Nữ, người thật hiền lành!” Huyền Cảnh Tử ngồi ở bên cạnh Huyền Dương Tử, đang cùng Huyền Dương Tử nói chuyện, thấy Đan Nữ gấp thức ăn đến liền cầm bát đón, cười khen một câu.

“Cám ơn!” Đan Nữ cười, lại cảm thấy có chút ủy khuất, được rồi, lão đạo cùng bọn họ mới là người một nhà, ta thành người hầu hạ.

“Không cần, ngồi xuống thôi!” Huyền Dương Tử cuối cùng cũng nói với Đan Nữ một câu.

Đan Nữ lúc này mới buông đũa, ngồi vào bên cạnh Nhậm Thái Hậu.

Nhậm Thái Hậu còn đang khen Huyền Cảnh Tử, nói nhỏ với nàng: “Đan Nữ, con xem Huyền Cảnh Tử, dáng vẻ thật xinh đẹp, là tướng vượng phu ích tử a!”

Đan Nữ nghe Thái Hậu khen đến trắng ra, nhẹn không được nói: “Thái Hậu, nàng xinh đẹp như vậy sao có thể để nàng rơi xuống tay nam nhân khác? Thái Hậu nương nương sao không giúp Hoàng Thượng nạp nàng làm tần phi?”

“Con cũng nghĩ như vậy sao?” Nhậm Thái Hậu mặc kệ Đan Nữ nói có mấy phần thật lòng, mấy phần giả dối, đánh rần tùy gậy, hạ giọng nói: “Phụ thân của Huyền Cảnh Tử cùng Thanh Hư đạo trưởng vốn là sư huynh sư đệ, hai nhà tình nghĩa thâm hậu. Nếu Bạch Thạch nạp Huyền Cảnh Tử, Thanh Hư đạo trưởng với hắn không chỉ là đồ đệ, còn có thể coi hắn là nửa con rể nhà. Có Thanh Hư đạo trưởng tương trợ, dẫu Thành Thái Hoàng đế trở lại, Bạch Thạch cũng chưa chắc cần thoái vị.”

Đan Nữ nghe Nhậm Thái Hậu nói một đồng lợi hại, hảo cảm với bà không còn sót lại chút gì, thấp giọng đáp: “Thái Hậu nương nương, ý tưởng này của Ngài đã đề cập với Hoàng Thượng chưa?”

“Không cần nói, chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?” Nhậm Thái Hậu nhìn về phía Huyền Cảnh Tử, càng xem càng cảm giác kẻ sách là đúng.

Đan Nữ gấp một miếng ăn thử, vị giống như sáp nến, lại vẫn phải giả bộ vui vẻ nuốt xuống.

Yến hoàn, Huyền Dương Tử mang Thanh Hư đạo trưởng cùng mọi người đi xem vườn ngự uyển, Đan Nữ mang người thu thập tàn tích, xem xem mọi thứ đều đã thu thập cẩn thận mới trở về Minh Hòa điện.

Huyền Dương Tử quay về không thấy Đan Nữ, hỏi nghe nàng đã về Minh Hòa điện trước, một lúc sau cũng trở về.

“Đan Nữ!” Huyền Dương Tử vào điện, thấy Đan Nữ đang ngồi bên đèn đọc sách, liền hô một tiếng, ngồi vào trước mặt nàng, vẻ muốn nói chuyện nghiêm túc.

Đan Nữ ngẩng đầu nói: “Ta không phải Niêm Hoa Tăng, sư phụ cùng sư muội người cũng đã trở lại, người định xử trí ta như thế nào?”

Huyền Dương Tử trên mặt không lộ vẻ gì, chỉ nhìn Đan Nữ nói: “Nàng hi vọng ta xử trí nàng thế nào đây?” Lần trước không phải nói muốn sinh bốn đứa sao? Nàng không phải Niêm Hoa Tăng, tự nhiên là nữ nhân, như vậy chẳng phải càng có thể sinh hay sao?

22. Chương 22

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, có mật tín từ biên quan gửi về.” Bên ngoài đột nhiên có tiếng của Trần Tử Bình vang lên.

Huyền Dương Tử vội đứng lên, cũng bất chấp đang cùng Đan Nữ nói chuyện, đi nhanh ra điện đến Ngự Thư phòng xem mật tín.

Lúc sau, Huyền Dương Tử triệu kiến đám người Ngô Tể tướng vào nghị sự, đưa mật tín cho bọn họ xem.

Ngô Tể tướng trình trọng nhận mật tín, đọc kĩ một lần, trên mặt lộ vẻ thương tiếc, ánh mắt lại có tia sáng bức người.

Mật tín viết, Thân Tướng quân cùng Tiêu Tấn mang nhân mã đi đón Văn Quân Hoàng đế và Thành Thái Hoàng đế, không biết thế nào lại tranh chấp với một vị dũng sĩ Kim quốc, gã dũng sĩ kia trong cơn giận dữ

giết chết Văn Quân Hoàng đế trước mặt Thân Tướng quân cùng Tiêu Tán, lại uy hiếp, Đại Yến quốc binh sĩ khôn hồn ngoan ngoãn nghe lời, nếu không sẽ tiếp tục giết Thành Thái Hoàng đế. Sau cùng hai bên giằng co, không ai nhượng ai.

Huyền Dương Tử nói: “Thân Tướng quân cùng Tiêu Tán đánh thắng trận vốn chiếm ưu thế, lại vì Thành Thái Hoàng đế, ném chuột sợ vỡ bình, thành ra bị đối phương kiềm chế. Mà giặc Kim, trước giết Văn Quân hoàng đế hù dọa Thân Tướng quân cùng Tiêu Tán, lại dựa vào Thành Thái Hoàng đế trên tay, há miệng đòi lợi ích, bắt đáp ứng ký hiệp định mới bằng lòng thả người. Có điều Kim quốc đưa ra điều kiện quá mức hà khắc, Thân Tướng quân cùng Tiêu Tán nhất thời cũng không dám đáp ứng, vì vậy hai bên mới có thể giằng co không chịu nhượng bộ đến giờ.”

Ngô Tể tướng cũng có chút đau lòng Văn Quân Hoàng đế đã mất, nhưng lại nghĩ, nếu Thân tướng quân cùng Tiêu Tán lo đến con dân Đại Yến quốc, bỏ qua Thành Thái Hoàng đế mà tương kế tựu kế, ngược lại có thể đánh cho giặc Kim trở tay không kịp, thương đến gân cốt. Vấn đề là, Thân Tướng quân cùng Tiêu Tán sẽ không làm như vậy.

Huyền Dương Tử cũng nghĩ, lúc này nếu như có cao thủ lén vào ám sát Thành Thái Hoàng đế, toàn bộ thế cục sẽ thay đổi, Thân Tướng quân cùng Tiêu Tán cũng sẽ không còn vướng bận.

Ngô Tể tướng sau một lúc lâu mới nói: “Hoàng Thượng, nay tình thế hết sức căng thẳng, chúng ta cũng chỉ có thể nghĩ tĩnh xem biến.”

Huyền Dương Tử gật đầu, lại cùng mọi người thương nghị một hồi nữa mới xong.

Đội Huyền Dương Tử lần nữa trở về Minh Hòa điện, Đan Nữ đã ngủ.

Ngày thứ hai lên triều, tin tức Văn Quân Hoàng đế bị giết cũng được truyền ra, bách quan phần nộ, mắng to Kim cầu hung tàn... vân vân.

Đan Nữ cầm quạt đứng sau Huyền Dương Tử, nghe người nói kể mắng rầm rĩ, cũng thu hồi tư tình nhi nữ, Huyền Dương Tử đang nóng lòng chính sự, nào có tâm tư cùng sư muội làm cái gì? Chỉ có là nàng đa tâm.

Hạ triều, Huyền Dương Tử cũng không về Minh Hòa điện, mà lập tức đến Ngự Thư phòng nghị sự.

Đan Nữ nhân lúc rảnh rỗi liền đi tìm Âu Dương thị nói chuyện.

Âu Dương thị nghe được Văn Quân hoàng đế chết, Thân Tướng quân cùng Tiêu Tán bởi vì Thành Thái Hoàng đế ở trong tay giặc nên bị kiềm chế, rất có thể để cho thuận lợi đón Thành Thái Hoàng đế trở về sẽ vứt bỏ Huyền Dương Tử đương kim Hoàng đế mà lên cùng giặc Kim ký ước, mặt không khỏi trắng bệch.

“Phu nhân, vì một gã Hoàng đế đã bị bắt mà không nghĩ đến an nguy của Đại Yến Quốc đáng sao? Hơn nữa, một khi Tướng quân ký xuống hiệp ước vũ nhục quốc như vậy, sẽ là kẻ tội đồ bêu danh thiên cổ.” Đan Nữ ngữ khí trầm trọng, nói: “Phu nhân nên nghĩ biện pháp ngăn cản Tướng quân, đừng để Ngài ấy phạm sai lầm.”

Âu Dương thị cúi đầu, thật lâu sau ngẩng đầu lên, trên mặt đã mang vẻ kiên định, mở miệng nói: “Quý phi nương nương, thỉnh cầu Ngài tâu với Hoàng Thượng, để thiếp thân đến biên quan gặp Tướng quân. Chỉ có gặp Tướng quân, thiếp thân mới có thể khuyên chàng.”

Đan Nữ mừng rỡ nắm tay Âu Dương thị thủ nói: “Phu nhân hiểu rõ đại nghĩa, không phải nữ nhân thông thường có thể sánh được.”

Âu Dương thị lắc đầu, thở dài nói: “Nương nương, thiếp thân chỉ là không hi vọng phu quân gánh tội, thiên cổ bêu danh mà thôi.”

Cáo từ Âu Dương thị, Đan Nữ liền đến Ngự Thư phòng gặp Huyền Dương Tử, nói Âu Dương thị ý định.

Huyền Dương Tử nghe được Âu Dương thị chịu đến biên quan khuyên bảo Thân Tướng quân, vô cùng vui sướng, nhìn Đan Nữ nói: “Đan Nữ, nàng thật sự giúp đỡ trẫm đại ân.”

“Giúp Hoàng Thượng là Âu Dương phu nhân, không phải thiếp.” Đan Nữ khen ngợi Âu Dương thị một phen.

Huyền Dương Tử nói: “Âu Dương thị nếu có thể lập công, khi trở về, liền phong nàng ta cáo mệnh nhất phẩm phu nhân.”

Huyền Dương Tử phân phó đi xuống, chuẩn bị đưa Âu Dương phu nhân đến biên quan.

Lúc sau có Hoài Nhạn cầu kiến, nói Nhậm Thái Hậu sai nàng đưa điểm tâm đến.

Huyền Dương Tử để Hoài Nhạn vào điện, lại nghĩ tới chuyện gì, quay sang hỏi Đan Nữ: “Nàng dùng ngộ thiện chưa?”

Đan Nữ lắc đầu nói: “Thiếp mãi lo nói chuyện cùng Âu Dương phu nhân, quên mất chuyện này.”

“Người đâu!” Huyền Dương Tử Truyền lệnh, nghiêng đầu thấy Hoài Nhạn chưa cáo lui, liền hỏi: “Mẫu hậu còn có chuyện muốn phân phó sao?”

Hoài Nhạn cười nói: “Hoàng Thượng anh minh! Thái Hậu nương nương có lời muốn nói, mời Hoàng Thượng lúc nào rảnh đến Trường Thọ cung!”

“Được rồi, đi xuống đi!” Huyền Dương Tử gật đầu.

Hoài Nhạn mới đi xuống, Huyền Cảnh Tử lại đi vào, nói: “Đại sư huynh, huynh còn chưa ăn trưa sao? Thế này không thể được, bụng đói không tốt đâu.”

“Là Đan Nữ chưa ăn.” Huyền Dương Tử cười giải thích.

Huyền Cảnh Tử bật cười, quay đầu nhìn Đan Nữ nói: “Quý phi nương nương là nữ quyền hậu cung, không phải nên chăm sóc Đại sư huynh ăn ở sao? Như thế nào lại thành đại sư huynh chăm sóc người? Đại sư huynh bận rộn chính sự, lại còn phải quản cả những việc vặt vãnh này, chẳng phải mệt muốn chết ư?”

Đan Nữ nghe Huyền Cảnh Tử nói, đáy lòng không quá thoải mái, quay đầu không để ý tới nàng.

Huyền Cảnh Tử cũng không để ý tới Đan Nữ, chỉ cười nói: “Đại sư huynh, buổi tối bọn muội chuẩn bị tiệc nướng, huynh cũng đến tham gia đi!”

“Được.” Huyền Dương Tử đáp một câu, đợi Huyền Cảnh Tử đi rồi, liền cùng Đan Nữ nói chuyện.

Đan Nữ sầm mặt, tức giận nói: “Đừng để ý đến ta.”

Huyền Dương Tử không hiểu làm sao, nhìn Đan Nữ hỏi: “Vừa rồi không phải vẫn tốt ư, sao lại phát giận rồi?”

“Đúng vậy, ta thích nhất hỉ nộ vô thường đấy, làm sao?” Đan Nữ phát tay áo bỏ đi.

“Đan Nữ, nàng còn chưa ăn cơm trưa.” Huyền Dương Tử vội gọi theo.

“Không cần ăn, tức no rồi.” Đan Nữ trả lời, chân đã bước ra khỏi Ngự Thư phòng

Huyền Dương Tử còn rất nhiều chuyện phải xử lý, cũng không thể quản được Đan Nữ, chỉ sai người đem đồ ăn đến Minh Hòa điện.

Đan Nữ ăn trưa, lại lấy từ dưới đệm ra một quyển sách ngồi đọc. Mấy ngày nay, nàng không còn đọc tiểu thuyết điểm tình, mà đọc phần đa là một số bí tịch Ngự Thư phòng cất chứa, cùng một ít sách sử ghi về những vị quân vương tài đức sáng suốt. Huyền Dương Tử biết nên không ngăn cản.

Hồng Liên không biết chữ, đối với sách vở trời sinh kính sợ, thấy Đan Nữ đọc sách, vội làm hồng tự thêm hương [1], thêm trà đổ nước, đứng ở bên cạnh nghe sai sử.

Chỉ chớp mắt đến chạng vạng, Đan Nữ mới tắm rửa xong, Quý Phiến liền theo lệnh của Huyền Dương Tử đến thỉnh nàng, cười nói: “Quý phi nương nương, sư tỷ ở ngự hoa viên làm tiệc nướng, thỉnh sư phụ cùng sư huynh đệ đi giúp vui. Đại sư huynh bảo đệ lại đây, mời nương nương cùng đi xem náo nhiệt!”

“Không đi!” Đan Nữ hừ một tiếng, phân phó Hồng Liên: “Tiễn khách!” Nàng đây là giận chó đánh mèo lên Quý Phiến.

Quý Phiến bị đuổi ra khỏi điện, nhất thời không hiểu thế này là thế nào, hỏi Hồng Liên: “Hồng Liên tỷ tỷ, Quý phi nương nương làm sao vậy?”

“A...ừ, mấy hôm nay nương nương ngủ không tốt, tâm tình khó chịu.” Hồng Liên tùy ý suy đoán, lại an ủi Quỳnh Phiến: “Nương nương trước nay không phải như thế, tiểu đạo trưởng đừng để trong lòng.”

Quỳnh Phiến gật gật đầu, cáo từ.

“Tiệc nướng cái *** ấy!” Đan Nữ nghĩ đến Huyền Dương Tử cùng sư muội thân thiết nói cười, còn nàng như người ngoài, trong lòng cực buồn bực.

Bên kia, Huyền Dương Tử thấy Quỳnh Phiến đã về mà Đan Nữ không có bóng dáng, qua hỏi một câu.

Quỳnh Phiến nói: “Đại sư huynh, Quý phi nương nương không biết làm sao ấy, sắc mặt khó coi, còn đuổi đệ nữa.”

Huyền Dương Tử cũng không hiểu làm sao, nghĩ nghĩ nói: “Ta đi xem nàng!”

Hắn rất nhanh về đến Minh Hòa điện, vào điện, thấy Đan Nữ nằm trên tháp thượng, nhắm mắt đắp dưa chuột, Hồng Liên đứng hầu bên cạnh, liền khoát tay không cho nàng nói, chính hắn lại rón rén đến gần, cầm lấy cái đĩa trong tay Hồng Liên, cho nàng lui xuống.

Hồng Liên hiểu ý, cũng rón ra rón rén lặng lẽ lui xuống.

Đan Nữ nhắm mắt nằm trong chốc lát, thấy Hồng Liên không nói lời nào, liền buồn bã nói: “Sư huynh sư muội bọn họ bày tiệc nướng, ta đi xem náo nhiệt cái gì a? Ta mới không thèm! Hừ!” Nói xong lại lật dưa chuột trên mặt: “Hồng Liên, đổi lớp mới đi.”

Huyền Dương Tử nghe vậy, vội giúp nàng lật dưa chuột, lại đắp một lớp mới.

Đan Nữ cũng không mở mắt, lấy tay bóp bóp cổ: “Còn có dư không? Nếu có dư đắp cả trên cổ nữa.” Nói rồi ngửa cổ, kéo cổ áo xuống.

Nàng vừa như vậy, trước ngực đầy đặn nay do cổ áo bị kéo ra, càng hiện vẻ đầy đặn mượt mà, mê người đến cực điểm.

Lỗ mũi Huyền Dương Tử nóng lên, hắn vội dùng mu bàn tay ấn chặt, cố chặn lại tư tâm, tiếp tục cầm lát dưa chuột giúp nàng đắp lên cổ.

Đan Nữ vẫn đang nói: “Bên ngoài đang rối loạn nếu không thì ta đã bỏ đi, không muốn lại bị nhốt ở trong cung buồn chán thế này.”

“Nàng muốn đi?” Huyền Dương Tử dọa nhảy dựng, lên tiếng hỏi.

“A!” Đan Nữ vừa nghe âm thanh, mở choàng mắt, lát dưa chuột trên mặt rơi xuống, nàng lấy tay lau qua loa, ngồi dậy hỏi: “Người đến lúc nào?”

“Vừa đến.” Huyền Dương Tử để đĩa xuống, ngồi vào bên tháp, chăm chú nhìn Đan Nữ hỏi lại: “Nàng thật muốn đi?”

Đan Nữ mặt không chút thay đổi nói: “Làm sao, người không nở?”

“Phải, ta không nở!” Huyền Dương Tử nắm lấy tay Đan Nữ, gắt gao cầm chặt nói: “Ta không biết nàng là ai, nhưng chúng ta ở chung bấy lâu nay, nàng chẳng lẽ không cảm thấy, chúng ta thừa hòa hợp sao?”

Đan Nữ rút tay về nhưng không được, đành phải tùy ý để Huyền Dương Tử nắm lấy, trong lòng chút oán khí ngược lại tiêu thấy, nhỏ giọng nói: “Vậy sao người còn đối với Huyền Cảnh Tử tốt như vậy?”

“Nàng ấy là sư muội của ta, cùng nhau lớn lên, ta vẫn coi nàng ấy là thân muội muội.” Huyền Dương Tử thấy Đan Nữ để ý, trong lòng không hiểu sao ngọt như ăn mật.

Mà bên này, Nhậm Thái Hậu đang cùng Thái Thượng Hoàng nói: “Vương gia thử cùng chân nhân nhắc xem, hỏi một chút ý của ngài ấy, xem xem Huyền Cảnh Tử có chịu làm tần phi hay không. Nếu không chịu, cưới làm Hoàng Hậu cũng được.”

Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Phong nói: “Lúc trước ta còn tưởng Đan Nữ thật sự là sư muội Bạch Thạch, không ngờ nàng lại là một nữ nhân không rõ lai lịch, Bạch Thạch chắc chắn phải cưới khác mới được.”

Nhậm Thái Hậu nói: “Thiếp đã hỏi thăm rồi, mẫu thân Huyền Cảnh Tử cũng là danh môn, lúc trước để Huyền Cảnh Tử làm tiểu đạo cô, cũng là vì nàng thân thể không tốt mới bắt buộc phải làm vậy. Vài năm nay vẫn muốn để Huyền Cảnh Tử hoàn tục, chỉ là không khuyển được. Thiếp thấy, Huyền Cảnh Tử không chịu hoàn tục, sợ là không nỡ bỏ Bạch Thạch nhà ta. Nay để cho nàng gả Bạch Thạch, nàng còn có chỗ nào không muốn?”

[1] Hồng tự thêm hương. Tự: tay áo, hồng: màu đỏ. Thời xưa, khi các văn nhân ngồi viết thư, thi gì đó sẽ có một cô gái đứng bên cạnh kéo tay áo mài mực. Lúc này, đen như mực, tay trắng như ngọc, áo đỏ như lửa, ba màu đối lập nhau cực điểm, lại ở cùng một chỗ hài hòa đến cực điểm, tạo nên hiệu ứng thị giác rất đẹp mắt. Vì vậy, người ta dùng “hồng tự thêm hương” để ca ngợi vẻ đẹp của cô gái, (chưa nói cái khác, chỉ nói làn da trắng như ngọc kia mà). Cô gái đứng mài mực bên cạnh văn nhân có thể là thê tử, tuy vậy phần đa thường là thiếp, kĩ nữ lầu xanh, nô tỳ, nha hoàn.... Bởi vậy, cụm từ này phần đa dùng để chỉ quan hệ ái muội, không minh bạch. Trong bài tác giả dùng mang nghĩa hài hước, nhắc đến sự tích Đan Nữ “đâm tăng”.

23. Chương 23

Sắc trời dần đen kịt, trên lương đình ở ngự hoa viên cung nữ đã treo đèn lồng, cách đó không xa, lò nướng than đỏ hừng hực, một đám người ở bên cạnh vừa nướng đồ ăn vừa đùa vui, quanh cảnh vô cùng náo nhiệt.

Huyền Cảnh Tử một bên ngồi nướng, một bên liếc cách về phía lối vào ngự hoa viên, tâm thần không yên, mãi đến khi Thanh Hư đạo trưởng tiến vào, nàng mới thôi không nhìn nữa.

Huyền Phi Tử nhìn theo tầm mắt của nàng, cười nói: “Sư muội, muội càng ngày càng ỷ lại sư phụ, một lát không thấy đã đứng ngồi không yên, bây giờ sư phụ đến rồi, bấp ngọ của muội cũng nướng xong rồi mau đi hiếu kính sư phụ đi!”

“Tất nhiên là phải hiếu kính sư phụ, giống như các huynh ấy, chỉ lo ăn lấy miệng mình thôi!” Huyền Cảnh Tử cầm bấp ngọ, vui vẻ chạy đến bên Thanh Hư đạo trưởng chạy tới, cười nói: “Sư phụ, ăn tạm bấp ngọ lót dạ trước đã.”

Huyền Phi Tử có chút suy nghĩ nhìn theo bóng dáng Huyền Cảnh Tử.

Mọi người thấy Thanh Hư đạo trưởng đến đều đứng lên chào đón, lại nhón nháo hỏi: “Sư phụ muốn ăn cái gì để đồ đệ nướng?”

Lúc này, Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ cũng đến.

Mọi người ngồi đến trước lò, lấy món mình thích tự nướng lên.

Huyền Dương Tử giúp Đan Nữ nướng cánh gà, lại ghé bên tai nàng nói vài câu, rốt cuộc thành công khiến Đan Nữ mỉm cười.

Thanh Hư đạo trưởng ăn hai bấp ngọ nướng, đứng lên nói: “Các người nướng vui vẻ, ta đi trước.”

“Sư phụ, để con cùng Người trở về, con pha trà cho Người.” Huyền Cảnh Tử cũng thuận thế đứng lên, đi theo phía sau Thanh Hư đạo trưởng.

Huyền Phi Tử nhìn bọn họ đi xa, lúc này mới đến gần Huyền Dương Tử, nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, huynh có phát hiện, sư muội bây giờ không muốn chơi đùa cùng chúng ta, chỉ thích bám đuôi sư phụ thôi không?”

Huyền Vi Tử nói: “Sư muội trước giờ bướng bỉnh, sợ nhất là sư phụ, hiện nay lại chỉ luôn kề cận sư phụ, quả thật kỳ quái.”

Huyền Dương Tử nói: “Muội ấy lần trước mất tích, rơi vào tay giặc Kim, may mà được sư phụ cứu ra, hiện có chút ỷ lại sư phụ cũng không tính là kỳ quái đi?”

Huyền Phi Tử lắc đầu nói: “Đệ nghĩ không chỉ như vậy đơn giản đâu.”

Đan Nữ ở bên cạnh nghe bọn họ thì thầm to nhỏ, bật thốt lên nói: “Không chừng tiểu sư muội phải lòng sư phụ đại nhân đâu! Lại nói, sư phụ mới hơn ba mươi tuổi, nếu không phải để râu, thoát nhìn cũng không già hơn các huynh là bao nhiêu. Hơn nữa đáng vẻ lại...” Nàng nói còn chưa nói xong, thấy đám Huyền Dương Tử nhìn nàng chăm chăm, thôi nói, trềnh lại: “Ta nói sai sao?”

Mọi người không lên tiếng, đồng loạt quay đầu đi, tiếp tục nướng đồ ăn.

Đợi đến khi về Minh Hòa điện, Huyền Dương Tử nhú mi, một lúc lâu sau hỏi Đan Nữ nói: “Nàng thật cảm giác được sư muội cùng sư phụ là như vậy?”

Đan Nữ giật mình ngẩn ra, hỏi: “Chẳng lẽ đạo môn của huynh không cho phép sư đồ luyện?”

Huyền Dương Tử nói: “Chung quy vẫn là kinh thế hãi tục.”

Đan Nữ suy nghĩ một chút nói: “Sư muội huynh lúc ấy rơi vào tay giặc Kim, vừa bị thương vừa trúng độc, khẳng định không thể tự chăm sóc bản thân. Sư phụ cứu muội ấy, nhất định phải tự tay cẩn thận chăm sóc, như vậy, khó tránh khỏi có chút tiếp xúc thân mật. Sư muội thích sư phụ, kỳ thật thực bình thường. Các huynh nghĩ biện pháp thành toàn mới là đúng.”

Bọn họ nói chuyện miên man, Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Phong đã đi gặp Thanh Hư đạo trưởng, nói ý định của Nhậm Thái Hậu, muốn cho Huyền Cảnh Tử cho Huyền Dương Tử làm tỳ phi.

Thanh Hư đạo trưởng vừa nghe liền vẫy tay nói: “Ta tuy là sư phụ Huyền Cảnh Tử, nhưng mẫu thân nàng còn tại thế, muốn nhắc đến hôn sự, phải để mẫu thân nàng đồng ý mới được.”

Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Phong nghe vậy cười nói: “Nếu là như vậy, thỉnh cầu chân nhân viết một bức thư, ta phái người truyền tin, đón Cao phu nhân thượng kinh, để bề thương lượng chuyện này.”

Thanh Hư Đạo Trưởng cũng không từ chối, ngồi luôn xuống viết thư đưa cho Cảnh Thái Phong.

Cảnh Thái Phong đọc thư, đợi mực khô gấp lại, cảm tạ rồi cáo lui.

Tiến bước Cảnh Thái Phong, Thanh Hư đạo trưởng khoanh tay lặng im một lát rồi mới thổi tắt nến lên giường nghỉ ngơi.

Đêm về khuya, điện thất mọi nơi đều đã tắt nến, rơi vào bóng đêm sâu thẳm, riêng Minh Hào điện ánh nến vẫn sáng rực như cũ.

Âu Dương thị đang ở trong điện nói chuyện với Đan Nữ.

Đan Nữ nắm tay Âu Dương thị, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng sẽ phái người hộ tống phu nhân đến biên quan, đến nơi chắc chắn sẽ gặp Thân Tướng quân, có ngài ấy che chở, phu nhân sẽ an toàn, không cần phải lo lắng nhiều lắm.”

“Thiếp thân cũng không phải lo lắng về chuyện an toàn, mà lo rằng Tướng quân thấy thiếp sẽ giận dữ, không chịu nghe thiếp nói.” Âu Dương thị nói xong thở dài: “Thiếp thân đang cố nghĩ xem có cái lý do nào khiến cho chàng tin tưởng, đến biên quan đi tìm chàng hoàn toàn là chủ ý của thiếp.”

Đan Nữ nghe vậy ghé vào tai Âu Dương thị nói: “Phu nhân nói, Thanh Hư đạo trưởng giúp tính bát tự, nói năm nay mang thai tốt nhất, nhưng phu nhân lo năm nay Thân Tướng quân không thể về kinh, nên quyết định đến biên quan tìm hân, cố gắng đuổi kịp trong năm nay hoài thượng.”

Âu Dương thị hơi đỏ mặt, khoe miệng lại mang ý cười, đẩy Đan Nữ một chút: “Quý phi nương nương quả nhiên có diệu kế.”

“Thỉnh bảo ta tiểu Quân sư.” Đan Nữ hì hì cười.

Tiếp theo hai ngày, Âu Dương thị liền xuất phát. Cùng lúc đó, ngoài cung đi đến hai người.

Huyền Dương Tử hạ triều, nghe bẩm báo, giật mình nhắc lại: “Niêm Hoa Tăng?”

Trần Tử Bình nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, người tới nói hân là Thái Bạch chân nhân, mang theo Niêm Hoa Tăng đến trao đổi Quý phi nương nương.”

Huyền Dương Tử không hiểu ra sao, nhưng sự tình nếu liên quan đến Đan Nữ, Thái Bạch chân nhân lại mang đến là Niêm Hoa Tăng, tất nhiên muốn gặp, liền khiến Trần Tử Bình đưa người vào.

Thái Bạch chân nhân là xách cổ áo Niêm Hoa Tăng vào điện .

Huyền Dương Tử đã gọi Huyền Vi Tử cùng Huyền Thanh Tử để cho họ cùng đến xác định Niêm Hoa Tăng, mọi người thấy Thái Bạch chân nhân xách Niêm Hoa Tăng đi vào, chỉ nhìn một cái liền xác nhận thân phận, đồng loạt nhìn Thái Bạch chân nhân hỏi: “Chân nhân, thế này là thế nào?”

Huyền Dương Tử đánh giá Thái Bạch chân nhân, thấy hắn chẳng qua mới tầm 25-26, cảm thấy nghi hoặc, lúc trước nghe sư phụ đã đề cập đến, đương nhiên quan chủ Bạch Vân Quan là Thái Bạch chân nhân, chẳng lẽ là vị này?

Hiện nay trong đạo phái, Bạch Vân Quan đứng đầu, quan chủ Bạch Vân Quan lại là kẻ thấy đầu không thấy đuôi, rất ít người gặp được mặt hắn, mọi người đều phỏng đoán, quan chủ hắn là lão đạo sĩ không bảy mươi cũng đã ngoài tám mươi tuổi, quả thật khó mà tưởng tượng nổi có liên hệ cùng vị trẻ tuổi trước mắt này.

Huyền Dương Tử nháy mắt với Huyền Thanh Tử, Huyền Thanh Tử hiểu ý, nói đi thỉnh Thanh Hư đạo trưởng, lại sai người đi mời Đan Nữ đến.

Thanh Hư đạo trưởng đến Ngự Thư phòng trước, thấy Thái Bạch chân nhân, ngược lại là kinh ngạc một chút, liền đi qua hỏi: “Chân nhân sao lại đến đây?”

Huyền Dương Tử thấy Thanh Hư đạo trưởng như vậy, lập tức hiểu, vị Thái Bạch chân nhân này, thật đúng là quan chủ Bạch Vân Quan.

Rất nhanh, Đan Nữ cũng đến .

Đan Nữ vừa thấy Thái Bạch chân nhân, trong đầu hơi mê mang, người này nhìn thực quen mắt, lại nhớ không nổi hắn là ai .

Thái Bạch chân nhân vừa thấy Đan Nữ liền hô: “A Đan, chẳng lẽ muội mất trí nhớ?”

“Ta biết ngươi sao?” Đan Nữ dùng cố gắng nhớ lại, lại như thế nào cũng không nhớ nổi chuyện trước đây, không khỏi vỗ đầu, cực kỳ rầu rĩ.

“Thật đúng là mất trí nhớ?” Thái Bạch chân nhân kinh ngạc một chút, “Ta còn tưởng rằng là đám đạo sĩ kia đem muội giấu đi, khiến muội không trở về được cơ!”

“Là sao thế này?” Đan Nữ tuy nhớ không ra Thái Bạch chân nhân là ai, nhưng trực giác cảm thấy nàng cùng hắn, quan hệ không hề mỏng.

Thái Bạch chân nhân quét mắt nhìn mọi người trong điện, lúc này mới mở miệng nói: “Các vị hắn là cũng biết, Bạch Vân Quan có thể thống lĩnh trong giới đạo sĩ, khiến mọi người tin phục, có nguyên nhân rất lớn là vì Bạch Vân Quan có một chiếc phi thăng cổ ghế.”

Nói đến chiếc ghế cổ của Bạch Vân Quan này, có rất nhiều truyền thuyết. Từ khi quan chủ đời thứ nhất của Bạch Vân Quan lúc sắp chết, ngồi vào chiếc ghế cổ, vỗ lên tay dựa vài cái liền biến mất trước mặt các đồ đệ, chiếc ghế liền biến thành bảo vật hiếm có. Mấy trăm năm qua, các quan chủ đạo quan ở các nơi lúc cho rằng đại nạn của mình đã tới liền đuổi đến Bạch Vân Quan, cầu được ngồi trên nó, vỗ vài cái sau đó sẽ biến mất trước mặt mọi người.

Tất cả đều cho rằng, đây là một chiếc ghế phi thăng, người ngồi trên tất sẽ được phi thăng.

Đương nhiên, cũng có vài tên đệ tử vụng trộm ngồi lên chiếc ghế này, tuy vậy lại không biến mất, đến khi xuống dưới liền bị bệnh vài tháng. Từ ấy, trừ các quan chủ lâm đại nạn, không còn đệ tử nào dám vụng trộm ngồi lên nữa.

Vì Bạch Vân Quan đặc thù địa vị, mỗi một đời quan chủ đều phải cẩn thận chọn lựa, sau này vì truyền thừa, quan chủ cũng nhiều người cưới vợ sinh con .

Đến thế hệ Thái Bạch chân nhân, đệ tử trong quan nhiều kẻ tò mò, vụng trộm ngồi trên ghế cổ, lại từng người từng người biến mất. Việc này, Thái Bạch chân nhân giấu thật kỹ, không dám khiến cho bên ngoài biết.

Đến cuối cùng, trong quan chỉ còn lại có hai người, Thái Bạch chân nhân cùng Đan Nữ.

Lần trước, Đan Nữ cũng nhịn không được, thừa dịp Thái Bạch chân nhân không chú ý, vụng trộm ngồi vào ghế cổ, muốn xem xem chính nàng có thể hay không biến mất.

Thái Bạch chân nhân vốn ở ngoài điện, đột nhiên mí mắt giật giật, hần vội vọt vào trong điện, vừa vặn nhìn Đan Nữ vỗ lên tay dựa, chưa đợi hần đi lên kéo nàng xuống, Đan Nữ đã biến mất.

Thái Bạch chân nhân thất thanh gọi, trên chiếc ghế trống rỗng đột nhiên lại xuất hiện một người, hần tiến đến nhìn, người này không phải Đan Nữ mà lại là một vị hòa thượng.

Thái Bạch chân nhân nói tới đây, chỉ Niêm Hoa Tăng nói: “A Đan biến mất, xuất hiện ở trên ghế lại là Niêm Hoa Tăng. Nếu không phải là hần vẫn không chịu nói chính mình là ai, lúc trước đã xảy ra chuyện gì, bản chân nhân đã sớm đi tìm Đan Nữ.”

Mọi người nghe được trợn mắt há hốc mồm. Thanh Hư đạo trưởng lấy lại tinh thần, hỏi: “Ý của chân nhân là, chiếc ghế phi thăng kia xảy ra vấn đề?”

Thái Bạch chân nhân nói: “Đan Nữ biến mất, ta có thử tìm mấy con mèo, con chó đặt lên trên ghế. Bọn chúng quả nhiên biến mất, sau đó thay thế bằng con vật khác. Lại thêm hai ngày, ta ở núi phía sau quan nhìn thấy mấy con mèo, con chó biến mất hôm trước. Ta đoán, kia cái ghế kia không khiến người phi thăng, mà chỉ chuyển người ấy đến một nơi khác, lại chuyển một người khác ở nơi ấy đến đây.”

Huyền Dương Tử nghe đến đó, nghĩ lại chuyện lò đan nổ ở Tam Thanh quán đạo trước, mơ hồ nhớ rõ khi hần định kéo Niêm Hoa Tăng ra, có một lúc sương khói bao phủ dày đặc, tay bắt vào khoảng không, đợi hần lấy lại tinh thần, vươn tay cầm lần nữa, liền thấy có người đã nằm trên mặt đất, khi ấy hần chưa kịp nhìn kỹ, chỉ nghĩ đến là Niêm Hoa Tăng nên liền ôm luôn ra. Nguyên lai lúc đó, chân chính Niêm Hoa Tăng đã bị đánh tráo.

Thái Bạch chân nhân nói xong, lại vẫy Đan Nữ đến bên: “A Đan lại đây!”

Đan Nữ vội đến bên cạnh Thái Bạch chân nhân, ngẩng đầu nhìn hần.

Thái Bạch chân nhân ôm vai Đan Nữ, quay đầu nói với Huyền Dương Tử: “Nghe nói người phong A Đan làm Quý phi nương nương? Đem phong hào thu hồi lại thôi! Nàng là vị hôn thê của bản chân nhân, không có khả năng làm Quý phi.”

24. Chương 24

Ngón tay Thái Bạch chân nhân thon dài, móng tay mượt mà sáng bóng đặt trên vai Đan Nữ, dừng ở trong mắt mọi người lại vô cùng không hợp.

Huyền Dương Tử cảm thấy không thoải mái, không đồng ý với lời Thái Bạch chân nhân nói, đáp: “Ta cùng Đan Nữ thành thân đã non nửa năm, ta sẽ không phụ nàng, thỉnh chân nhân buông nàng ra!”

“Không bái đường không hành lễ, tùy tiện sách phong một cái danh phận Quý phi, người cũng dám mở miệng nói không phụ nàng?” Thái Bạch chân nhân không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Huyền Dương Tử, sau đó không thèm để ý đến hần, ôn hòa hỏi Đan Nữ: “Muội nguyện ý cùng hần, hay là theo ta?”

Đan Nữ tuy nghi hoặc chính nàng có lẽ đã thích Huyền Dương Tử, nhưng lúc này tựa vào vai Thái Bạch chân nhân, lại có cảm giác an toàn quen thuộc, trong lòng do dự, ây, có thể chọn cả hai được không?

Bên này, Huyền Dương Tử mày ngài mắt phượng, dáng vẻ rất đẹp mắt, nhưng bên kia Thái Bạch chân nhân cũng là tuấn mi tinh mắt, tướng mạo đồng dạng không tầm thường. Nếu trong hai người có một xấu một chút thì dễ chọn, nhưng hai cái đều ưa nhìn như vậy, thật...

Lúc này Thanh Hư đạo trưởng chợt lên tiếng: “Chân nhân, Đan Nữ hiện đang mất trí nhớ, Ngài mang nàng đi bây giờ cũng không ổn lắm. Lúc trước ta đồng ý giúp nàng châm cứu khôi phục ký ức. Không bằng chân nhân ở lại đây một thời gian, đợi Đan Nữ nhớ được chuyện trước kia, lại để nàng lựa chọn một lần nữa, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Đan Nữ nghe Thanh Hư đạo trưởng nói, vội gật đầu đồng ý: “Đúng, ta muốn khôi phục ký ức rồi tính sau.”

Thái Bạch chân nhân mơ hồ cảm giác được Đan Nữ luyện tức Huyền Dương Tử, đành phải gật đầu: “Nếu vậy, ta liền ở lại trong cung một đoạn thời gian!”

Thanh Hư đạo trưởng nhân cơ hội nói: “Bần đạo trong tay có một phần phương pháp luyện đan nổ, đang muốn thay đổi các thành phần trong đó, nếu chân nhân rỗi rãi, thỉnh giúp đỡ xem nên thay đổi như thế nào.”

Nói đến chuyện này, Thái Bạch chân nhân có hứng thú, vui vẻ nói: “Ta cũng biết đạo trưởng không để ý tính mệnh bản thân luyện đan nổ để đánh giặc Kim, ta tất nhiên cũng muốn góp sức.”

Đan Nữ có chút hưng phấn, ai, ta đã nói mà, bằng bốn cô nương tài mạo trí tuệ, sao lại chỉ có thể chịu thiệt làm Quý phi lão đạo thôi? Nay có người đến cướp đoạt, làm cho lão đạo tỉnh một chút, thấy được ta quan trọng đến mức nào a!

Huyền Tuy Tử đến lúc này mới dám mở miệng hỏi Thái Bạch chân nhân: “Chân nhân, tên thật của nàng cũng là Đan Nữ sao?”

Thái Bạch chân nhân đáp: “Nàng họ Chân, tên Tiên Đan. Chúng ta thường gọi nàng là A Đan.”

“Chân Tiên Đan!” Huyền Dương Tử đọc tên này hai lần, lúc nhìn lên, Thái Bạch chân nhân đã buông Đan Nữ ra, đang cùng Thanh Hư Đạo Trưởng nói chuyện, trong lòng cũng hơi thả lỏng.

Thái Bạch chân nhân chỉ Niêm Hoa Tăng nói: “Ta cho hấn ăn được, hấn không có thể làm hại nữ nhân được nữa, hiện chúng ta muốn luyện đan lại thiếu người, chỉ bằng để hấn làm đan đồng trông giữ đan lò thôi!”

Niêm Hoa Tăng đến lúc này mới dám khóc nói: “Chân nhân, chân nhân, van cầu Ngài, giải độc cho ta đi! Chỉ cần giải độc, Ngài nói cái gì ta làm cái ấy.”

“Hừ, bây giờ ngươi chẳng phải cái gì cũng nghe ta sao?” Thái Bạch chân nhân khinh bỉ nhìn hấn, “Đường đường một đấng nam nhi, khóc lóc cái gì? Ngoan ngoãn làm đan đồng, ta một tháng sẽ cho ngươi một viên dương sinh hoàn, đảm bảo ngươi không tàn. Nếu không nghe lời, liền chờ làm thái giám đi!”

Niêm Hoa Tăng lúc trước đã biết thủ đoạn của Thái Bạch chân nhân, nghe được lời này không dám phản đối, chỉ còn cách gạt lệ thâm hận.

Thái Bạch chân nhân cùng Thanh Hư Đạo Trưởng luyện đan nổ, tất nhiên cũng đến cùng ở Tam Thanh điện. Đan Nữ lại chuyển đến oán các Âu Dương thị ở.

Hồng Liên giúp Đan Nữ thu thập đồ đạc, lặng lẽ hỏi: “Quý phi nương nương, Ngài thật không cần Hoàng Thượng?”

“Ta còn chưa nghĩ ra, chờ ta khôi phục ký ức đã.” Đan Nữ sờ mặt, có chút mê mang, làm sao được? Huyền Dương Tử đối nàng không sai, nhưng là Thái Bạch chân nhân đối với nàng cũng là tình nghĩa thâm sâu a!

Đang nói chuyện, gian ngoài có tiếng người, Hồng Liên ra ngoài xem, sau đó mang Huyền Cảnh Tử đi vào.

Huyền Cảnh Tử ngồi xuống, cười nói: “Ta bây giờ nên gọi ngươi là cái gì đây?”

“Gọi Đan Nữ là được!” Đan Nữ cười sai Hồng Liên dâng trà, lại hỏi Huyền Cảnh Tử “Ngươi hôm nay đến là có chuyện gì sao?”

Huyền Cảnh Tử nhìn Hồng Liên lui xuống mới đáp: “Đan Nữ, ngươi cùng Đại sư huynh ta vẫn tốt mà, sao lại còn muốn rời đi?”

“Là Huyền Dương Tử bảo ngươi đến đây khuyên ta?” Đan Nữ hỏi lại.

Huyền Cảnh Tử lắc đầu: “Là tự ta muốn đến.”

Đan Nữ cười nói: “Ta nghe Huyền Phi Tử nói, lúc trước ngươi cùng Huyền Dương Tử rất thân thiết?”

“Đừng nghe bọn họ nói lung tung, ta cùng Đại sư huynh không có gì. Mà trong lòng ta, đã có người khác.” Huyền Cảnh Tử sợ Đan Nữ hiểu lầm, bắt đầu dĩ phải lộ ra một chút tin tức.

Đan Nữ nghe vậy, cảm thán: quả nhiên, người Huyền Cảnh Tử thích là Thanh Hư đạo trưởng!

Đợi Huyền Cảnh Tử cáo từ sau, Đan Nữ lên giường nghỉ ngơi, nằm nửa canh giờ cũng ngủ không được.

Mà đêm nay, Huyền Dương Tử nằm một mình trên giường rộng thênh thang, cũng đồng dạng mất ngủ. Ngày thứ hai, lúc hán hạ triều, Huyền Tuy Tử liền đến nói cho hán: “Đại sư huynh, Thái Bạch chân nhân mang Đan Nữ tỷ đi dạo ngự hoa viên, còn hái cho tỷ ấy rất nhiều trái cây nữa.”

“Biết.” Huyền Dương Tử rầu rĩ đáp, rất nhanh liền nói: “Đệ đi hỏi thăm một chút, Thái Bạch chân nhân hái cho nàng những quả gì? Ta sẽ hái nhiều hơn cho nàng.”

Đến tối, Đan Nữ nhận được hai giỏ trái cây do Huyền Dương Tử sai người đưa đến. Nàng liền sai mang luôn tới Ngự Thiện phòng, giao cho ngự trù nói: “Sáng mai ra cung mua đồ ăn cũng đem trái cây này ra bán, nói là Hoàng Thượng tự tay hái, ăn vào sẽ kéo dài tuổi thọ.”

Ngày thứ hai, ngự trù trở về bẩm báo, cười không khép được miệng, “Quý phi nương nương, hai giỏ trái cây bán được năm mươi lượng bạc. Nương nương muốn ăn cái gì, nô tài lập tức đi nấu.”

Đan Nữ liền phân phó cho hán: “Ngươi đi hỏi thăm Thái Bạch chân nhân thích ăn cái gì, nhớ kỹ nấu cho Ngài ấy là được.”

Ngự trù vội vàng lời, kích động lui ra .

Huyền Tuy Tử bẩm với Huyền Dương Tử, “Đại sư huynh, Đan Nữ tỷ sai ngự trù, chuyên môn nấu mấy món ngon cho Thái Bạch chân nhân. Huynh xem, tỷ ấy thật quan tâm Thái Bạch chân nhân đâu.”

Huyền Dương Tử ném bút trong tay, phân phó Huyền Tuy Tử: “Nói với ngự trù, về sau mang đồ ăn của ta đến chỗ Đan Nữ, từ nay ba bữa ta đều ăn cùng nàng.”

Mà Thái Bạch chân nhân thấy ngự trù tới hỏi hán thích ăn cái gì, cười đáp: “Khẩu vị của ta khá giống A Đan, về sau, mang đồ ăn của ta đến phòng A Đan, ta sẽ cùng nàng dùng bữa.”

Đến bữa tối, Đan Nữ ngồi vào bàn ăn, bên phải là Huyền Dương Tử, bên trái là Thái Bạch chân nhân.

Huyền Dương Tử: trầm cùng Quý phi dùng bữa, gã chân nhân này quá vô sỉ, thế nhưng cũng chen vào.

Thái Bạch chân nhân: bản chân nhân cùng hôn thê dùng bữa, tên hoàng đế này cũng thật không có mắt, cố tình ngồi vào giữa!

Cơm nước xong xuôi, cung nữ dâng trà lên, Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ nhắc đến chuyện nàng ở trên điện đấu trí cùng dũng sĩ.

Đan Nữ vui vẻ nói, nhất thời không quan tâm đến Thái Bạch chân nhân.

Thái Bạch chân nhân đợi bọn hán dừng lại, liền nhắc đến chuyện cũ của Đan Nữ: “Lúc đó, muội chỉ có năm tuổi, cả ngày quần quýt lấy ta muốn ta ôm muội đi mọi nơi, lại hái trái cây. Đúng rồi, còn khiến ta giúp muội tắm rửa nữa.”

“A!” Đan Nữ đỏ bừng mặt, “Lúc đó muội còn nhỏ chưa hiểu chuyện...”

Thái Bạch chân nhân nghiêm túc nói: “Muội không phải không hiểu chuyện mà là tín nhiệm ta. Khi muội mười tuổi, cũng yêu cầu...”

Huyền Dương Tử rốt cuộc nghe không nổi nữa, ngắt lời nói: “Trẻ con mấy tuổi đã biết cái gì? Ngược lại là chúng ta thành thân, Đan Nữ còn giúp ta kìm lưng, ta cũng giúp nàng...” Nói đến đây, hán liền ngừng, để cho Thái Bạch chân nhân tự tưởng tượng.

Nhưng Thái Bạch chân nhân là loại người nào? Hán đã sớm từ chỗ Hồng Liên biết được chân tướng, Đan Nữ và Huyền Dương Tử thành thân tuy cùng phòng, thật ra lại chưa viên phòng. Nay nghe vậy, cười dài

nói: “Kì lưng tính cái gì? Đợi ta cùng nàng thành thân, Đan Nữ muốn kì chỗ nào, ta liền giúp nàng kì chỗ ấy.”

Đan Nữ: “...”

Huyền Dương Tử thăm mắng Thái Bạch chân nhân vô sỉ, sợ Thái Bạch chân nhân còn nói ra cái gì, liền cùng Đan Nữ nói: “Đan Nữ, nàng không phải thích lên nóc nhà ngắm trăng ư? Tối nay trăng sáng sao thưa, chúng ta đi ngắm trăng!”

Thái Bạch chân nhân nghe vậy, liền chỉnh lại áo choàng đứng lên, Huyền Dương Tử cho rằng hắn muốn cáo từ, không ngờ hắn lại toát ra một câu: “Đi, ngắm trăng đi!”

Lúc sau, Nhậm Thái Hậu nghe được tin Huyền Dương Tử cùng Thái Bạch chân nhân và Đan Nữ lên nóc nhà ngắm trăng, không khỏi nhíu mày nói: “Đan Nữ quá không hiểu chuyện, hiện nay thời buổi rối loạn, Bạch Thạch bận rộn đến chân không chạm đất, còn bắt hắn cùng ngắm trăng, kỳ cục.”

Hoài Nhạn nhỏ giọng nói: “Thái Hậu nương nương, theo nô tỳ biết, Quý phi nương nương là nghĩ cùng Thái Bạch chân nhân ngắm trăng, nhưng Hoàng Thượng cố tình muốn cùng bọn họ.”

“Người nói là, Bạch Thạch không chịu buông?” Nhậm Thái Hậu từ khi nghe nói Đan Nữ là vị hôn thê của Thái Bạch chân nhân, liền vẫn thầm nói, muốn khuyên bảo Huyền Dương Tử, đem Đan Nữ cùng Thái Bạch chân nhân đuổi đi, đỡ phải làm trò cười. Vẫn là Ngô Tể tướng tới nhắc nhở, nói Thái Bạch chân nhân cũng có rất nhiều thuật, hiện nay lại đồng ý cùng Thanh Hư đạo trưởng nghiên cứu phương thức luyện đan nổ, giữ được chân hãn là tốt nhất, Nhậm Thái Hậu lúc này mới thôi.

Đan Nữ cũng biết Huyền Dương Tử bận rộn chính sự, không muốn trì hoãn hắn, ngắm trăng một lát, liền nói: “Ta mệt nhọc, muốn đi xuống ngủ!” Nói xong liền định leo thang đi xuống, lại bị Thái Bạch chân nhân kéo lại.

Thái Bạch chân nhân mỉm cười nói: “Ta mang muội xuống.” Hắn ý là, ôm Đan Nữ từ nóc nhà nhảy xuống.

Huyền Dương Tử ở bên cạnh thấy Thái Bạch chân nhân nắm lấy tay Đan Nữ, không chút nghĩ ngợi liền hắt tay Thái Bạch chân nhân ra, cầm tay còn lại của Đan Nữ kéo nàng vào lòng mình bế ngang người, muốn trước Thái Bạch chân nhân ôm nàng nhảy xuống.

Thái Bạch chân nhân bị Huyền Dương Tử hắt tay, nháy mắt nổi giận, muốn đoạt lại Đan Nữ lại không kịp, hắn cũng không chút nghĩ ngợi bắt được chân Huyền Dương Tử lập tức kéo lại về phía sau.

Huyền Dương Tử bị kéo giật lùi lại, mái ngói lại không chịu nổi lực, “bụp” một tiếng liền vỡ thành mảnh nhỏ rơi đầy mặt đất, hắn đứng không vững, ôm Đan Nữ cùng nhau ngã vào giữa khe hở mái ngói.

Thái Bạch chân nhân nắm chân Huyền Dương Tử không buông, cũng bị kéo theo ngã xuống.

Sự tình phát sinh quá nhanh, Đan Nữ đầu tiên là sợ hãi kêu một tiếng, ra sức giãy dụa, chưa đợi nàng thoát khỏi Huyền Dương Tử, cả người đã rơi xuống “Ầm” một tiếng liền ngất đi.

25. Chương 25

“Aiiii, đau đầu quá!” Đan Nữ ôm đầu rên rỉ, chậm rãi mở mắt ra, trong phòng một mảnh tối đen, không khỏi hô lên mấy tiếng: “Có ai không, đây là đâu? Lão đạo, Thái Bạch sư huynh!”

Nàng vừa mở miệng nói liền cảm giác có cái gì đó không ổn, vội đứng lên thử hô thêm một tiếng: “Hong Liên!”

Thanh âm vừa vang lên, Đan Nữ lập tức biết chỗ nào không ổn. Giọng của nàng, như thế nào, như thế nào lại giống Niêm Hoa Tăng?

Chuyện gì thế này? Đan Nữ sợ hãi hoảng hốt, vươn tay sờ mặt, lại hoang mang rối loạn sờ ngực, nháy mắt hét lên: “Ta đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ đi?”

Ngực nàng trước kia vốn đầy đà, mà nay phẳng lì thế này, rõ ràng là ngực nam nhân.

“Hong Liên, Hong Liên!” Đan Nữ cắn ngón tay đến độ chảy máu, cảm giác đau đớn vô cùng chân thật, lại vẫn không chịu tin đây là sự thật, chỉ mãi miết gọi tên Hồng Liên.

Nàng hô một hồi cũng không có ai tiến vào, trong lòng hoảng sợ cực điểm, cuối cùng quyết định nhảy xuống giường, dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ lần mò đến trước bàn thấp nền, run run cầm nhìn xem cảnh vật xung quanh.

Đây là một gian phòng cực đơn sơ, giường dùng mấy tấm ván gỗ ghép lại, chăn màn cũ, trên án đặt một bộ một ấm một chén, còn có mỗi lửa cùng ngọn nến, bên dưới có mấy thứ quần áo mũ tất, ngoài ra không còn gì khác.

Chỗ này tuyệt đối không phải là Noãn các nàng ở. Đan Nữ xem quần áo mặc trên người, là một bộ quần áo nam nhân màu xám, xem thế nào cũng thấy giống tăng y Niêm Hoa Tăng hay mặc.

Gặp quỷ à? Đan Nữ đem tay cắn chảy máu lúc này cho vào miệng cắn lần nữa, máu tươi lập tức chảy đầy trong miệng, nàng òa lên khóc, ta không cần biến thành Niêm Hoa Tăng à! Lúc trước lão đạo nhằm nàng là Niêm Hoa Tăng, nên nay liền biến thành Niêm Hoa Tăng thật sao?

Nàng cầm siêu đổ chén nước, dựa vào ánh nến mập mờ cố gắng xem hình ảnh phản chiếu trong chén trà, tuy chỉ là một cái bóng dáng mơ hồ, nhưng cũng đủ cho nàng thấy rõ, bóng trong chén nước cũng không phải là nàng, mà là Niêm Hoa Tăng.

Nhất định là nằm mơ, đúng vậy, ngủ tiếp một giấc là được! Đan Nữ tắt đèn, sờ soạng bò lên giường, lúi chần đạp lên người rồi nhắm nghiền mắt lại ngủ. Ngủ nhanh ngủ nhanh, tỉnh dậy sẽ vô sự.

Không chờ nàng kịp ngủ, ngoài cửa đã vang lên tiếng đập cửa, Huyền Tuy Tử đứng ngoài hô lớn: “Hoa tăng, hoa tăng.”

Huyền Tuy Tử làm người phúc hậu, không muốn gọi Niêm Hoa Tăng là dâm tăng, nhưng cũng không muốn gọi pháp hào của hắn, vì thế đổi thành hoa tăng.

“A, Huyền Tuy Tử!” Nghe được tiếng người quen, Đan Nữ vội kéo chăn ngồi dậy trả lời, nhanh chóng mở cửa, buột miệng thân thiết hỏi: “Sao đệ lại tới đây?”

Huyền Tuy Tử cầm đèn lồng, vẻ không kiên nhẫn, “Đan Nữ bị ngã, tỉnh lại lại mất trí nhớ, lần này thực nghiêm trọng, có một số việc thì nhớ rõ, có một số lại không, trí nhớ lộn xộn. Nhưng nàng nhất định muốn gặp người, nhanh chóng đi theo ta!”

Đan Nữ nghe vậy, vươn tay chạm vào vai Huyền Tuy Tử, lẩm bẩm nói: “Không phải nằm mơ?”

“Bỏ cái móng giò của người ra!” Huyền Tuy Tử đi theo Đan Nữ cũng học một ít từ mới, lúc này đánh tay Đan Nữ, ngữ khí có chút hung dữ nói: “Còn không đi?”

Huyền Tuy Tử vung tay lực đạo không nhỏ, Đan Nữ vội rút tay về, lại lẩm bẩm nói: “Ta thật đúng là, thật sự là biến thành Niêm Hoa Tăng!”

“Nói thêm cái gì?” Huyền Tuy Tử biết được Niêm Hoa Tăng thật sự làm hại nữ nhân xong, đối với hắn không hề có hảo cảm, lúc này lấy tay đẩy, quát: “Đi nhanh!”

Đan Nữ bị đẩy một cái rúi rúi, khó khăn lắm mới ổn định lại thân hình, lúc này mới xoay người đóng cửa, đi theo Huyền Tuy Tử, vừa đi vừa kinh sợ, nàng biến thành Niêm Hoa tăng, vậy một “Đan Nữ” khác, “Đan Nữ” té ngã kia là ai đây?

Mà ở trong Noãn các, Niêm Hoa Tăng gượng giường, nhìn chính hắn hai mắt ngập nước, má hồng phấn nộn, cũng là khóc không ra nước mắt, hắn chẳng qua lỡ mình ngã từ trên giường xuống dưới đất, như thế nào vừa tỉnh dậy liền biến thành Quý phi nương nương à? Lúc trước đúng là hắn có tạo một ít nghiệt, thế nhưng ông trời cũng không thể phạt biến hắn thành nữ nhân à!

Huyền Dương Tử cùng Thái Bạch chân nhân vẫn đứng ở bên cạnh, thấy Niêm Hoa Tăng gượng giường soi không ngừng, không khỏi nhìn nhau lo lắng.

Ngự y thấy vậy, lại bấm một lần nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Quý phi nương nương chỉ là tạm thời mất trí nhớ, chữa trị một thời gian hắn sẽ bình thường trở lại.”

“Bình thường trở lại?” Niêm Hoa Tăng rống giận, “Ta là Niêm Hoa Tăng, không phải Quý phi nương nương cái gì.”

Lại nữa! Ngự y than thở, vội trấn an nói: “Quý phi nương nương ngã đập đầu xuống đất nên trí nhớ có chút loạn, chỉ cần cẩn thận nghỉ ngơi sẽ ổn thôi.”

“Người có biết bắt mạch không vậy, người có phải là Ngự y không hả?” Niêm Hoa Tăng nửa đời trước vẫn kiêu ngạo, chính là hắn có một cái túi da anh tuấn, miệng mỉm cười khiến biết bao nhiêu cô gái mê say. Nhưng giờ...

“Người đi xuống đi!” Huyền Dương Tử thở dài, cho Ngự y lui xuống, quay đầu nói với Thái Bạch chân nhân: “Cũng là tại ta, trước kia vẫn hiểu lầm nàng là Niêm Hoa Tăng, còn gọi nàng là tiểu dân tăng hơn nửa năm. Nay đầu nàng bị chấn động, trí nhớ lộn xộn, liền cho rằng chính mình là Niêm Hoa Tăng.”

Thái Bạch chân nhân cũng hiểu được một ít y thuật, lúc trước đọc ở sách thuốc cũng xem qua loại bệnh này, nghe vậy nói: “Loại bệnh này, chỉ có thể quan tâm chăm sóc tỉ mỉ, nàng cảm nhận được yêu cùng ấm áp, chậm rãi sẽ liền khôi phục lại bình thường.”

Huyền Dương Tử gật đầu đồng ý Thái Bạch chân nhân, đang định tiến lên trấn an nữ nhân trên giường, Huyền Tuy Tử đã tiến vào bẩm: “Đại sư huynh, Niêm Hoa Tăng đến!”

Trên giường “Đan Nữ” vội hét lớn: “Mau mời hắn vào!”

Mà ở bên ngoài Đan Nữ nghe được tiếng nói của chính mình, quả thực muốn té xỉu, trời ạ, chẳng lẽ là nàng biến thành Niêm Hoa Tăng, mà Niêm Hoa Tăng lại biến thành nàng?

Huyền Tuy Tử đi ra kéo Đan Nữ vào phòng, đem hắn kéo đến trước mặt mọi người: “Sư huynh, gã này còn cứ lần chần lừng khờ, không chịu đến đây đâu!”

Đan Nữ vừa thấy “nữ nhân” trên giường, hai mắt tròn tròn, thốt lên hỏi: “Người đến tốt cùng là ai?”

Niêm Hoa Tăng cũng ngây ngốc nhìn Đan Nữ, lẩm bẩm nói: “Người là ai?”

Đan Nữ quát to: “Người có phải là Niêm Hoa Tăng không?”

Niêm Hoa Tăng vội gật đầu, “Người, người là Đan Nữ?”

“Hai người đều bị bệnh sao?” Huyền Dương Tử cùng Thái Bạch chân nhân lúc này ngược lại là hồ đồ.

“Lão đạo, ta mới là Đan Nữ!” Đan Nữ vội quay sang Huyền Dương Tử, cắn môi nói.

Huyền Dương Tử nghe nàng nói chuyện ngữ điệu cùng động tác, quả thật giống hệt Đan Nữ, không khỏi cũng có chút nghi ngờ.

Đan Nữ thành khẩn nói: “Lão đạo, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Nói xong đẩy cửa đi ra.

Huyền Dương Tử liếc Thái Bạch chân nhân, ý bảo hắn để ý nữ nhân trên giường tự xưng là Niêm Hoa Tăng kia, sau đó vội ra cửa điện, đi đến chỗ yên lặng, cùng Đan Nữ đối mặt.

Đan Nữ cân nhắc một hồi, kể lại chuyện bắt đầu từ lúc nàng tỉnh lại ở Tam Thanh Quán, sau đó lại cùng Huyền Dương Tử ở chung, mọi chuyện lớn nhỏ đều chi tiết kể rõ, lại nói thêm mấy chuyện tư mật chỉ hai người biết rõ chỉ ra. Nói xong nói: “Lão đạo, huynh tin sao? Ta mới là Đan Nữ.”

Huyền Dương Tử lúc này sợ ngây người, người trước mắt này kể ra những chuyện chỉ có Đan Nữ mới có thể biết được chi tiết, vậy hắn chẳng lẽ?

Đan Nữ gật đầu nói: “Ta cũng không biết là chuyện gì nữa, vừa tỉnh đến liền phát hiện chính mình thành Niêm Hoa Tăng. Mà hiện nay vị trong Noãn các kia mới là chân chính Niêm Hoa Tăng.”

Thấy Huyền Dương Tử còn nghi hoặc, Đan Nữ khê cắn môi, lại nói: “Lão đạo, trên mộ ông huynh có một cái bốt hình con chó nhỏ, còn có...”

“Được rồi, ta tin tưởng người!” Huyền Dương Tử định vươn tay ôm lấy Đan Nữ, lại thấy bộ dáng hiện tại của nàng lại rút về vô thức nói: “Chuyện như vậy, ngoại trừ sư phụ cùng Thái Bạch chân nhân, nàng không được cùng ai nói, miễn cho bị kẻ khác cho là yêu nghiệt đem thiêu chết.”

Đan Nữ thả lỏng, cắn môi nói: “Các huynh còn phải giúp ta cùng Niêm Hoa Tăng đổi lại mới được.”

Huyền Dương Tử gật đầu nói: “Ta lại sẽ viết một bức thư mời Quan chủ Văn Hòa quan cuống núi một chuyến xem sao. Sư tổ của Ngài ấy trước kia cũng gặp vô số chuyện quỷ dị, mà đến Quan chủ đời này, nghe nói cũng thấy được vài sự kiện kì quái, không chừng Ngài ấy có biện pháp giúp nàng.”

Đan Nữ nức nở nói: “Lão đạo, ta đột nhiên thành cái dạng này, rất sợ hãi a!”

Đan Nữ mang mặt Niêm Hoa Tăng, lại tỏ vẻ “Điềm đạm đáng yêu”, Huyền Dương Tử có chút không đành lòng nhìn thẳng, không khỏi quay mặt đi.

Đan Nữ nức nở nói: “Lão đạo, huynh không thích ta?”

Huyền Dương Tử nhắm ánh mắt, bước lên phía trước, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, vỗ vỗ của lưng nàng nói: “Đừng sợ, còn có ta!”

“Lão đạo, người thật tốt!” Đan Nữ tựa vào lồng ngực rắn chắc của Huyền Dương Tử, nói yếu ớt, “Nếu biến trở lại, ta nhất định sẽ chọn huynh, không chọn Thái Bạch chân nhân.”

“Ừ!” Huyền Dương Tử ngửi được mùi hôi trên người Đan Nữ, đột nhiên nói: “Sau này nhất định phải tắm rửa sạch sẽ, nhớ không?” Nói xong lại nghĩ đến một chuyện, Đan Nữ tắm rửa, chẳng phải là mang thân thể của Niêm Hoa Tăng tắm rửa, cái gì đều thấy được với đưng đến hay sao?

Đan Nữ cũng nghĩ đến vấn đề này, vội nói: “Ta liền nhắm mắt lại tắm, không xem.”

Huyền Dương Tử buồn bực, lại nghĩ đến lúc Niêm Hoa Tăng tắm rửa, chẳng phải cũng là xem hết thân thể của Đan Nữ? Không được, về sau bọn họ đổi lại, nhất định phải khiến Niêm Hoa Tăng triệt để thành thái giám.

Đội bọn hấn vào Noãn các, Niêm Hoa Tăng cũng đã nói hết với Thái Bạch chân nhân từ đầu đến cuối về hai người gặp nhau ra sao, lên kinh thể nào, trong đó rất nhiều chi tiết chỉ có đương sự mới biết được.

Thái Bạch chân nhân nghe xong, cũng tin hơn nửa. Đội Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ đi vào, hấn hỏi một lần nữa, không khỏi thở dài nói: “Nói như vậy, Đan Nữ cùng hoa tăng, lại là đổi linh hồn? Loại sự tình này tuy có nghe nói, nhưng là lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy.”

Đan Nữ thấy bọn họ tin thân phận của nàng, lau nước mắt, quay đầu dặn dò Niêm Hoa Tăng: “Lúc tắm rửa người phải nhắm chặt mắt, cấm loạn xem, biết không?”

Niêm Hoa Tăng vội gật đầu, lúc này cũng không quên vì chính mình mưu lợi, nói với Thái Bạch chân nhân: “Chân nhân, cơ thể của ta trúng độc, nhưng hiện nay là Đan Nữ dùng, nàng mảnh mai, sợ không chịu nổi tra tấn đâu!”

Thái Bạch chân nhân mặt không chút thay đổi nhìn hấn một cái, từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ nhỏ, đổ ra hai viên thuốc đưa cho Đan Nữ nói: “Uống với nước ấm!”

Huyền Dương Tử đã sớm lấy nước đặt vào tay Đan Nữ, thấy nàng uống xong liền ôn hòa nói: “Trời cũng đã muộn, nàng theo ta về điện nghỉ ngơi thôi!”

Thái Bạch chân nhân cũng không cam tâm nói: “Nàng là đan đồng của ta, tất nhiên là phải theo ta về ngủ chứ.”

Hai người nói, lại đồng loạt quạt sang nhìn Đan Nữ nói: “Nàng/ muội nói, chọn ai?”

26. Chương 26

Vào thời điểm này, Đan Nữ nhạy cảm thấy không thể làm mất lòng bất cứ ai, khiến lão đạo hay là Thái Bạch chân nhân không vừa ý, người thiệt đều là nàng, không cẩn thận liền không trở về được nguyên thân. Nàng hít sâu một hơi, suy nghĩ: phải khiến cả hai người họ đồng thời vì mình xuất lực, giúp mình trở lại như cũ mới được.

Lúc sau, Đan Nữ cùng Huyền Dương Tử và Thái Bạch chân nhân thương lượng xong, ngày lễ, nàng theo Huyền Dương Tử còn ngày chẵn thì theo Thái Bạch chân nhân.

Huyền Dương Tử cùng Thái Bạch chân nhân miễn cưỡng đồng ý, dù sao hiện nay Đan Nữ mang hình dạng của Niêm Hoa Tăng, cũng không tin đối phương có thể xuống tay được.

Toàn bộ quá trình Huyền Tỳ Tử đứng bên cạnh làm người xem, đến cuối cùng cũng hiểu rõ, hóa ra là Đan Nữ tỷ đổi linh hồn với Niêm Hoa Tăng. Hắn đầu tiên cũng kinh hãi vạn phần, nhưng lại thấy Huyền Dương Tử cùng Thái Bạch chân nhân điềm nhiên như không, trong lòng cũng trấn định, thầm nghĩ: Đại sư huynh và Thái Bạch chân nhân nhất định có biện pháp giúp Đan Nữ tỷ đổi lại thân thể, không cần sợ không cần sợ!

“Đại sư huynh, còn hắn thì sao?” Huyền Tỳ Tử thấy hình như Huyền Dương Tử và Thái Bạch chân nhân quên Niêm Hoa Tăng đang ở trên giường, vội xen vào nhắc nhở một câu.

Huyền Dương Tử cùng Thái Bạch chân nhân tuy vẫn nói chuyện với Đan Nữ, nhưng khóe mắt vẫn nhìn Niêm Hoa Tăng, nay nghe Huyền Tỳ Tử nói, đồng loạt thở dài nói: “Hắn sao, về sau giam lỏng tại đây, không có chuyện gì không cho ra khỏi cửa, đợi tìm được biện pháp giúp Đan Nữ đổi lại thân thể thì tính đến hắn sau.”

Niêm Hoa Tăng nghe vậy, hắn đây là bị giam lỏng, so với làm đan đồng còn khổ hơn, không khỏi nói: “Như thế này thật không công bằng!”

Huyền Dương Tử căn bản muốn quát hắn, lại nhìn thấy bằng gương mặt của Đan Nữ, ngữ điệu bất giác hạ xuống: “Người bây giờ mang thân thể của nữ nhân, ra ngoài đi lanh quanh không ổn lắm.”

Thái Bạch chân nhân cũng hạ quyết tâm nhìn Niêm Hoa Tăng vài lần, tự nhủ: ta thích, là linh hồn của Đan Nữ thiện lương chất phác, không phải thân thể của nàng, ngàn vạn không thể đổi với gã Niêm Hoa Tăng này mềm lòng. Hắn cũng nói: “Nếu người dám ra ngoài đi loạn, sau này đổi lại thân thể cũng sẽ là một kẻ tàn phế. Nếu ngoan ngoãn biết điều, tương lai còn có thể giữ lại bộ da lành lặn.”

Niêm Hoa Tăng muốn nói, lại nghĩ chuyện tráo đổi thân thể này, Đan Nữ khẳng định so với hắn càng nóng vội, bởi vậy lời tới miệng lại nuốt về, ra vẻ nhu thuận, nũng nịu nói với Đan Nữ: “Người phải cẩn thận chăm sóc thân thể của ta nha.”

Đan Nữ gật đầu cũng nói: “Lúc tắm rửa, nói Hồng Liên giúp, còn người phải nhắm chặt mắt lại, không được xem linh tinh.”

Niêm Hoa Tăng vâng dạ nhận lời.

Bởi vì hôm đó là ngày lễ, Đan Nữ liền cùng Huyền Dương Tử trở về Minh Hòa điện .

Vào điện, Huyền Dương Tử sai người chuẩn bị nước tắm, đợi xong, hắn nghiêm túc chuyên chú nói: “Đan Nữ, nàng hiện nay mang thân thể của Niêm Hoa Tăng, tự nàng tắm rửa nói chung không tốt lắm, như vậy, để ta giúp nàng tắm được không?”

Đan Nữ nghiêng đầu, khẽ liếc mắt nhìn Huyền Dương Tử một cái, nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Huyền Dương Tử bị cái nhìn này của Đan Nữ làm cho rung mình. Biểu tình yêu kiều như vậy xuất hiện trên gương mặt của Niêm Hoa Tăng thích hợp sao?

Hai người vào sau bình phong, Đan Nữ nửa khép mắt, nhẹ nhàng cởi áo, vô cùng e lệ.

Huyền Dương Tử khẽ “Khụ” một tiếng, tiến lên giúp tháo bỏ quần áo, lại quét mắt nhìn một lượt, xác nhận đúng là của nam nhân, lúc này mới đỡ Đan Nữ vào thùng tắm, lấy khăn bắt đầu lau người cho nàng. Đợi lau xong nửa người trên, Huyền Dương Tử kéo Đan Nữ đứng lên, tay hắn hướng vào phía trong, lấy tốc độ sét đánh lau nơi nào đó, khuôn mặt tuần tú nhất thời đỏ sạm, trong lòng tư vị cực kỳ phức tạp.

Đan Nữ tuy nhắm mắt lại, cũng vẫn cảm thấy được động tác của Huyền Dương Tử, mà đáng sợ là, thân thể này bị Huyền Dương Tử chạm vào thế nhưng có phản ứng, tiếng hít thở dần dần nặng nề, hai má đỏ bừng.

Huyền Dương Tử nhìn Đan Nữ đầy mặt thẹn thùng, vội quay đầu, cảm thán: thật sự là muốn mạng già của hắn a!

Đợi lúc Đan Nữ nhắm mắt lại bước ra khỏi thùng tắm, Huyền Dương Tử nhịn không được lại liếc nàng bên dưới, suy nghĩ: gã này tiền vốn không nhỏ, trách không được... . Hắc, hắc nghĩ đi đâu vậy? Dừng lại dừng lại.

Hắn giúp Đan Nữ lau khô người mặc xong quần áo, chính hắn cũng mệt mỏi mồ hôi đầy người, vì vậy nói: “Được rồi, nàng đi nghỉ trước đi, ta tắm rửa xong sẽ đến sau.”

“Có cần ta giúp huynh không?” Đan Nữ nghĩ Huyền Dương Tử vừa rồi hi sinh thật lớn, cũng muốn báo đáp hắn một phen.

Huyền Dương Tử nhìn Đan Nữ mang thân thể của Niêm Hoa Tăng nào còn tư tâm? Lắc đầu nói: “Tự ta tắm là được!”

Đêm nay, hai người mỗi người một tâm tư, lẫn qua lẫn lại thật lâu sau mới ngủ.

Ngày thứ hai, Đan Nữ cùng Huyền Dương Tử tỉnh dậy, rửa mặt chải đầu, ăn sáng, theo thường lệ lại cầm quạt, chuẩn bị cùng hắn lên triều.

Huyền Dương Tử muốn nói lại sợ nàng đa tâm, thôi không nói nữa, tùy ý nàng đi theo sau hắn.

Lên triều, quần thần ngạc nhiên phát hiện, đương kim hoàng đế đổi người cầm quạt. Lúc trước là Quý phi nương nương, nay lại là một vị hòa thượng tuấn tú.

Chẳng lẽ khẩu vị của Hoàng Thượng thay đổi sao? Chúng đại thần âm thầm suy đoán.

Có đại thần nhìn về phía sau Huyền Dương Tử, Đan Nữ liền mỉm cười nhìn lại. Niêm Hoa Tăng vốn là mi mục như họa, mắt hoa đào, cười lên hết sức câu hồn.

Vị đại thần kia nhìn thấy Đan Nữ cười như vậy, nháy mắt ngơ ngẩn, thầm nghĩ: chẳng trách Hoàng Thượng thay đổi người, hòa thượng tuấn tú này cười lên thật quá đẹp mắt.

Chuyện trên triều rất nhanh đã có người bẩm báo cho Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Phong và Nhậm Thái Hậu.

Nhậm Thái Hậu kinh ngạc, nói với Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Phong: “Bạch Thạch vào triều sao lại mang một hòa thượng theo cầm quạt a?”

Thái Thượng Hoàng cũng khó hiểu, nói: “Để Bạch Thạch đến nàng thử hỏi xem sao.”

Lúc này, Hoài Nhạn đã tiến vào bẩm: “Thái Thượng Hoàng, Thái Hậu nương nương, Hoàng thượng đã tới!”

Cung nữ vén màn, Nhậm Thái Hậu liền thấy Huyền Dương Tử mang theo một vị hòa thượng tuấn tú đi vào, bà há miệng, cuối cùng cũng không mở lời hỏi được cái gì, chỉ nói: “Hôm nay Hoàng Thượng muốn hay không ở lại đây dùng bữa tiệc?”

Huyền Dương Tử vội gật đầu: “Con đến để cùng phụ hoàng và mẫu hậu dùng bữa.” Nói thật, hắn thật sự không muốn đến lúc ăn cơm còn phải nhìn vị mặt Niêm Hoa Tăng biểu tình Đan Nữ trước mắt này. Đúng là, hắn thích Đan Nữ ôn nhu thiện lương, nhưng mà, thân thể kỳ thật cũng rất trọng yếu.

Trời còn chưa tối, Huyền Dương Tử đã gọi Huyền Tùy Tử đến Ngự Thư phòng, nói nhỏ: “Đệ đưa Đan Nữ đến chỗ Thái Bạch chân nhân đi.”

Huyền Tùy Tử nói: “Đại sư huynh, Thái Bạch chân nhân dù sao cũng chưa đến, sao huynh không để Đan Nữ tỷ tiếp tục cùng huynh đi!”

Huyền Dương Tử hít một hơi, kiềm chế nói: “Đan Nữ mang thân thể của gã dâm tăng kia theo ta, sợ rằng sẽ bị kẻ khác đoán lung tung, vẫn nên nhanh chóng đưa nàng đến chỗ Thái Bạch chân nhân mới ổn.” Hôm nay nhìn mặt Niêm Hoa Tăng tròn một ngày, hắn có chút ăn không tiêu .

Đan Nữ ngày hôm nay ở cạnh Huyền Dương Tử cũng phát hiện, hắn đối nàng không thân thiết như trước kia, cũng đúng, một linh hồn thiện lương chất phác nếu không gửi nuôi tại thân thể một mỹ nữ, muốn khiến người ta yêu thích vẫn là quá khó khăn. Nữ nhân không xinh đẹp, đành phải đối mặt với sự thật nghiệt ngã!

Mà Thái Bạch chân nhân suy nghĩ suốt một đêm cũng cho rằng, Đan Nữ mang thân thể Niêm Hoa Tăng thì không phải là nàng “thuần túy”, hẳn với “nàng”, cũng không thể giống lúc trước mà cần phân biệt đối đãi.

Đợi Huyền Tuy Tử mang Đan Nữ đến, Thái Bạch chân nhân đã điều chỉnh tốt tâm tình, nói: “A Đan, muội xem lò đan, ta ra ngoài có chút việc.” Nói xong liền đi.

Đan Nữ: “...” Hừ hừ, về sau đổi lại thân mình, ta sẽ không chọn người đâu!

Huyền Tuy Tử lại không nhẫn tâm để Đan Nữ một mình, cùng nàng trông lò một lúc mới trở về.

Đan Nữ cảm quạt quạt lửa, cảm thán suy nghĩ: nếu nàng đập đầu vào tường, có thể hay không sẽ đổi trở lại a?

Nàng nghĩ, đột nhiên đứng lên, lấy đà cúi đầu, hướng vách tường xông tới.

“A Đan!” Thái Bạch chân nhân đi ra ngoài trở về gặp đúng lúc này, vội làm thuật dời bước tùy ảnh, chuyển đến đứng trước vách tường, hai tay giơ ra đỡ đầu Đan Nữ.

Đan Nữ đã chuẩn bị sẵn tâm lý chịu đau, bất ngờ nghe được tiếng người gọi, không cẩn thận trượt chân một cái, ngã ngồi xuống đất, lại ngửa đầu liền thấy Thái Bạch chân nhân đau khổ cúi đầu nhìn nàng.

“A Đan, sao muội lại có thể suy nghĩ nông cạn như vậy được? Chẳng qua chỉ là bị đổi thân thể, một ngày nào đó còn có thể đổi lại được. Nhưng nếu là mất tình mạng có muốn lấy lại cũng không được.” Thái Bạch chân nhân ôm ngực, tru lên một tiếng: “Ta bị muội đâm đau đến đứt từng khúc ruột.”

Đan Nữ đang nhăn nhó, nghe hắn nói vậy không khỏi bật cười, lúc sau mới trả lời được: “Muội không tự sát, muội chỉ muốn thử xem xem đâm đầu vào tường có thể đổi lại thân thể với Niêm Hoa Tăng được hay không thôi.”

Thái Bạch chân nhân đầu óc linh hoạt, lập tức hỏi: “Huyền Dương Tử không thích bộ dạng này của muội sao?”

Đan Nữ thở dài nói: “Không nói tới hắn, chỉ hỏi huynh, huynh có thích bộ dạng này của muội không?”

Thái Bạch chân nhân thành thật lắc đầu nói: “Không thích.”

“Ta biết mà, hai người chỉ yêu cái vỏ bề ngoài của ta thôi.” Đan Nữ hét lên: “Đổi thành Niêm Hoa Tăng đứng ở đây, huynh tuy biết hẳn không phải ta, nhưng nhìn hẳn mang bộ dạng của ta, không chừng liền thương hoa tiếc ngọc.”

Thái Bạch chân nhân gật đầu thừa nhận nói: “Nói cũng đúng.”

Đan Nữ thấy Thái Bạch chân nhân thẳng thắn, nhất thời không có gì để nói, rầu rĩ xoay người tìm cái quạt, ngồi xuống cạnh lò đan chậm chậm phe phẩy.

Thái Bạch chân nhân nhìn cửa bóng dáng của nàng nói: “Nhìn thẳng vào hiện thực là được rồi, muội bây giờ mang thân thể của Niêm Hoa Tăng, suy nghĩ cùng phải thay đổi, coi chính mình là Niêm Hoa Tăng, chăm chỉ làm việc đi.”

Đến tối, Huyền Dương Tử lại là đứng ngồi không yên, hắn gọi Huyền Tuy Tử đến, khiến Huyền Tuy Tử ngồi trước mặt, rầu rĩ nói: “Tiểu sư đệ, đệ nói xem, ta đối Đan Nữ có phải hay không quá mức vắng vẻ? Nàng ở đây, ta có chút phiền lòng, mà để nàng đi, ta lại càng phiền lòng.”

Huyền Tuy Tử sờ đầu nói: “Đại sư huynh, Đan Nữ tỷ mang bộ mặt của hoa tăng huynh nhìn nàng phiền lòng cũng không kỳ quái. Nếu tỷ ấy vẫn là đại mỹ nữ, huynh nhất định sẽ không ghét bỏ đâu.”

Huyền Dương Tử ngẩn ra, không khỏi lắc đầu, sai người mang rượu vào điện, cùng Huyền Tuy Tử uống mấy chén.

Đến khi Huyền Tuy Tử đi rồi, Huyền Dương Tử đã có chút men say, hắn vương bạn Đan Nữ, lúc sau cũng ra khỏi điện, đến Noãn các xem Niêm Hoa Tăng.

Niêm Hoa Tăng vốn đã nghỉ ngơi, lại nghe được Huyền Dương Tử đến, không khỏi giật mình, vội đứng lên nghênh đón.

“Tuy là chưa qua mùa hạ, xong ban đêm gió vẫn lạnh, người đừng để cảm lạnh, mau vào nhà đi!” Huyền Dương Tử vừa thấy mặt Niêm Hoa Tăng, trong lòng bỗng mềm xuống.

Niêm Hoa Tăng cũng từng là nam nhân, tất nhiên hiểu được tâm tư nam nhân, hắn cũng không lên tiếng, chỉ nhu thuận theo sau Huyền Dương Tử đi vào.

Vào Noãn các, Niêm Hoa Tăng để Hồng Liên lui xuống, hạ giọng hỏi: “Đã muộn như vậy Hoàng Thượng đến đây, có chuyện gì sao?”

Tiếng nói thanh thúy róc rách, mặt phấn má đào, hết sức say lòng người. Huyền Dương Tử chăm chú nhìn Niêm Hoa Tăng, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ người!”

Niêm Hoa Tăng ngửi được mùi rượu trên người Huyền Dương Tử, hắn mân mê góc áo, nhu tình vạn chủng thẹn thùng cúi đầu nói: “Hoàng Thượng đêm nay nghỉ lại ở đây thôi!”

27. Chương 27

Mỹ nhân đã ngỏ lời, ánh mắt nhu tình chân thành, khiến người ta khó có thể từ chối.

Huyền Dương Tử hơi có chút say, xem gương mặt trước mắt như trước xinh đẹp, không tự chủ được ngồi xuống bên giường, hai mắt nhìn Niêm Hoa Tăng.

Niêm Hoa Tăng bị hấn nhìn chăm chú, tim không hiểu sao đập mạnh, giật nhẹ tay áo Huyền Dương Tử, lắc lắc nói: “Ta hầu hạ Hoàng Thượng thay quần áo!”

“Không cần!” Huyền Dương Tử tuy tham luyến gương mặt trước mắt, đến cùng vẫn còn có vài phần thanh tỉnh, nói: “Người nhắm mắt lại, không được nói.” Để cho ta xem một chút là được.

Niêm Hoa Tăng nghe vậy, vội nhắm mắt lại, ngẩng mặt, khê chu môi, trong lòng lại cười to sung sướng: đến đây đi, đến đây đi, đến hôn ta nha! Đêm nay vào tay ta, sau này còn sợ người không nghe ta?

Huyền Dương Tử vươn tay chạm vào mặt Niêm Hoa Tăng, ôn nhu gọi: “Đan Nữ!”

Niêm Hoa Tăng đáp lại Huyền Dương Tử, trả lời: “Hoàng Thượng!” Thanh âm mềm đến chảy nước.

Huyền Dương Tử run run, nhẹ nhàng cúi đầu, để sát vào bên môi Niêm Hoa Tăng.

Lúc này, Đan Nữ “thật” đang cùng Thái Bạch chân nhân đứng bên song cửa ngoài Noãn các nghe động tĩnh bên trong.

Thái Bạch chân nhân nói: “Ta nói uội biết, nam nhân ư, có kẻ nào lại không tham luyến sắc đẹp, ham thích vẻ bề ngoài? Huyền Dương Tử không là ngoại lệ, hấn chẳng phải cũng đến tìm Niêm Hoa Tăng đó thôi?”

Đan Nữ dùng mũi chân di di vẽ vòng tròn trên mặt đất, thở dài nói: “Đêm nay nếu hấn không đi ra, muội cùng hấn, liền chia đôi nữa.”

Nàng vừa nói xong, cửa Noãn các vang lên cạch một tiếng, Huyền Dương Tử đi ra.

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, Huyền Dương Tử cũng nhìn thấy Thái Bạch chân nhân cùng Đan Nữ.

“Đan Nữ!” Huyền Dương Tử dùng chân, hơi tỉnh lại, vội đi đến bên Đan Nữ, muốn giải thích một câu.

Đan Nữ lại xoay người chạy, giải thích cái *** a? Tận mắt ta nhìn thấy nửa đêm người không chịu nổi tịch mịch, đến tư hội cùng Niêm Hoa Tăng, còn muốn giải thích cái gì?

“Đan Nữ, nghe ta nói đã!” Huyền Dương Tử vội chạy đuổi theo, hấn vốn chạy nhanh, hai ba bước đã đuổi kịp, bắt được cánh tay nàng, gấp giọng nói: “Ta chỉ là nhớ nàng, liền đến xem Niêm Hoa Tăng, không làm gì khác cả.”

Đan Nữ ngừng chạy, bỏ tay Huyền Dương Tử ra, phiến muộn nói: “Nếu sau này ta cùng Niêm Hoa Tăng không thể đổi trở lại, huynh là chọn hấn hay là chọn ta?”

Huyền Dương Tử ngẩn ra, rất nhanh đáp: “Không có chuyện đó, nhất định có thể đổi lại.”

Đan Nữ ngẩng đầu nhìn Huyền Dương Tử, cảm thấy kỳ thật rõ ràng, nếu về sau nàng cùng Niêm Hoa Tăng không thể đổi lại, Huyền Dương Tử chưa chắc sẽ chọn nàng. Nam nhân bình thường sao có thể nguyện ý cùng một người mang diện mạo nam nhân nói chuyện yêu đương đâu?

“Trời không còn sớm, sáng mai huynh còn phải lên triều, trở về nghỉ ngơi đi thôi!” Đan Nữ tuy khó chịu, đến cùng lại lo cho sức khỏe của Huyền Dương Tử, mở miệng khuyên hắn trở về.

Huyền Dương Tử đang định nói cái gì, Thái Bạch chân nhân đã chạy đến, nửa cười nửa không nhìn bọn họ.

“Đi thôi!” Thái Bạch chân nhân hô với Đan Nữ một tiếng, quay đầu bước đi.

Đan Nữ liếc nhìn Huyền Dương Tử, cũng theo hắn rời đi.

Huyền Dương Tử trở về Minh Hòa điện, một đêm trần trọc mê man.

Ngày thứ hai vừa hạ triều, hắn đang ở chỗ Nhậm Thái Hậu liền có người đến báo: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thân Tướng quân dẫn mấy ngàn tinh binh trang bị gọn nhẹ, nhẹ nhàng không tiếng động đã mang Thành Thái Hoàng đế trở về!”

“Cái gì?” Huyền Dương Tử kinh hãi nói: “Hắn một đường trở về, trăm thể nhưng một chút tin tức cũng không thu được?”

Người đến đưa tin nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, người của chúng ta phải đi đã sớm bị Thân Tướng quân thu thập. Thân Tướng quân hẳn là sợ Hoàng Thượng động tay chân ngăn cản Thành Thái Hoàng đế trở về nên mới phong tỏa tin tức. Nay bọn họ đã đến ngoại ô kinh thành mới bị chúng ta phát hiện.”

Huyền Dương Tử khẩn cấp triệu Ngô Tể tướng đến thương nghị.

Ngô Tể tướng nói: “Hoàng Thượng, lúc này lại ngăn cản Thành Thái Hoàng đế vào thành sẽ rơi xuống thế hạ phong, vừa lúc cho Thành Thái Hoàng đế lấy cớ diệt Hoàng Thượng.”

Huyền Dương Tử suy nghĩ, trong tay hắn tuy có ba vạn nhân mã, nhưng huấn luyện chưa đủ, nếu cùng mấy ngàn tinh binh của Thân Tướng quân đánh nhau, chưa hẳn đã có phần thắng. Mà đáng lo lắng hơn là, một khi đánh nhau, tức sẽ nảy sinh nội loạn, đến lúc đó giặc Kim lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, Đại Yên quốc sẽ rơi vào chiến hỏa.

Ngô Tể tướng cũng thở dài nói: “Hoàng Thượng, việc đã đến nước này cũng chỉ có thể nghênh đón Thành Thái Hoàng đế hồi cung. Đến lúc đó mấy ngàn tinh binh của Thân tướng quân phải ở ngoài thành, Thành Thái Hoàng đế ở trong cung, Hoàng Thượng không chừng liền có thể...”

Huyền Dương Tử nghĩ thấy cũng đúng, trước cứ đón Thành Thái Hoàng đế trở về, ổn thỏa xoa dịu Thân Tướng quân, nếu Thành Thái Hoàng đế ở trong cung xảy ra chuyện gì, Thân Tướng quân mất chủ tử, vì đại cục, cũng chỉ có thể trung tâm cho hắn, vị đương kim hoàng đế này.

Trong lúc nhốn nháo, Trần Thủy Hà làm hơn nửa năm tạp dịch tìm được biện pháp đi gặp Tiêu Hoàng Hậu cùng Tiêu phu nhân đang bị giam lỏng.

Tiêu Hoàng Hậu nghe được tin Thành Thái Hoàng đế trở về không khỏi đứng giữa phòng cười phá lên sảng sặc.

Tiêu Hoàng Hậu từ lúc bị cắt tóc, tinh thần có chút không ổn, đợi đến khi Tiêu phu nhân cũng bị nhốt vào, lại nghe được Tiêu lão gia đã chết, liền khóc ròng vài ngày, cả người tiêu tụy đi xuống. Nay hơn nửa năm bị giam lỏng, nàng sớm đã không còn sáng sủa diễm lệ như trước kia, thân hình đáng vẻ tiêu tụy đến đáng sợ. Hiện vừa nghe Thành Thái Hoàng đế đã về, không khỏi lắc tay Tiêu phu nhân nói: “Mẫu thân mẫu thân, Thành Thái Hoàng đế trở lại, nhìn thấy ta thành cái dạng này, còn có thể thích ta sao?”

Tiêu phu nhân kiên cường, cắn răng nói: “Thành Thái Hoàng đế trở lại, tự nhiên có người đến thả chúng ta ra ngoài, con trước che mặt, đừng để Ngài ấy nhìn thấy. Chịu khó chăm sóc mấy tháng, đến lúc đó gặp lại, nhất định khiến Ngài ấy kinh diễm.”

“Vâng!” Tiêu Hoàng Hậu rơi xuống một giọt lệ, “Rốt cuộc cũng đợi được mây tan trăng sáng. Đợi đi ra ngoài, nhất định con tiện nhân Đan Nữ kia sẽ biết tay ta.”

Cách mấy ngày, Trần Thủy Hà lại đến, bẩm: “Hoàng Hậu, phu nhân, Chiêu Hòa Hoàng đế đích thân ra khỏi thành, đón Thành Thái Hoàng đế về cung, hiện đang an trí ở Quang Hợp điện. Nghe nói, Chiêu Hòa hoàng đế đã lệnh Khâm Thiên Giám chọn ngày lành tháng tốt ngày để thoái vị, trả lại ngôi vị cho Thành Thái Hoàng đế.”

Tiêu phu nhân không tin có chuyện tốt như vậy, khàn khàn giọng nói: “Huyền Dương Tử thật chịu thoái vị?”

Trần Thủy Hà thấp giọng nói: “Thân Tướng quân che chở Thành Thái Hoàng đế, mà một đám lão thần cũng nhất định duy trì muốn Thành Thái Hoàng đế trở lại ngôi vị, Chiêu Hòa Hoàng đế vì tình thế bất buộc không thể không làm vậy.”

Tiêu Hoàng Hậu vừa khóc vừa cười nói: “Thành Thái Hoàng đế trở lại, chúng ta liền có ngày lành rồi.”

Mà bên kia, Thái Thượng Hoàng Cảnh Thái Phong cùng Nhậm Thái Hậu lại là xanh mặt, hỏi Ngô Tể tướng: “Thành Thái Hoàng đế yêu cầu lập tức lâm triều, cùng Bạch Thạch nghe quốc sự?”

Ngô Tể tướng nói: “Đúng vậy. Thành Thái Hoàng đế nói, Khâm Thiên Giám trạch đã tính ngày Hoàng đạo là tháng sau, Ngai ấy muốn tranh thủ thời gian nghe một chút chính sự, hiểu rõ tình thế hiện tại.”

Nhậm Thái Hậu nhần nhện không nổi, tức giận nói: “Vì sao Bạch Thạch muốn đón hấn vào cung? Chúng ta có ba vạn binh mã, không thể giết hấn sao?”

Ngô Tể tướng xem trong điện không người mới thấp giọng nói: “Thái Hậu nương nương, Hoàng Thượng nếu như trở mặt với Thành Thái Hoàng đế, chỉ sợ Thân Tướng quân sẽ làm phản. Đến lúc đó nội loạn, giặc Kim cũng sẽ đánh vào, vạn sự đều không ổn.”

“Thế nhưng để Thành Thái Hoàng đế tùy ý trở lại đăng vị?” Nhậm Thái Hậu tức giận đến đau tim.

Ngô Tể tướng vội trấn an, lại nói: “Thái Hậu nương nương yên tâm, Hoàng Thượng tự có diệu kế.”

Đan Nữ chỗ này lại luôn cảm giác không ổn. Sáng sớm nay nàng đang giúp Thái Bạch chân nhân tưới hoa, liền gặp Huyền Tuy Tử vội vàng chạy tới, nói: “Đan Nữ tỷ, không tốt rồi!”

Đan Nữ thấy hấn mồ hôi tuôn như suối, tưởng Huyền Dương Tử ra chuyện gì, không khỏi hoảng hốt hỏi: “Phát sinh chuyện gì sao?”

Huyền Tuy Tử thở hổn hển nói: “Tiêu Hoàng Hậu mang cung nữ đi tìm hoa tặng, hình như muốn tính chuyện phiến toái. Mà hôm nay Đại sư huynh bị Thành Thái Hoàng đế kéo chặt nói chuyện, không rời đi được. Đệ sợ Tiêu Hoàng Hậu sẽ đổi hoa tặng bất lợi, không may hủy dung mạo của hấn, đến lúc tỷ đổi lại thân thể, chẳng phải là...”

Đan Nữ nghe vậy, cũng nóng nảy, sáng sớm nay Thái Bạch chân nhân ra ngoài, chính nàng có thể tìm ai ngăn cản Tiêu Hoàng Hậu? Nàng bắt chấp kéo Huyền Tuy Tử liền đi, vừa đi vừa hỏi: “Chẳng lẽ không có người khuyên Tiêu hoàng hậu sao?”

Huyền Tuy Tử đáp: “Thành Thái Hoàng đế trở về liền ở tại Quang Hợp điện. Hấn muốn lên triều cùng nghe chính sự, Đại sư huynh không đồng ý. Nhưng Tiêu Hoàng Hậu dù sao cũng là thê tử của hấn, tự nhiên phải thả ra. Hiện nay Tiêu Hoàng Hậu che mặt, nơi nơi đánh gà mắng chó, nháo cho gà bay chó sủa. Đệ còn nghe nói lúc Thành Thái Hoàng đế thấy cô ta cũng không có vẻ gì là vui mừng, ngược lại hình như còn cãi nhau một trận nữa kia. Bây giờ thật đúng là không ai có thể khuyên được Tiêu Hoàng Hậu.”

Đan Nữ vội rảo bước đi nhanh, hai người vừa đến Noãn các liền nghe được bên trong một trận quát mắng, Tiêu Hoàng Hậu trối Niêm Hoa Tăng nói: “Con hồ ly tinh này, xem bây giờ còn có ai đến cứu người? Người đâu, giữ chặt ả cho bản cung, xem bản cung cào mặt ả ta ra!”

“Hoàng Hậu nương nương, hãy khoan!” Đan Nữ vội đẩy ra cung nữ thủ cửa Noãn các, chạy vọt vào bên trong.

Niêm Hoa Tăng lúc này tóc tai tán loạn, xiêm y bị xé rách lỗ chỗ, miệng nhét khăn tay, đang bị hai cung nữ đè xuống, không thể động đậy. Hấn thấy Đan Nữ vọt vào, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

Tiêu Hoàng Hậu thấy đi vào là một vị hòa thượng mới ngoài hai mươi, tuấn tú mỹ mạo, cười như gió xuân, bất giác hỏa khí trong lòng tiêu xuống, nhưng thế này cũng không thể ngăn cản chuyện nàng ta đang làm, nàng ta liếc nhìn Đan Nữ, lại quay đầu định cào mặt Niêm Hoa Tăng.

Đan Nữ khấn trương lo lắng, vô tâm nghĩ nhiều liền xông lên trước liền kéo Tiêu Hoàng Hậu lại, Tiêu Hoàng Hậu bị lôi kéo, tức giận quay sang, thuận tay cào vào mặt Đan Nữ, quát: “Lớn mặt!”

Đan Nữ nghiêng đầu, vươn tay bắt được tay của Tiêu Hoàng Hậu, ra sức túm lại, kéo hai tay nàng ta bắt chéo ra sau lưng, vừa lúc khăn che mặt của Tiêu Hoàng Hậu trượt xuống, nàng nhất thời không chút nghĩ ngợi, cúi đầu hôn lên môi Tiêu Hoàng Hậu.

Tất cả mọi người đồng loạt ngậy đại, một phòng tĩnh lặng.

Đan Nữ áp xuống, lửa giận cũng bốc lên, thầm nghĩ làm cái gì đó, liền dùng tay còn lại xé mở cổ áo Tiêu Hoàng Hậu, cả người đè lên Tiêu Hoàng Hậu.

Tiêu Hoàng Hậu bị một gã hòa thượng tuấn tú mỹ mạo như vậy trước mặt mọi người khinh bạc, tự nhiên là vừa thẹn vừa giận, có điều ngoài xấu hổ lại có một tia khoái ý trả thù Thành Thái Hoàng đế, hừ, ai bảo người không để ý tới ta, ai bảo người thấy hiện tại bộ dáng của ta liền ghét bỏ? Xem, người không cần ta, vẫn có kẻ khác cầu mong đấy thôi!

Đan Nữ vừa chạm vào môi Tiêu Hoàng Hậu liền có chút buồn nôn, ta đây là như thế nào a? Gặp người liền muốn?

Cửa phòng đột nhiên “rầm” một tiếng, Huyền Dương Tử cùng Thành Thái Hoàng đế đồng thời đi vào.

28. Chương 28

Thành Thái Hoàng đế lớn hơn Huyền Dương Tử hai tuổi, dáng người cực gầy, khi nhìn người khác, ánh mắt sâu kín mờ mịt, thì thoảng lại lóe lên những tia sáng tựa như mắt lang sói.

Đan Nữ ngược mắt lên đúng lúc Thành Thái Hoàng đế đang nhìn xuống, nháy mắt, nàng liền cảm thấy sống lưng lạnh toát, vội vàng buông ra Tiêu Hoàng Hậu đứng thẳng dậy.

“Hoàng Thượng!” Tiêu Hoàng Hậu xấu hổ đẩy ra, thấy Thành Thái Hoàng đế càng thêm kinh hãi, nhưng chỉ chốc lát liền thẳng lưng, chỉ vào Đan Nữ hung tợn nói: “Là hấn ức hiếp thần thiếp, Hoàng Thượng nên vì thần thiếp làm chủ.”

“Là Hoàng Hậu nương nương muốn cào mặt ta, hoa tăng đến ngăn cản mà thôi.” Trên giường Niêm Hoa Tăng thấy bọn cung nữ buông hấn ra, tháo được khăn tay khỏi miệng liền vội thay Đan Nữ giải thích, nói đùa, nếu gã Hoàng Đến này muốn chém Đan Nữ, chẳng phải là hấn không còn cơ hội trở về thân thể hay sao?

Thành Thái Hoàng đế có chút phiền chán Tiêu Hoàng Hậu, mà đối với chuyện Huyền Dương Tử tình cờ dẫn hấn đến đây, lại tình cờ bắt gặp Tiêu Hoàng Hậu bị một tên hòa thượng tuấn tú khinh bạc có chút nghi hoặc, bởi vậy chỉ liếc Tiêu Hoàng Hậu một cái rồi phất tay áo bỏ đi.

“Hoàng Thượng, Ngài nghe thần thiếp giải thích đã!” Tiêu Hoàng Hậu tưởng rằng Thành Thái Hoàng đế là giận nàng, vội vã đuổi theo, mấy cung nữ kia thấy vậy cũng chạy đi theo.

Thành Thái Hoàng đế cho rằng Huyền Dương Tử cố tình dẫn đến nơi này, vì vậy muốn nhanh chóng trở về để tránh rơi vào bẫy của hấn, hấn đi như chạy, Tiêu Hoàng Hậu đuổi theo một gần như đứt hơi.

Mà bên kia, Âu Dương thị nghe nói Tiêu Hoàng Hậu kéo người đến tìm Đan Nữ gây chuyện, nàng không kịp gọi nô tỳ theo cùng đã chạy đến, vừa lúc gặp Thành Thái Hoàng đế đi ra, vội dừng lại hành lễ, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Tiêu Hoàng Hậu chạy phía sau, nàng có chút sửng sốt, lại cúi người hành lễ.

Tiêu Hoàng Hậu đang lửa giận đầy người, liếc mắt nhìn thấy người gặp là Âu Dương thị, nhớ đến cung nữ từng nói Âu Dương thị cùng Đan Nữ quan hệ vô cùng thân thiết, không chút nghĩ ngợi liền tiến đến hung tợn tát Âu Dương thị mấy cái, đánh đến cái thứ tư, nàng ta thuận tay đẩy Âu Dương thị ngã xuống, còn không quên đạp một cái, sau đó mới mỹ mãn kéo váy chạy, tiếp tục đuổi theo Thành Thái Hoàng đế.

Âu Dương thị hét thảm một tiếng, té xỉu tại chỗ.

...

“Cái gì, Âu Dương thị có thai, bị Tiêu Hoàng Hậu đẩy ngã nên sinh non ?” Đan Nữ nghe được tin tức, sắc mặt trắng bệch, hỏi Huyền Tuy Tử: “Chuyện này, là Đại sư huynh nhà đệ cố ý an bài, hay là?”

Mọi người đều biết, Âu Dương thị thành thân đã nhiều năm mà chưa từng có động tĩnh, lần này có hỉ lại bị Tiêu Hoàng Hậu làm cho sảy mất, Thân Tướng quân nếu nghe tin không biết sẽ phần nộ đến mức nào. Mà Thành Thái Hoàng đế sở dĩ có ngày hôm nay, hoàn toàn nhờ vào Thân Tướng quân trung tâm với hắn. Nay xảy ra chuyện như vậy, Thân Tướng quân chịu bỏ qua sao? Nhưng nếu Thành Thái Hoàng đế xử trí Tiêu Hoàng Hậu sẽ làm mất lòng Tiêu Tấn đang cầm quân bên ngoài. Tính đi tính lại, chuyện này kể được lợi nhiều nhất là Huyền Dương Tử.

Huyền Tuy Tử nghe Đan Nữ hỏi, cũng có chút khổ sở, thấp giọng nói: “Đại sư huynh cũng nghĩ kích động mẫu thuẫn giữa Tiêu Hoàng Hậu cùng Âu Dương phu nhân, mượn cách này ly gián Thân Tướng quân và Thành Thái Hoàng đế. Có điều huynh ấy không dự đoán được là Âu Dương phu nhân lại mang thai.”

Đan Nữ trầm mặc, Huyền Dương Tử vì đại cục tính kế Âu Dương thị, nguyên nhân này không gì đáng trách, nhưng đứa trẻ Âu Dương thị bao năm trông ngóng nay lại sinh non, nàng phải làm sao bây giờ?

Huyền Tuy Tử muốn thay Huyền Dương Tử giải thích vài câu, thấp giọng nói: “So với nội loạn máu chảy thành sông, Âu Dương thị sinh non cũng không tính là chuyện lớn.”

Đan Nữ đột nhiên trừng mắt nhìn Huyền Tuy Tử, cười lạnh nói: “Đúng vậy, sinh non mà thôi, quả thật không phải chuyện lớn. Chuyện mà đại sư huynh nhà các người làm mới là đại sự.”

“Đan Nữ tỷ!” Huyền Tuy Tử sốt ruột, “Tỷ đừng tức giận.”

Đan Nữ phẩy tay áo, muốn đi thăm Âu Dương thị một chút, lại nghĩ tới nàng nay là Niêm Hoa Tăng, không tiện thăm nom, nhất thời xoay người trở lại phòng, nào ngờ vừa nhắc chân lại vướng phải bậc cửa, “rầm” một tiếng liền ngã xuống, ngất đi.

Cùng lúc đó, Niêm Hoa Tăng ở trước bàn trang điểm đứng lên, vướng vấy vào chân ghế, cũng là ném ngã xấp xuống mặt đất, ngất đi.

...

“Đan Nữ, Đan Nữ, tỷ có sao không?” Huyền Tuy Tử đứng ở bên giường gọi dồn dập.

Niêm Hoa Tăng nghe được tiếng gọi, hơi mở mắt, vỗ đầu nói: “Không chết được.” Hắn vừa nói xong, đột nhiên mở to mắt, hét lớn một tiếng: “Gương!”

Huyền Tuy Tử tử thấy hắn nói lớn tiếng, lại sợ hắn bị ngã đầu óc xảy ra vấn đề khác, vội tìm gương đưa cho hắn.

Niêm Hoa Tăng nhìn vào gương, ngửa mặt lên trời cười ha hả, vừa cười vừa nói: “Trở lại rồi, ta đã trở lại thân thể của ta rồi!”

“Người, người là hoa tăng?” Huyền Tuy Tử nửa mừng nửa lo, “Người trở về thân thể của người? Vậy Đan Nữ tỷ đâu?”

“Nàng chắc cũng là về thân thể của nàng a!” Niêm Hoa Tăng vươn vai, lại nhảy xuống khỏi giường vung tay vung chân, phát hiện xương cốt không có chỗ nào không ổn, càng vui mừng hoan hỉ nói: “Đan Nữ thay ta bảo dưỡng thân thể này tốt lắm, vẫn là thịt mềm da mịn, phong lưu phóng khoáng.”

Huyền Tuy Tử nghe vậy, cũng không thèm quan tâm đến hắn nữa, vắt chân lên cổ chạy.

Thái Bạch chân nhân vừa vặn từ trong phòng luyện đan đi ra, đi vào phòng Niêm Hoa Tăng, thấy hắn ồn ào nói lớn, cũng giật mình, “Nhanh như vậy người đã đổi trở về thân thể?”

Mà sương phòng bên kia, Đan Nữ ở Noãn các tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy Hồng Liên khẩn trương xem nàng, liền ngăn người, Hồng Liên ghét nhất là Niêm Hoa Tăng mà, sao nay lại nhìn nàng như vậy? Nàng

ngồi dậy cúi đầu, nhìn thấy mình đang mặc váy màu hồng hoa đào, không khỏi hô lên một tiếng, lập tức nhảy xuống giường, vọt tới trước bàn trang điểm soi gương.

“Quý phi nương nương, Ngài làm sao vậy?” Hồng Liên cảm giác quá mệt mỏi, dạo này nương nương thật sự không bình thường, thường xuyên làm một ít chuyện khó hiểu, nói mấy lời khó hiểu, nay lại nữa rồi.

Đan Nữ nhìn gương hét lớn: “Ta đã trở lại!”

“Nô tỳ đi mời Ngự y!” Hồng Liên rút cuộc không chịu nổi, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Đan Nữ ở lại trong phòng vui sướng nhảy nhót, “Rất cuộc đổi về a!”

“Đan Nữ!” Huyền Dương Tử ở ngoài cửa nghe trong phòng mừng rỡ, kinh hãi hô lên.

Đan Nữ nghe được tiếng của hân, vội mở cửa, trên mặt đầy hưng phấn, gật đầu nói: “Ta đổi trở về rồi.”

Huyền Dương Tử nhìn nàng, thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Được rồi, chuyện cũng đã qua, để ra nói với Thái Bạch chân nhân trông coi Niêm Hoa Tăng cẩn thận, đỡ khỏi lại xảy ra chuyện gì nữa.”

Đan Nữ đang nói, lại nhớ đến chuyện Âu Dương thị sinh non, liền quay sang chất vấn Huyền Dương Tử: “Âu Dương phu nhân vất vả lắm mới có thể mang thai, sao huynh nhẫn tâm khiến nàng ấy sinh non như vậy?”

Huyền Dương Tử thở dài nói: “Ta cũng không biết nàng ta có thai, nếu biết, tất nhiên sẽ không dẫn Tiêu Hoàng Hậu đến.”

Đan Nữ nhìn Huyền Dương Tử, sắc mặt chuyển sang lạnh lùng: “Sao, nay Thân Tướng quân cùng Thành Thái Hoàng đế trở mặt rồi phải không? Mưu kế của huynh đã đạt được rồi đấy! Bị hi sinh, chỉ là nữ nhân chúng ta mà thôi.”

Huyền Dương Tử lại thở dài: “Nàng đi thăm Âu Dương phu nhân đi!”

Đan Nữ hừ một tiếng, chỉnh lại quần áo, vội đi gặp Âu Dương thị.

Lúc này, Âu Dương thị khóc sưng cả mắt, nức nở nói: “Thiếp cùng Tiêu Hoàng Hậu có thù oán gì đâu, mà nàng ta lại muốn hại thiếp như vậy?”

Thân Tướng quân ngồi bên giường, nắm tay Âu Dương thị nói: “Chuyện này là ngoài ý muốn, nàng chịu khó dưỡng thân mình cho khỏe mạnh, chúng ta sẽ lại có đứa khác.”

Âu Dương thị cay đắng cười nói: “Thiếp đã bằng này tuổi, khó khăn lắm mới có thể mang thai, đột nhiên sinh non, tướng công cảm thấy còn có thể lại mang thai lần nữa sao?”

Thân Tướng quân an ủi nói: “Ngự y nói, chỉ cần nàng cẩn thận chăm sóc tinh dưỡng, còn có thể lại mang thai lần nữa.”

Âu Dương thị hất tay Thân Tướng quân, quát lên: “Người đi đi, người đi! Người một lòng với Thành Thái Hoàng đế mà, ngay cả vợ mình bị vợ hân làm hại cũng không dám đến đòi một lời giải thích, người đi đi, đến cùng Thành Thái Hoàng đế mà sống cho vui vẻ.”

Thân tướng quân thấy Âu Dương thị dịu dàng hiền thực cũng bị bức nói ra lời như vậy, trong lòng cũng không thoải mái, một lúc lâu sau mới nói: “Thành Thái Hoàng đế đã xử phạt Tiêu Hoàng Hậu.”

“Xử phạt như thế nào? Chẳng qua cũng chỉ giam lại mấy hôm, cũng không phải khiến nàng ta sinh non, thế này cũng gọi là xử phạt a?” Nước mắt Âu Dương thị lăn dài trên mặt: “Ngài cho ta một tờ hưu thư thôi, ta muốn về nhà mẹ đẻ.”

Thân Tướng quân nghe vậy biến sắc mặt, gọi tên Âu Dương thị, lại cầm tay nàng, buồn rầu nói: “Vậy nàng muốn thế nào?”

“Ta muốn cái gì? Ta chỉ muốn công đạo.” Âu Dương thị rưng rưng nói: “Thành Thái Hoàng đế vừa về cung, Hoàng Hậu của ông ta đã đẩy thiếp sinh non, nếu ông ta phục vị, vậy chẳng phải Hoàng Hậu có thể tùy ý đánh giết thiếp cũng không sao ư?”

Thân Tướng quân lúc này đối với Thành Thái Hoàng đế cùng Tiêu Hoàng Hậu, cũng có lòng oán hận. Hắn thiên tâm vạn khổ hộ tống Thành Thái Hoàng đế trở về cuối cùng vì cái gì? Chẳng lẽ không phải hi vọng Thành Thái Hoàng đế phục vị sẽ trở thành minh quân sao? Nhưng qua mấy ngày nay, với việc làm của Thành Thái Hoàng đế thật sự khiến người ta thất vọng. Trái lại Huyền Dương Tử lại cực thu được lòng người. Hắn, làm sai ư?

Đan Nữ đi đến bên ngoài cửa điện, nghe được tiếng Âu Dương thị khóc bên trong, tâm can cũng buồn rầu khó chịu, sai cung nữ tiến vào thông báo.

Trong chốc lát, có nô tỳ đi ra dẫn nàng vào, vừa đi vừa nói nhỏ: “Quý phi nương nương, xin Ngài giúp khuyên nhủ phu nhân nô tỳ, phu nhân không chịu uống thuốc, cũng không chịu ăn cơm.”

“Ừ!” Đan Nữ lên tiếng, bước nhanh vào điện.

Thấy Đan Nữ đi vào, Thân tướng quân đứng lên hành lễ, lại lui đi xuống.

Âu Dương thị nghe được tiếng Đan Nữ, lại rơi lệ.

Đan Nữ ngồi vào bên giường, lấy khăn lau nước mắt cho nàng, khuyên nhủ: “Đừng khóc, khóc mù mắt, cuối cùng người chịu khổ cũng là mình, chẳng có ai vào đây mà chịu thay cho phu nhân.”

“Nương nương nói đúng!” Âu Dương thị cắn môi, lau nước mắt, ngẩng đầu lên hỏi: “Lúc trước thiếp thân trở về, nghe nói Ngài bị giam lỏng, nay đã có thể đi ra rồi chăng?”

Đan Nữ nói: “Cũng không phải giam lỏng, chỉ là Thái Bạch chân nhân, sư huynh ta đến, nói ta là hôn thê của hắn nên muốn mang ta đi, Hoàng Thượng lại không chịu. Hai người họ đều cứng rắn không chịu nhượng bộ, ta sợ bọn họ gây chuyện, vì vậy mới không đi ra ngoài.”

Âu Dương thị trầm mặc một chút mới nói: “Thế nương nương tính toán thế nào?”

Đan Nữ hạ giọng: “Ta nghĩ đập bỏ cả hai người bọn họ, cùng phu nhân sống.”

Âu Dương thị trong lòng vốn u sầu, nghe nàng nói vậy, bật cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, hừ hết bọn họ, hai chúng ta sống với nhau.”

Thân tướng quân đứng ở phía sau bình phong, nghe được Âu Dương thị tiếng cười, nhất thời thả lỏng đi không ít. Giấy lát lại trầm tư, Thành Thái Hoàng đế sai hắc giết Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ, nhưng mà... .

Đan Nữ khuyên giải an ủi Âu Dương thị hồi lâu, xem nàng uống thuốc, sau thấy nàng buồn ngủ mới đứng dậy cáo từ .

Thân tướng quân đích thân tiễn Đan Nữ ra ngoài, đến cửa nhân tiện nói: “Thỉnh Quý phi nương nương nếu rảnh rồi thường xuyên đến chơi.”

Đan Nữ liếc Thân Tướng quân một cái, thấp giọng nói: “Tướng quân chẳng lẽ không phải đánh mưu tính giết ta cùng Hoàng Thượng hay sao? Nếu ta đến đây, lại chết ở trước mặt phu nhân, chỉ sợ phu nhân sẽ càng thêm hận Ngài.”

Thân Tướng quân không ngờ đến Đan Nữ một lời nói trúng tâm đen của hắn, không khỏi chật vật nói: “Quý phi nương nương có sao lại nói như vậy?”

Đan Nữ không trả lời, chỉ nói: “Tướng quân, một khi Ngài giết ta cùng Hoàng Thượng, Thành Thái Hoàng đế chắc chắn sẽ muốn Ngài đem binh quyền giao cho Tiêu Tán, sau đó sẽ giết Ngài. Nếu Ngài không tin, vậy cứ chờ mà xem.”

Thân tướng quân cả kinh, lại nghĩ đến Thành Thái Hoàng đế làm người, sống lưng đột nhiên rét lạnh.

Đan Nữ biết đã thành công reo giắc mầm móng nghi ngờ trong lòng Thân Tướng quân, xoay người trở về.

29. Chương 29

Trời tối dần, trong phòng chưa thắp đèn, Thân Tướng quân vẫn lui cung tỳ, một tình ngời cô độc trong bóng đêm.

Lúc lâu sau, tỳ nữ ở bên ngoài bẩm: “Tướng quân, Diệp công công đến!”

Diệp công công hiện nay đang là thái giám hầu hạ Thành Thái Hoàng đế.

Thân Tướng quân biết, Thành Thái Hoàng đế sai người đến triệu kiến hần, liền đứng dậy chỉnh lại quần áo, bước ra ngoài.

Diệp công công thấy Thân Tướng quân đi ra, quả nhiên cười nói: “Tướng quân, Hoàng Thượng ời!”

Thân Tướng quân gật đầu, theo Diệp công công đi gặp Thành Thái Hoàng đế.

Lúc này, Thành Thái Hoàng đế đang khoan tay thông thả bước, mày nhíu lại, cùng một vị lão thần bàn bạc: “Vị Đan Nữ kia, thật sự thông minh trí tuệ như vậy?”

Lão thần gật đầu, lại kể từng chuyện một trước đây làm dẫn chứng gia tăng độ tin cậy, xong kết luận: “Một nữ nhân xinh đẹp trí tuệ như vậy, đem giết chết thì thật là đáng tiếc.”

Thành Thái Hoàng đế thấy lão thần kia gần như tôn sùng Đan Nữ, thoáng có chút ngoài ý muốn, vẻ suy nghĩ nói: “Theo ý người nói, không nên giết nàng?”

Lão thần thấy Thành Thái Hoàng đế nghe lời hần, không khỏi mừng thầm, nói: “Hoàng Thượng nếu có thể thu nàng về dưới trướng, thì là là lợi lớn.”

Thành Thái Hoàng đế trầm ngâm một chút nói: “Muốn thu phục một nữ nhân, có thể hứa hẹn cho nàng cũng chỉ có danh phận. Chỉ có điều nàng nay đã là Quý phi, lại hứa một cái Quý phi nữa chưa chắc đã khiến nàng động tâm.”

Lão thần không nói lời nào, chỉ chờ Thành Thái Hoàng đế tự quyết định.

Thành Thái Hoàng đế suy nghĩ, lần trước nếu không phải là Tiêu Tấn đánh nhau quyết định sai lầm nên bại trận, khiến quân Kim nhân nhân cơ hội xông vào kinh bắt hần đi, hần làm sao trở thành cái bộ dạng này? Về phần Tiêu hoàng hậu, lúc trước còn được, bây giờ đáng về tiêu tụy, tình tình lại càng cổ quái, ngoại trừ khắp nơi gây họa làm gì còn chỗ nào có thể giúp hần?

Lúc này Thân Tướng quân đã đến nơi, Thành Thái Hoàng đế liền hỏi: “Lệnh phu nhân như thế nào?”

Thân Tướng quân đáp: “Tạ Hoàng thượng quan tâm, nàng đã uống thuốc, cũng đã khá hơn nhiều.”

Thành Thái Hoàng đế gật đầu nói: “Là Hoàng Hậu lỡ mãng, trẫm đã trách phạt nàng.”

Thân tướng quân không hiểu sao chợt nhớ tới lời Đan Nữ nói, Thành Thái Hoàng đế nếu đăng vị trở lại, thật sự sẽ bắt hần giao ra binh quyền rồi giết hần sao?

Thành Thái Hoàng đế thấy Thân Tướng quân vẻ không để ý, cho rằng hần trách mình che chở Tiêu Hoàng Hậu, liền giải thích nói: “Tiêu Tấn còn đang lãnh binh bên ngoài, lúc này, trẫm cũng không tiện phạt quá nặng Hoàng Hậu, để tránh cho hần lạnh tâm.”

Thân Tướng quân cảm thán nói: người lại không sợ ta lạnh tâm sao?

Thành Thái Hoàng đế lại nhắc tới Đan Nữ: “Nghiêm đại nhân cho rằng, không nên giết Đan Nữ, mà nên lưu lại làm phò tá cho trẫm. Không biết Tướng quân nghĩ sao?”

Thân Tướng quân suy nghĩ một chút nói: “Đan Nữ quả thật trí tuệ, nhưng nàng dù sao cũng là Quý phi nương nương của Chiêu Hòa Hoàng đế, tất nhiên sẽ đứng ở bên Chiêu Hòa Hoàng đế, một khi Chiêu Hòa hoàng đế xảy ra sự, nàng chưa chắc đã chịu theo Hoàng Thượng.”

Thành Thái Hoàng đế có thâm ý cười nói: “Trẫm nghe nói, Đan Nữ cùng Bạch Thạch vẫn chưa viên phòng. Lúc trước Tiêu phu nhân đưa Trần Thủy Hà cho Bạch Thạch, hần ta cũng chưa từng động tới.”

Ý Thành Thái Hoàng đế, Huyền Dương Tử hoặc là không gần nữ sắc, hoặc là có bệnh không tiện nói ra, nếu không Thái Bạch chân nhân vừa đến, Đan Nữ đã vứt bỏ không làm Quý phi mà muốn cùng đi với Thái Bạch chân nhân.

Thân Tướng quân còn định nói, mấp máy môi, cuối cùng đem lời nói nuốt về.

Đến tối, Huyền Dương Tử ở Ngự Thư phòng phê tấu chương, không hiểu sao lòng dạ không yên, được một lúc liền nằm bút, gọi Huyền Phi Tử đi vào, hỏi: “Thành Thái Hoàng đế bên kia đang làm gì?”

Huyền Phi Tử đáp: “Đại sư huynh, hần triệu kiến Thân Tướng quân, tựa hồ đang thương nghị chuyện gì.”

Huyền Dương Tử trầm ngâm nói: “Âu Dương phu nhân vừa sinh non, Thành Thái Hoàng đế triệu kiến Thân Tướng quân hẳn là để trấn an thôi!”

Huyền Phi Tử nói: “Thành Thái Hoàng đế còn muốn dựa vào Thân tướng quân, tất nhiên là sẽ phải trấn an. Vậy thì, chúng ta tính toán, chẳng phải là ngâm nước nóng sao?”

Bọn họ đang nói, lại có tiểu cung nữ tiến vào bẩm báo: “Quý phi nương nương đến !”

“Đan Nữ!” Huyền Dương Tử vui mừng vội nói: “Mau mời!”

Đan Nữ đi vào Ngự Thư phòng, hành lễ, ngồi đối diện với Huyền Dương Tử, đem chuyện hôm nay đi gặp Âu Dương phu nhân nói tỉ mỉ, sau đó nói: “Nếu đã Âu Dương phu nhân sinh non, không thể để nàng hi sinh lãng phí, tất nhiên phải khiến cho Thân Tướng quân sinh hiềm khích với Thành Thái Hoàng đế.”

Huyền Dương Tử nghe nói, liền cầm lấy tay nàng: “Đan Nữ, chuyển về Minh Hòa điện thôi! Đợi mọi chuyện xong xuôi, ta nhất định sẽ phong nàng làm Hoàng Hậu.”

Đan Nữ bỏ tay Huyền Dương Tử ra, cup mắt nói: “Nói cái gì vậy!”

Huyền Tuy Tử thấy bọn họ dây dưa, vội lùi ra bên ngoài điện đứng.

Thật lâu sau, Đan Nữ mới ra điện, trở về Noãn các.

Nàng đang muốn nghỉ ngơi, Hồng Liên tiến vào bẩm: “Quý phi nương nương, Trần Thủy Hà cầu kiến!”

“Nàng?” Đan Nữ kinh ngạc, suy nghĩ một chút nói: “Để cho nàng tiến vào!”

Trần Thủy Hà vào Noãn các, làm lễ, đợi Hồng Liên đi xuống liền từ tay áo lấy ra một cái hộp gấm, đưa cho Đan Nữ nói: “Đây là Thành Thái Hoàng đế đưa cho nương nương.”

Đan Nữ im lặng cầm lấy, mở hộp ra, thấy bên trong là một viên dạ minh châu to cỡ quả trứng gà, lòng không khỏi hốt hoảng, đưa mắt nhìn Trần Thủy Hà, tràn đầy nghi vấn.

Trần Thủy Hà chú ý tới thần sắc Đan Nữ, cười nói: “Viên dạ minh châu này là thứ quý giá nhất của Thành Thái Hoàng đế, Ngài ấy đưa cho nương nương, hi vọng nương nương hiểu được tâm ý.”

“Ta ngu dốt, thỉnh Trần cô nương nói tỉ mỉ.” Đan Nữ mơ hồ đoán được ý của Thành Thái Hoàng đế, thâm mắng một tiếng quá vô sỉ.

Trần Thủy Hà quan sát nét mặt của Đan Nữ, cũng không đoán được là nàng nói thật hay giả, cuối cùng đành phải nói thẳng: “Nương nương, Thành Thái Hoàng đế trở về lần này, cùng Tiều Hoàng Hậu ngày ngày cãi nhau, phu thê không hợp. Ngài ấy đã có ý định, đăng vị sau sẽ phế hậu. Hiện nay nhìn khắp hậu cung, cũng chỉ có nương nương mới xứng với ngôi vị Hoàng Hậu này. Viên dạ minh châu là tín vật, hi vọng nương nương có thể nhận lấy.”

Theo Trần Thủy Hà nghĩ, Khâm Thiên Giám đã chọn ngày tốt, Thành Thái Hoàng đế cuối tháng sẽ đăng vị trở lại, đến lúc đó bọn người Huyền Dương Tử đoàn người có không chết cũng chỉ có thể về đạo quan tiếp tục thanh tu, tiền đồ đã bị hủy. Mà lúc này, Thành Thái Hoàng đế lại đưa ra dạ minh châu cùng ngôi vị Hoàng Hậu, Đan Nữ sao có thể không động tâm?

Đan Nữ tắt nến, nhìn dạ minh châu trong bóng đêm phát ra ánh sáng nhu hòa, trầm mặc một hồi mới mở miệng nói: “Bảo vật như vậy đưa đến trước mặt, thật khiến người ta khó có thể cự tuyệt.”

Trần Thủy Hà nghe nàng nói, hiểu rằng đây là nguyện ý nhận dạ mình châu, nàng vui vẻ, nhỏ giọng nói: “Nương nương, Thành Thái Hoàng đế vốn định tự tay đưa dạ mình châu đến đây, chỉ là sợ khiến nương nương cảm thấy đường đột, mới khiến nô tỳ đưa đến. Nay nương nương nguyện ý nhận lấy dạ mình châu, Thành Thái Hoàng đế cũng hiểu nương nương tâm ý, hai bên đều là mừng rỡ.”

Đan Nữ nghe Trần Thủy Hà nói chuyện đã lộ ra giọng điệu ‘người mình cả’, lúc này mới nói: “Chỉ là Tiêu Tấn đang ở bên ngoài nắm binh quyền trong tay, Thành Thái Hoàng đế muốn phế Tiêu Hoàng Hậu, chẳng lẽ không sợ Tiêu Tấn...”

Trần Thủy Hà thấp giọng nói: “Nương nương yên tâm, Thành Thái Hoàng đế tất nhiên đã an bài, nhất định không để nương nương phải chịu ủy khuất.”

Đan Nữ cắn môi nói: “Chuyện trọng đại như vậy, chỉ bằng Trần cô nương nói vài câu, bảo ta như thế nào yên tâm cho được?”

Trần Thủy Hà nghe Đan Nữ nói những lời này, cho rằng nàng quả thật là muốn làm Hoàng Hậu, không khỏi âm thầm hít vào một hơi, cười nói: “Thành Thái Hoàng đế nói, Tiêu Tấn tuy có binh quyền, Thân tướng quân cũng có binh quyền, mà những binh tướng kia đa số đều nghe mệnh lệnh của Thân tướng. Có Thân tướng quân ở đây, Tiêu Tấn cũng chẳng làm được cái gì to tát. Hoàng Thượng một khi đăng vị, muốn phong ai làm Hoàng Hậu, cũng không đến lượt Tiêu Tấn phản đối.”

“Trần cô nương nói như vậy, ta an tâm.” Đan Nữ vẻ mặt thả lỏng khoan khoái.

Tiến bước Trần Thủy Hà, Đan Nữ thấp nển, cất dạ mình châu đi, lại gọi Hồng Liên đến hầu hạ.

Hồng Liên lặng lẽ quan sát Đan Nữ, thấy nàng hình như đã khôi phục bình thường, cũng lười nghĩ sâu xa, chỉ ở trong lòng âm thầm niệm Phật, cảm tạ phù hộ Đan Nữ.

Đan Nữ ngồi vào trước bàn trang điểm, nhìn kỹ mặt mình, chưa bao giờ lại thích gương mặt cùng thân thể của mình như vậy. Nàng thả tóc ra, để Hồng Liên búi một kiểu khác, lại mnag phấn son ra cẩn thận tô vẽ, xong xuôi quay đầu hỏi Hồng Liên: “Đẹp mắt không?”

Hồng Liên đầy vẻ sợ hãi than, “Quý phi nương nương lúc trước không chút phấn son cũng đã xinh đẹp như vậy, nay trang điểm một chút, nô tỳ thật không biết phải dùng từ gì để hình dung!”

Thấy đêm đã khuya, Đan Nữ cho Hồng Liên đi xuống nghỉ ngơi, Hồng Liên cười nói: “Để nô tỳ giúp nương nương tẩy trang rồi đi xuống nghỉ cũng chưa muộn?”

Đan Nữ vẫy tay nói: “Ta còn muốn để một lúc nữa, tự ta tẩy đi là được rồi, em cứ lui xuống đi!”

Hồng Liên vâng lời lui xuống.

Đan Nữ đóng chặt cửa, ngồi vào trước gương, tiếp tục thưởng thức chính mình.

“Đan Nữ!” Tiếng Huyền Dương Tử đột nhiên vang lên bên ngoài cửa sổ.

“Lão đạo!” Đan Nữ mở ra cửa sổ, vừa lúc đối mặt với khuôn mặt tuần tú của hấn

Huyền Dương Tử đỡ bệ cửa, nhảy từ bên ngoài vào.

Có cửa không đi, lại đi tèo cửa sổ! Đan Nữ lắc đầu, lùi lại phía sau hai bước.

Huyền Dương Tử nhảy vào, xoay người lại đóng cửa cẩn thận, lại ngẩng đầu, nhìn thấy nàng trang điểm lộng lẫy, mọi lời nói đều kẹt trong cổ họng, chỉ chăm chăm chuyên chú ngắm nhìn.

Hai người nhìn nhau, có rất nhiều lời muốn nói, lại không biết nói câu gì.

Huyền Dương Tử chậm rãi nâng tay, muốn kéo Đan Nữ vào trong lòng, nào ngờ bàn tay hấn vừa chạm đến cánh tay Đan Nữ, ngoài cửa sổ đột nhiên “cạch” một tiếng, sau đó có người hô: “Đan Nữ!”

Đan Nữ cùng Huyền Dương Tử nghe được âm thanh, đều ngạc nhiên nhìn lại, đây không phải tiếng Thành Thái Hoàng đế hay sao?

Huyền Dương Tử nghi hoặc nhìn Đan Nữ.

Đan Nữ khẽ nhếch miệng, định nói, lại thấy Huyền Dương Tử nhoáng một cái, đã đi đến phía sau giường, ngồi núp ở đó

Thành Thái Hoàng đế lại gõ gõ cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy, hô: “Đan Nữ!”

Đan Nữ chảy cả mồ hôi, đành phải trả lời: “Đã trễ thế này, Hoàng Thượng có chuyện gì sao?”

Thành Thái Hoàng đế nghe được nàng đáp, lấy tay chống bệ cửa sổ, kích động nhảy vào phòng, lại nhìn thấy Đan Nữ trang điểm lộng lẫy đứng đó, trong lòng vui vẻ, quả nhiên, nàng đang đợi trẫm!

Dưới ánh nến, mỹ nhân như hoa, dáng vẻ kiều mị, xinh đẹp đến câu hồn. Thành Thái Hoàng đế bất giác thấy tim mình đập mạnh, lòng khẽ động liền nghĩ: nàng thu dạ minh châu, tất nhiên là hướng về trẫm. Nay nếu lại thu nàng, nàng tự càng thêm khăng khăng một mực.

Thành Thái Hoàng đế chăm chú nhìn Đan Nữ, vẻ mặt ôn nhu, nói nhỏ hỏi: “Thứ trẫm sai Trần Thủy Hà mang đến, nghe nói nàng rất thích?”

Đan Nữ có chút không chịu nổi ánh mắt của hắn, am thầm lùi lại phía sau mấy bước, lưng chạm cột giường mới đáp: “Thứ xinh đẹp như vậy, ai lại không thích đâu?”

“Nàng thích thì tốt rồi! Tương lai, còn có càng nhiều thứ tốt hơn nữa, cũng sẽ thuộc về nàng!” Thành Thái Hoàng đế tiến lên hai bước, giơ hai tay đi đặt lên cột giường, đem Đan Nữ vạy vào trong lòng.

Mỹ nhân hơi thở như hương lan, bộ ngực khẽ run, thật khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Thành Thái Hoàng đế tuy còn chưa trộm được đến tay, đã có cảm giác yêu đương vụng trộm sung sướng kích thích, tiếng nói tự trầm xuống, ánh mắt nhu tình, miệng lưỡi không ngừng bày tỏ: “Đan Nữ, tâm can của trẫm, trẫm đối với nàng là...”

30. Chương 30

Lúc Thành Thái Hoàng đế bị bắt tuy cũng chịu tra tấn tàn phá, nhưng từ khi trở về đến giờ, nhóm lão thần vẫn giống trước kia kính trọng cùng ủng hộ, làm cho hắn dần dần khôi phục lòng tin, nghĩ rằng chính hắn mới là chân mệnh thiên tử, mà quá khứ gian khổ chẳng qua là ông trời đang khảo nghiệm hắn, nay hắn đều đã chịu đựng vượt qua, thiên hạ này sẽ vẫn như cũ là của hắn.

Một vị Hoàng đế cai trị cả thiên hạ, đưa báu vật dạ minh châu ột nữ nhân, hứa tặng ngôi Hoàng Hậu, lại đem khuya hò hẹn, nhu tình chân thành, làm sao nữ nhân này có thể không động tâm?

Thành Thái Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt ve tụ giác^[1] trên tay, thấp giọng lẩm bẩm, chính hắn cũng bị tình ý của mình làm cảm động.

Mà lúc này, Huyền Dương Tử trốn ở phía sau giường rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, đứng dậy nhảy ra ngoài, chưa đợi Thành Thái Hoàng đế phản ứng lại đã dùng tay chém xuống, hung hăng đánh vào gáy Thành Thái Hoàng đế, đồng thời giơ chân đá thẳng một cước, nhìn Thành Thái Hoàng đế “Ầm” một tiếng ngã xuống đất ngất đi mới dừng lại.

Đan Nữ vẫn đang dán lưng ở cột giường, nhìn Huyền Dương Tử đột nhiên ra tay, buột miệng thốt lên nói: “Lão đạo, huynh thật uy vũ!”

Huyền Dương Tử dùng mũi chân lật Thành Thái Hoàng đế nằm ngửa ra, lại đạp thêm mấy cước nữa mới hài lòng đi đến bên ôm lấy Đan Nữ, cúi đầu xem nàng.

Đan Nữ dừng cảm đối mặt nhìn hắn.

Cuối cùng Huyền Dương Tử mở miệng nói: “Hắn đưa cho nàng cái gì?”

Đan Nữ cũng không gạt, tóm tắt nói lại chuyện Trần Thủy Hà tìm nàng.

Huyền Dương Tử nghe được Thành Thái Hoàng đế không chỉ đưa Đan Nữ dạ minh châu, còn hứa hẹn ngôi vị Hoàng Hậu, sắc mặt không khỏi thay đổi, hỏi: “Thế nàng nghĩ sao?”

Đan Nữ miết góc áo hỏi lại: “Lão đạo, huynh cảm thấy ta sẽ nghĩ sao?”

“Đúng vậy, bỏ một vị phu quân anh minh thần võ như ta để lấy Thành Thái Hoàng đế, chỉ có là mất mùa.” Huyền Dương Tử khoe khoang, lại khụ một tiếng nói: “Dạ minh châu về sau sẽ có, mà ngôi vị Hoàng Hậu, đương nhiên cũng là của nàng.”

Đan Nữ nói: “Ta thích, cũng không phải dạ minh châu cùng ngôi vị Hoàng Hậu.”

“Ta biết, nàng thích, là thích con người bản đạo trưởng ta.” Huyền Dương Tử lại mặt dày khen mình câu nữa, thầm nghĩ: vốn định chịu đựng, đợi đại cục đã định phong nàng làm Hoàng Hậu, đến lúc đó mới làm đại lễ, nhưng xem hôm nay..., không, không thể đợi, hôm nay phải khiến nàng hiểu rõ, ta mới là nam nhân duy nhất của nàng.

Đan Nữ bị Huyền Dương Tử ôm chặt, muốn đẩy hẳn ra, lại không ngờ mới động dậy, thân mình đã mềm nhũn, yếu ớt ngã vào lòng hắn.

Huyền Dương Tử thuận thế ôm nàng, nhẹ nhàng nói: “Tụ giác của Thành Thái Hoàng đế có tấm diễm hương, nàng ngủ một hồi, nếu không có thuốc giải, hậu quả thật sự khó lường.” Hm..., kỳ thực, tắm nước lạnh một chút, uống vài chén trà lạnh độc sẽ tự giải. Nhưng ta sẽ không nói đâu.

Đan Nữ nghe Huyền Dương Tử nói, quả nhiên cảm thấy cả người khô nóng, cực kỳ khó nhịn, không khỏi uốn éo, nỉ non hỏi: “Thuốc giải ở đâu?”

“Ta là thuốc giải!” Môi Huyền Dương Tử để đến bên tai nàng, nhẹ nhàng thổi một hơi, giọng khàn đặc: “Nếu nàng không dùng thuốc giải, sẽ đổ máu thất khiếu mà chết.”

Hai tay Đan Nữ ôm lấy cổ Huyền Dương Tử, để ngực chính mình nhũn chân ngã xuống, giọng run run nói: “Huynh sẽ cứu ta sao?”

“Đương nhiên!” Huyền Dương Tử cúi đầu, hôn lên môi Đan Nữ.

Hai người thiên lôi động địa hỏa[2], nhiệt tình thiêu đốt hừng hực.

Một lúc sau, rèm màn buông xuống, bên trong truyền đến tiếng ngâm nga nỉ non.

Đến tận gần sáng, Huyền Dương Tử mới giúp Đan Nữ đắp chăn, chính hắn lại mặc quần áo đầy đủ, ghé vào tai Đan Nữ nói: “Nàng có cảm thấy cả người đau nhức, gân cốt như muốn tan ra thành từng mảnh không?”

Đan Nữ vô thức gật đầu. Bị người đè ép nhiều lần như vậy, có thể không đau nhức sao?

Huyền Dương Tử hôn lên trán nàng, thấp giọng nói: “Độc còn chưa giải hết hoàn toàn nên nàng mới cảm thấy toàn thân đau nhức, tiếp đến, mỗi đêm đều dùng thuốc giải một lần, khoảng ba năm tháng sau sẽ hoàn toàn thanh lọc hết.”

“Loại độc này mạnh như vậy?” Đan Nữ nửa tin nửa ngờ.

Huyền Dương Tử vẻ mặt rất nghiêm túc nói “Thuốc giải một chút tác dụng phụ cũng không có, mỗi đêm dùng một lần để dự phòng cũng có làm sao?”

Nói như vậy, hình như , hình như cũng đúng! Đan Nữ mặt đỏ rực, “Mỗi đêm dùng một lần?”

Huyền Dương Tử càng thêm nghiêm túc nói: “Mỗi đêm dùng hai lần ba lượt cũng được.”

“Ách!” Đan Nữ kéo chăn đắp trụ mặt, không dám nhìn thẳng Huyền Dương Tử.

Huyền Dương Tử kéo chăn ra, cười nói: “Đừng che mặt, cẩn thận ngạt thở.”

Đan Nữ nhớ tới Thành Thái Hoàng đế còn đang nằm ở dưới đất, hô nhỏ một tiếng nói: “Hắn té xỉu ở đây, giờ phải xử lý thế nào?”

Huyền Dương Tử vươn tay: “Đưa đây!”

“Cái gì?” Đan Nữ ngây người hỏi lại.

“Dạ minh châu.” Huyền Dương Tử nói.

Đan Nữ nghe vậy, vội lấy từ dưới gối đầu ra một hộp nhỏ đưa cho hắn.

Huyền Dương Tử mở ra xem, lại liếc mắt nhìn Đan Nữ một cái: “Nếu thích, sau này ta sẽ kiếm một viên đến tặng cho nàng.”

Đan Nữ cười nhẹ một tiếng nói: “Chẳng qua là một viên châu tối đến liền sáng lên, không ăn được cũng không mặc được, nhìn thấy đẹp thôi, cũng không phải là rất thích! Đúng rồi, nếu về sau huynh có thể kiếm đến, kiếm nhiều thêm mấy viên tặng cho ta càng tốt.”

Huyền Dương Tử: “...”

Xem bên ngoài trời đã sáng rõ, Huyền Dương Tử cất hộp nhỏ vào tay áo, nhảy xuống kéo Thành Thái Hoàng để ra khỏi gầm giường, thấy hắn còn đang bất tỉnh liền khiêng lên vai, quay đầu bảo Đan Nữ: “Mở cửa!”

Đan Nữ đành phải quẩn chân nhảy xuống, đẩy chốt cửa nhỏ giọng hỏi: “Huynh định vất hắn đến chỗ nào?”

Huyền Dương Tử đáp: “Ném cho Tiêu Hoàng Hậu, đính kèm thêm dạ minh châu, một khi Tiêu Hoàng Hậu biết được hắn đưa dạ minh châu còn hứa tặng nàng ngôi vị Hoàng Hậu, tất nhiên sẽ làm ầm lên. Bọn họ bận rộn cãi nhau, sẽ không có thời gian đến làm phiền nàng nữa.” Nói xong đã khiêng Thành Thái Hoàng để ra khỏi điện.

Thành Thái Hoàng để nửa đêm tư hẹn Đan Nữ cũng đã dặn qua cận vệ, để bọn họ không cần đi tìm hắn, chỉ là bây giờ trời đã sáng bạch, bọn cận vệ còn chưa thấy hắn về, đều có chút sốt ruột. Cả hai đang thương lượng có nên đi tìm Thành Thái Hoàng để hay không, bên kia đã có người chạy đến, thở hổn hển nói: “Chuyện lớn rồi, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu cãi nhau!”

Mà sương phòng bên kia, Tiêu Hoàng Hậu đang mở hộp gấm, thấy đúng là viên dạ minh châu kia, tức giận ném xuống đất, quát lớn lên: “Ta còn chưa chết đâu! Người đã đưa dạ minh châu cho kẻ khác, còn dám hứa cả ngôi vị Hoàng Hậu nữa?”

Đầu Thành Thái Hoàng để còn có chút choáng váng, ngồi trên ghế, cảm tức nhìn Tiêu Hoàng Hậu nói: “Bạch Thạch nói cái gì người liền tin cái đấy? Người dùng đầu óc một chút có được không? Đây là hắn dùng kế ly gián, muốn ly gián chúng ta!”

Tiêu Hoàng Hậu nghiêng rằng nói: “Người định đổ ai đâu? Thân Tướng quân vẫn bảo hộ người, nếu người không phải tự mình chạy đến gặp Đan Nữ, chạy tới đưa dạ minh châu, Chiêu Hòa Hoàng đế có thể bắt người? Nếu không phải chột dạ, vậy sao vừa nãy Chiêu Hòa Hoàng đế trước mặt ta chỉ trích người, người sẽ á khẩu không trả lời được? Ta biết, người chán ghét ta, người vừa thấy Đan Nữ liền đi tình. Nhưng người cũng phải nghĩ lại, Chiêu Hòa Hoàng đế còn chưa thoái vị đâu, Đan Nữ còn là Quý phi của hắn đâu! Nay người đã bắt đầu cướp người, nếu khiến Chiêu Hòa Hoàng đế tức giận không chịu thoái vị, dùng ba vạn binh mã làm phản, người chống lại được chắc?”

Thành Thái Hoàng để đánh gãy lời Tiêu Hoàng Hậu: “Nói đủ chưa?”

Tiêu Hoàng Hậu ghen lời, đột nhiên khóc thét lên, “A Tán a Tán, đệ bên ngoài bán mạng, tỷ tỷ của đệ ở nhà bị người ta bắt nạt.”

Thành Thái Hoàng để nghe vậy, cuối cùng hạ giọng, thở dài nói: “Được rồi, đừng khóc, trầm cùng người đến ngự hoa viên ngắm hoa.”

Tiêu Hoàng Hậu cũng biết còn khóc nữa sẽ khiến người ta phiền chán, nháy mắt lau nước mắt gượng cười, gọi người vào hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Bên kia Huyền Dương Tử hạ triều, trực tiếp đi tìm Đan Nữ, đợi vào phòng thấy nàng còn đang ngủ, liền vẫy tay khiến Hồng Liên đi xuống, hắn lay tay nàng gọi: “Đan Nữ, mau mau, tỉnh lại đi!”

Đan Nữ mơ mơ màng màng mở mắt, hất tay hắn ra nói: “Không, không, một đêm dùng quá nhiều lần được, ta ăn không tiêu.”

“Hả? ha ha!” Huyền Dương Tử sảng sột, ngay sau đó cười ha hả, vỗ giường nói: “Tỉnh tỉnh!”

Đan Nữ nghe được Huyền Dương Tử cười, lúc này mới hoàn toàn tỉnh lại, nhất thời đỏ bừng mặt, véo tay Huyền Dương Tử nói: “Ai bảo người cười ta, cho người cười ta!”

Huyền Dương Tử đem cả chần lẫn người đều ôm lấy, ghé đến bên tai Đan Nữ nói: “Đợi đến đêm, nàng muốn dùng thuốc bao nhiêu lần cũng được!”

Đan Nữ bị hấn thổi khí vào tai có chút nhột, khẽ giật mình, miệng hừ hừ nói: “Thuốc này được tính quá hung mãnh, có thể hay không sẽ phản tác dụng?”

“Sẽ không.” Huyền Dương Tử thấp giọng nói: “Chỉ có tác dụng tốt, ví dụ như làm đẹp hoặc thanh lọc cơ thể gì đó.”

“Nói hươu nói vượn.” Đan Nữ cười hờn dỗi.

Huyền Dương Tử vuốt tóc nàng nói: “Được rồi, đừng làm biếng nữa, đứng lên rửa mặt chải đầu rồi theo ta về Minh Hòa điện thôi.”

Đan Nữ nói: “Ta không đi!”

“Không đi không được. Qua lần này, nếu không phải Thành Thái Hoàng đế ra tay, Tiêu Hoàng Hậu cũng sẽ phải người đến giết nàng. Nàng theo ta về ở Minh Hòa điện mới an toàn.” Huyền Dương Tử dỗ Đan Nữ, lại nói: “Chúng ta ở cùng một chỗ, nàng uống thuốc cũng tiện hơn.”

Đan Nữ chỉ cảm thấy cả người đau nhức, mơ hồ nói: “Ta ngủ thêm một lát nữa. Đợi tỉnh dậy bàn tiếp.”

Huyền Dương Tử nghe vậy, ôm cả chần lẫn Đan Nữ vào ngực nói: “Ta ôm nàng qua, nàng cứ ngủ đi.” Nói xong lại phân phó Hồng Liên: “Thu thập đồ đạc của Quý phi nương nương, chuyển về Minh Hòa điện.”

“Vâng.” Hồng Liên trả lời ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến không khép được miệng, lại tò mò nhìn trên giường hỗn loạn.

Huyền Dương Tử không để nàng suy đoán đã mở miệng nói: “Không sai, Quý phi nương nương tối qua thị tẩm. Đợi lát nữa, các người đều đi lĩnh thưởng.”

“Người vất vả cả đêm là ta, vì sao lĩnh thưởng lại là các nàng?” Đan Nữ nằm ở trong lòng hấn, nghe vậy ngạc nhiên hỏi.

Huyền Dương Tử bật cười, thấp giọng nói: “Đêm nay ta sẽ thưởng riêng cho nàng.”

Hồng Liên thấy hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, thức thời lui xuống.

Chỉ chốc lát, chuyện Đan Nữ thị tẩm liền truyền ra đến tai Thái Bạch chân nhân.

Thái Bạch chân nhân đang xem lò luyện đan, nghe tin này, tức đến nhảy dựng lên nói: “Huyền Dương Tử, được lắm, dám động tới hôn thê của bản chân nhân, bản chân nhân muốn tìm hấn tính sổ.”

Hấn vừa mới bước ra cửa điện, liền gặp một thái giám đi vào, thấp giọng hành lễ: “Nô tài gặp qua chân nhân!”

“Người là?” Thái Bạch chân nhân nhìn hấn, tuy cảm thấy có chút quen quen, lại nhớ không nổi hấn là ai.

Thái giám mỉm cười nói: “Nô tài là Diệp công công hầu hạ bên người Thành Thái Hoàng đế.”

Thái Bạch chân nhân “À” một tiếng, mắt mang ý hỏi.

Diệp công công nói: “Thành Thái Hoàng đế thỉnh chân nhân qua gặp!”

Chú thích:

[1] tụ giác: Cái nhẫn đeo ở ngón tay cái ấy ạ. Thực ra cái này cũng bằng tứ đoán, giác có nghĩ là sừng, một vị Hoàng đế nữa đêm ước hội giai nhân có thể mang theo cái sừng gì được? Như vậy hấn là vật trang trí, mà trong nguyên văn là: hấn sờ sờ tụ giác. Thứ mà hấn có thể sờ được trước mặt Đan Nữ, lại không khiến cho nàng nghi ngờ, hấn là cái giống vòng tay hoặc nhẫn, Hoàng đế ít dùng vòng tay, mà nếu là vòng tay hay nhẫn thì bản dịch cũng sẽ nói thẳng ra mà, cần gì phải dùng từ Hán Việt. Thế nên tứ đoán nó là nhẫn đeo ở ngón tay cái, vì cái này nó có vị trí khá đặc biệt, và cũng có nhiều tên gọi khác nhau.

[2] thiên lôi đánh động địa hỏa: sét đánh xuống khiến cháy trên mặt đất, dịch thô thiển nó là thế, còn theo tiếng việt mình nôm na nó là củi khô bốc cháy (càng cháy càng hừng hực....).

31. Chương 31

Lúc Diệp công công đi mời Thái Bạch chân nhân, Thành Thái Hoàng đế đang cùng một lão thần bàn bạc, hạ giọng nói: “Đan Nữ là vị hôn thê của Thái Bạch chân nhân, Thái Bạch chân nhân vốn là đến để mang nàng ta về, nay nàng ta lại cùng Bạch Thạch viên phòng, Thái Bạch chân nhân làm sao có thể bỏ qua?”

Lão thần hiểu ý, Thành Thái Hoàng đế muốn mượn đao giết người. Cũng đúng Chiêu Hòa Hoàng đế đang nắm trong tay ba vạn binh mã, lại có một đám quân thần trẻ tuổi ủng hộ, Thành Thái Hoàng đế dẫu có trở lại được ngôi vị Hoàng đế, muốn trừ bỏ Chiêu Hòa Hoàng đế cũng sẽ phải hao công tổn sức, chưa kể đến nếu chẳng may có bất trắc xảy ra, nay mượn tay Thái Bạch chân nhân diệt Chiêu Hòa Hoàng đế, chẳng phải là một gã bình tốt cũng không mất hay sao.

Lão thần nghĩ đến đây, lại nói: “Thần e là Thái Bạch chân nhân là quan chủ Bạch Vân Quan, sợ sẽ không dễ dàng thần phục.”

Thành Thái Hoàng đế khẽ cười nói: “Nếu trăm hứa cho hần một cái ngôi vị Quốc sư thì sao?”

Lão thần hai mắt sáng lên, hành lễ nói: “Hoàng Thượng anh minh!”

Thành Thái Hoàng đế hơi ngửa đầu, hai tay chấp sau lưng, liếc xuống nhìn lão thần, nháy mắt bỗng tìm lại được cảm giác uy phong khi ở trên điện rồng năm xưa.

Đúng lúc này, Diệp công công tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Bạch chân nhân đến!”

“Mau tuyên!” Thành Thái Hoàng đế nghiêm chỉnh ngồi vào ghế chính giữa, nhìn Diệp công công mang Thái Bạch chân nhân tiến vào, đợi Thái Bạch chân nhân hành lễ, liền vỗ đờ dầy, cười nói: “Chân nhân không cần đa lễ, mau ngồi xuống nói chuyện.”

“Không biết Hoàng Thượng triệu ta lại đây là có gì chuyện quan trọng?” Thái Bạch chân nhân nhìn lên, thấy tướng mạo Thành Thái Hoàng đế, trong lòng âm thầm lắc đầu: tướng mạo thế này, rõ ràng là kẻ thấy lợi tối mắt, hại nước hại dân, không hiểu Thân Tướng quân nghĩ thế nào mà một mực khẳng định bảo hộ hần?

Thành Thái Hoàng đế không vội nói mục đích của mình, chỉ sai người dâng trà lên, đợi phẩm trà xong lúc này mới nói: “Tháng sau trăm đăng vị, khổ nổi bên cạnh không có kẻ hiền tài, lại được biết chân nhân đang ở Hoàng cung, muốn mời chân nhân làm Quốc sư thay trăm phân ưu, không biết ý chân nhân thế nào?”

Thái Bạch chân nhân khẽ giật mình, Thành Thái Hoàng đế muốn lung lạc hần? Trên mặt hần lộ vẻ kích động, nói: “Tạ Hoàng Thượng ưu ái, chỉ là. . .”

Thành Thái Hoàng đế quan sát sắc mặt hần, cướp lời nói trước: “Trăm thành tâm thỉnh chân nhân làm Quốc sư. Nay giặc Kim còn như hổ rình mồi, bọn đại thần trẻ tuổi lòng hướng về Bạch Thạch, quả thực là nguy cơ tứ phía, khẩn thiết cần chân nhân tương trợ a!”

Thái Bạch chân nhân lại chối từ, vị lão thần bên cạnh kia liền đứng lên nói: “Chân nhân, Hoàng Thượng thành tâm như vậy, Ngài đáp ứng đi thôi!”

Bên này, Thanh Hư đạo trưởng biết tin Thái Bạch chân nhân bị Diệp công công mời đi, liền ngồi ở phòng luyện đan trầm tư, mấy ngày nay hần tiếp xúc với Thái Bạch chân nhân, cũng hiểu người này biết lấy đại cục làm trọng, không dễ dàng mà thần phục Thành Thái Hoàng đế, nhưng. . .

Đến muộn, hần nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy Thái Bạch chân nhân đã về.

“Như thế nào, Thành Thái Hoàng đế muốn thu mua chân nhân sao?” Thanh Hư đạo trưởng nhàn nhạt hỏi một câu.

Thái Bạch chân nhân ngồi vào bên cạnh Thanh Hư đạo trưởng, từ tay áo lấy ra một cái hộp nhung, lại mở ra cho Thanh Hư đạo trưởng trông thấy một cái ấn nhỏ bằng ngọc: “Xem, đây là ấn Quốc sư.”

“Ôi, còn phong chân nhân làm Quốc sư cơ đấy?” Thanh Hư đạo trưởng xem qua ấn ngọc, lấy ngón tay gõ mấy cái: “Trông không khác gì củ cải ở ngoài chợ, chẳng lẽ lại là giả?”

“Ấn, là ấn thật, nhưng ngôi vị Quốc sư sao, có thể hứa hẹn cũng có thể thu hồi.” Thái Bạch chân nhân cười tủm tỉm nói: “Thành Thái Hoàng để vọng tưởng lấy một ngôi vị Quốc sư sẽ khiến ta thần phục, vì hấn bán mạng đâu!”

Thái Bạch chân nhân nghe hấn nói vậy, trong lòng khê thả lỏng, cười nói: “Ta còn tưởng Đan Nữ thị tử, chân nhân sẽ giận tím mặt, nhân cơ hội đầu quân cho Thành Thái Hoàng để .”

Thái Bạch chân nhân lắc đầu nói: “Đan Nữ tuy là vị hôn thê của ta, ta vẫn đối đãi nàng như muối muối trong nhà, mà chuyện hôn nhân vốn cường cầu vô ích. Nếu nàng thích đại đồ đệ của đạo trưởng, âu cũng là số mệnh, ta có khó chịu, cũng chỉ một chốc một lát mà thôi.”

Thanh Hư đạo trưởng nghe những lời này liền đứng lên thi lễ nói: “Cái lễ này, là ta thay Huyền Dương Tử cảm ơn chân nhân.”

Thái Bạch chân nhân tránh đi không tiếp lễ của Thanh Hư đạo trưởng, cười nói: “Đạo trưởng đừng chiết sát bản chân nhân.”

Hai người nói cười, cùng xem lò luyện đan.

Thái Bạch chân nhân lại nói: “Thành Thái Hoàng để ám chỉ, khiến ta trừ bỏ Huyền Dương Tử, ta đáp vài câu có lệ, chỉ nói đợi luyện được đan nổ, trước đánh tan giặc Kim rồi lại nói sau. Hấn nghe vậy liền vui sướng đến hoa chân múa tay.”

Thanh Hư đạo trưởng bật cười nói: “Bên người Thành Thái Hoàng để đều là mấy gã lão thần chỉ giỏi khua môi múa mép, cũng chẳng có kẻ nào tài ba hơn người, lần này hứa tặng chân nhân ngôi vị Quốc sư, cũng không phải chỉ vì muốn chân nhân trừ bỏ Huyền Dương Tử.”

Đến tối, Huyền Dương Tử được báo Thanh Hư đạo trưởng đến gặp.

Thanh Hư đạo trưởng đem chuyện Thành Thái Hoàng để hứa cho Thái Bạch chân nhân làm Quốc sư nói cho hấn biết.

Huyền Dương Tử nghe xong, lắc đầu nói: “Đầu tiên Thành Thái Hoàng để là hứa hẹn cho Đan Nữ làm Hoàng Hậu, nàng ấy không động tâm, nay lại đi hứa với Thái Bạch chân nhân một cái ngôi vị Quốc sư, lại không ngờ đến, Thái Bạch chân nhân cũng không động tâm.”

Thanh Hư đạo trưởng gật gật đầu, lại nói: “Những cái này, chỉ là mấy trò vật vãnh, không đáng phải để ý. Nay ngươi muốn lo, phải là Thân Tướng quân. Nếu Thành Thái Hoàng để làm liều, sai Thân Tướng quân giết người, Thân tướng quân hấn sẽ tuân mệnh.”

Huyền Dương Tử trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: “Đồ đệ hiểu, có điều Thân Tướng quân tính tình cố chấp, không dễ khuyên bảo, quả thực là khó khăn.”

Thanh Hư đạo trưởng nói: “Đan Nữ không phải là bạn tri âm của Âu Dương phu nhân sao? Đây là một cái lỗ hổng, không chừng có thể dựa vào cái lỗ hổng này khuyên bảo được Thân Tướng quân đâu!”

Lúc này trời đã tối muộn, Huyền Dương Tử cáo từ trở về.

Hấn vừa vào Minh Hòa điện liền hô với Đan Nữ đang ngồi đọc sách bên đèn: “Đến lúc uống thuốc rồi!”

Đan Nữ nháy mắt mặt đỏ rực, mắng một câu: “Chỉ biết khiến ta uống thuốc.”

“Đây là ta quan tâm nàng! Sợ dư độc không được thanh lọc hết.” Huyền Dương Tử cười sai người chuẩn bị nước tắm, lại nhỏ giọng hỏi Đan Nữ: “Nàng có muốn tự tay bào chế thuốc giải không?”

“Hả?” Đan Nữ tròn tròn mắt, bào chế kiểu gì?

Huyền Dương Tử cúi đầu đến bên tai Đan Nữ nói.

Đan Nữ mặt càng thêm đỏ rực, đẩy Huyền Dương Tử ra, sáng giọng: “Lão đạo, huynh không đứng đắn.”

“Ta nói, rõ ràng là chuyện đứng đắn, nàng xem không đứng đắn chỗ nào?” Mĩ nhân dưới ánh nến, Huyền Dương Tử càng xem càng tâm ngứa.

Đan Nữ bị Huyền Dương Tử chăm chú nhìn, đầu cúi càng thấp, bỗng nhớ đến tin tức buổi chiều biết được, vội hỏi: “Ta nghe nói Thành Thái Hoàng đế triệu kiến Thái Bạch chân nhân?”

Huyền Dương Tử đáp: “Đúng là có chuyện này, Thành Thái Hoàng đế cố ý làm huyên náo khiến ai ai cũng biết, hẳn ý là khiến ta đề phòng Thái Bạch chân nhân, lại làm cho Thái Bạch chân nhân bắt buộc phải xuống tay với ta.” Hắn kể lại lời của Thanh Hư đạo trưởng cho nàng nghe, lại nói: “Sau khi Thành Thái Hoàng đế bị bắt trở về, càng thêm hồ đồ. Tùy ý hứa hẹn ngôi vị Quốc sư, lại còn cho rằng Thái Bạch chân nhân chắc chắn sẽ ham muốn.”

Cung nữ mang nước tắm vào, Huyền Dương Tử thôi không nói nữa, đi tắm xong cũng không nhắc lại.

Đêm nay, hắn và Đan Nữ cùng phòng, tất nhiên là triền miên ân ái.

Sáng hôm sau, Huyền Dương Tử dậy sớm, rửa mặt chải đầu xong, lại gọi Đan Nữ nói: “Dậy dậy, cùng trăm lên triều nào!”

Đan Nữ lở mình, “Mệt quá, cả người ta đau nhức, không muốn động dậy.”

“Ngoan, dậy đi!” Huyền Dương Tử đến bên tai nàng nói: “Đạo này trời nóng, nàng không đi cầm quạt, chỉ sợ mẫu hậu sẽ phái mỹ nhân khác làm cung nữ cầm quạt đấy! Mà từ khi nàng không lên triều cùng ta, trong triều đã có kẻ nghị luận nói chúng ta bất hòa vân vân... Hôm nay vừa lúc, bịt cái miệng của bọn chúng lại.”

Đan Nữ lại lở mình, đang muốn tiếp tục ngủ, đột nhiên cảm giác cả người lơ lửng, không khỏi hét lên một tiếng mở mắt ra.

Huyền Dương Tử ôm Đan Nữ giữa không trung, vẻ mặt mang ý cười nói: “Nàng còn không dậy, ta sẽ ném nàng xuống đất.”

Đan Nữ vội ôm lấy cổ hắn nói: “Được rồi được rồi, ta tỉnh rồi mà!”

Đội Hồng Liên mang nước vào hầu hạ Đan Nữ rửa mặt, Huyền Dương Tử đã đứng ở trước bàn trang điểm, cười dài nói: “Vẫn nghe nói thú vui khuê phòng, vẽ mi đứng thứ nhất, sáng nay chúng ta thử một chút.”

“Lão đạo càng ngày càng hiểu phong tình.” Đan Nữ nhớ tới lần đầu nhìn thấy hắn, lại so với hôm nay, không khỏi sợ hãi than thở: “Quả thực trước sau giống hai người chứ không phải một người!”

Huyền Dương Tử hỏi nhỏ: “Nàng không thích sao?”

Đan Nữ liếc Huyền Dương Tử một cái, ngồi xuống trước bàn trang điểm: “Vẽ mi!”

Huyền Dương Tử cúi đầu, lại không phải giúp Đan Nữ vẽ mi, mà là hôn môi nàng, mê say nói: “Trời còn sớm, muốn hay không lại uống thuốc giải thêm một lần nữa?”

“Lão đạo!” Đan Nữ đẩy Huyền Dương Tử ra, lại véo hắn một cái, sáng giọng: “Cẩn thận khiến người ta nhìn thấy.”

“Ai, nàng không biết, từ trước đến nay Hoàng đế cùng cung phi ân ái, bên cạnh đều có người hầu hạ, lại còn có kẻ ghi chép lại. Nay tất cả đều tối giản, chúng ta phải tranh thủ lúc này còn chưa có người ghi chép.” Huyền Dương Tử nói xong, lại hôn môi Đan Nữ, đầu lưỡi hăm hở tiến quân, nhiệt tình bắn ra tứ phía.

Đan Nữ chống đỡ không nổi, dùng cả tay lẫn chân đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Còn phải lên triều nữa!”

Huyền Dương Tử dục cầu bất mãn, lại càng thêm dùng lực hôn nàng, hai người dây dưa không dứt.

Đến muộn, lúc hai người lên triều, có vị đại thần tinh mắt thoáng nhìn Huyền Dương Tử mặt đầy xuân sắc, lại thoáng nhìn Đan Nữ môi sưng đỏ ửng, nhất thời trong lòng liền hiểu rõ.

Đám quần thần nháy mắt ra dấu, không khí có chút im lặng quỷ dị.

Hạ triều, chúng thần tụ tập một chỗ, thì thầm to nhỏ.

Ngô Tể tướng: “Mọi người phải dùng tâm tư ở chính sự, đừng luôn chú ý đến chuyện của Hoàng Thượng cùng Quý phi nương nương.”

Lễ bộ đại thần: “Chính sự nặng nề, khó khăn lắm mới có được chuyện để giải khuây, sao lại có thể không chú ý?”

Đại thần Át: “Ta nghe nói, Hoàng Thượng uy phong vô cùng, chiến đấu hăng hái một đêm, sáng sớm tinh thần vẫn còn hừng hực đâu?”

Đại thần Giáp: “Hoàng Thượng là chân long Thiên Tử, đương nhiên là uy phong, trên giường cũng vậy.”

Đại thần Ất: “Hoàng Thượng là chân long Thiên Tử, vậy Thành Thái Hoàng đế thì sao?”

Lễ bộ đại thần: “Nhớ không, năm Hoàng Thượng năm tuổi liền có thầy tướng khẳng định, Ngài ấy có tướng làm Hoàng đế ấy? Về phần Thành Thái Hoàng đế sao. . .” Một quân vương thiếu chút nữa mất nước, có thể là chân long sao?

Ngô Tể tướng nói: “Sau lưng mỗi vị hiền quân đều có một người vợ hiền hậu. Thành Thái hoàng đế khuyết thiếu một vị Hoàng Hậu hiền lành, mà Chiêu Hòa hoàng đế lại có Quý phi nương nương. Cho nên a...”

Mọi người nghĩ đến những chuyện Đan Nữ trước kia làm, đều gật đầu nói: “Tể tướng đại nhân nói rất đúng.”

Ngô Tể tướng vuốt râu, nếu đã đúng, các người có phải hay không nên dùng kì chiêu, ngăn cản Thành Thái Hoàng đế đăng vị? Nằm mơ thấy sự lạ, rồi có chuyện kì quái xảy ra trong dân gian vân vân, tỏ rõ, tất cả là do Thành Thái Hoàng đế không thích hợp đăng cơ trở lại.

Quần thần thấy ánh mắt Ngô Tể tướng, ngược lại có chút hiểu ý, tất cả đều ở trong im lặng không nói năng.

Chưa đầy mấy ngày, liền có vị đại thần nằm mơ thấy Thành Thái Hoàng đế đăng cơ, trước cửa cung liền biến thành một biển máu, mời người giải mộng, người đó nói, mộng vốn là giả, nhưng lại do niên hiệu của Hoàng đế là Thành Thái (trở thành sự thật), cho nên giấc mộng này, mười phần cũng có đến chín phần sẽ trở thành sự thật.

Tin tức truyền ra, lòng người hoang mang hoảng sợ. Vốn mọi người thấy Thân Tướng quân bảo hộ Thành Thái Hoàng đế hồi cung vẫn âm thầm lo lắng trong lòng. Lúc trước Thành Thái Hoàng đế tại vị, chính sự hỗn loạn, giặc Kim đánh thẳng đến kinh thành, sự thật còn đang phơi bày rõ ràng trước mắt, nay nếu Ngài ấy tiếp tục đăng cơ trở lại, không chừng thật sự máu chảy thành sông trước cửa cung đâu!

Rất nhanh, liền có thần dân không sợ chết dâng thư thỉnh nguyện, cầu Huyền Dương Tử tiếp tục đăng vị, lại phong Thành Thái Hoàng đế làm thân vương, ở tại trong cung bảo dưỡng tuổi thọ, không cần lại tham gia chính sự.

Thành Chân hoàng đế nghe tin, tức giận đến ném vỡ chén, quát: “Đây rõ ràng là mưu kế của Bạch Thạch, cái gì mà thần dân thỉnh nguyện cơ chứ?”

Một vị lão thần nói: “Hoàng Thượng, nay lòng người hướng về Chiêu Hòa Hoàng đế, nếu Ngài lập tức đăng cơ, sợ là thần dân không phục, ra mệnh lệnh cũng không có kẻ nghe theo a!”

“Vậy phải làm thế nào? Chẳng lẽ trăm liền không đăng cơ, mặc kệ Bạch Thạch tiếp tục tại vị sao?” Thành Thái Hoàng đế vỗ án.

Lão thần kinh hãi nói: “Bẩm Hoàng Thượng, ý lão thần là, hiện không vội đăng cơ, mà trước hết phải thu phục lòng người, sau đó lại trừ bỏ Chiêu Hòa Hoàng đế, đến lúc đó trong cung chỉ còn Hoàng thượng dòng dõi chính thống, bọn họ không theo Hoàng Thượng thì còn theo ai?”

Thành Thái Hoàng đế hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh trở lại, trầm ngâm nói: “Ngày mai, trăm liền cùng Hoàng Hậu tới thăm hỏi gia quyến của các đại thần, an ủi một phen.”

Lão thần vui mừng nói: “Hoàng Thượng sớm nên làm như vậy. Nay phủ đệ của các đại thần kia còn chưa xây xong, tất cả đều chen chân tại Hoàng cung, Hoàng Thượng muốn đến thăm, chẳng qua chỉ là mấy bước chân. Mà bọn họ gặp Hoàng Thượng, tất nhiên thụ sủng nhược kinh, sau này sẽ đối với Hoàng thượng khăng khăng một mực.”

Thành Thái Hoàng đế suy tính một hồi, liền triệu Tiêu Hoàng Hậu đến, khiến nàng ta chuẩn bị một ít lễ vật, chuẩn bị đến lúc đó thưởng cho gia quyến các đại thần.

Tiêu Hoàng Hậu nghe vậy, có chút khó xử nói: “Từ ngày Hoàng Thượng trở về, mọi chuyện đều muốn dùng chút này chút kia, tư khổ của thần thiếp cũng đã dùng hết, nay nếu lại muốn ban thưởng cho các đại thần, còn phải thông qua phủ nội vụ, mà phủ nội vụ là do người của Chiêu Hòa Hoàng đế chưởng quản. . .”

Thành Thái Hoàng đế nghe vậy phiền chán quát: “Tháng sau trăm dâng vị, phủ nội vụ kia là của trăm, cũng không phải của Bạch Thạch. Nay chỉ trước một vài thứ, chẳng lẽ bọn chúng dám thoái thác?”

Tiêu Hoàng Hậu cắn môi nói: “Nhưng mà, chưởng quản phủ nội vụ, chính là sư đệ của Chiêu Hòa Hoàng đế, Huyền Phi Tử, hẳn đúng là dám bác bỏ.”

“Người chỉ quan tâm đến việc đi đòi đồ lễ, còn hẳn dám bác bỏ, trăm sẽ đi tìm Bạch Thạch hỏi cho ra nhẽ.” Thành Thái Hoàng đế gào lên, quát Tiêu Hoàng Hậu.

Tiêu Hoàng Hậu bất đắc dĩ, chỉ có thể nghe lời làm theo.

Chạng vạng, Huyền Phi Tử đến Ngự Thư phòng gặp Huyền Dương Tử cùng Đan Nữ, bẩm: “Đại sư huynh, Tiêu Hoàng Hậu đến chỗ đệ đòi tơ lụa, lá trà... nói là Thành Thái Hoàng đế ngày mai muốn dùng, đệ nói với nàng đồ không đủ, còn phải chờ chuẩn bị để kéo dài thời gian, huynh xem...?”

Huyền Dương Tử trầm ngâm một chút nói: “Cho nàng thôi! Nếu không cho, tất nhiên sẽ truyền ra lời đồn, nói chúng ta hà khắc Thành Thái Hoàng đế.”

Đan Nữ xen mồm nói: “Sau khi Thành Thái Hoàng đế hồi cung, chi phí mỗi tháng không phải đều đã đưa đến trước tiên rồi sao? Nay đột nhiên đòi tơ lụa cùng lá trà là muốn làm gì đây?”

Huyền Phi Tử nói: “Tiểu sư đệ tìm hiểu được Thành Thái Hoàng đế muốn dùng để ban thưởng hạ thần, lung lạc lòng người.”

“Nguyên lai là như vậy!” Đan Nữ đảo mắt, quay sang nói với Huyền Dương Tử: “Lão đạo, ta đi thăm Âu Dương phu nhân, đưa cho nàng một ít lá trà mới.”

Lại nói sau khi Âu Dương thị đẻ non, tâm tình phiền muộn, thân thể càng thêm suy yếu, Thân Tướng quân tuy an ủi đủ loại cũng không thể khuyên nổi nàng, trong lòng cũng buồn rầu mà không biết làm sao.

Thân Tướng quân đang khuyên Âu Dương thị uống thuốc, nghe được nô tỳ vào báo, nói Đan Nữ đến, bắt giặc liền thả lỏng, đưa bát thuốc cho tỳ nữ, chính hẳn lại tự mình ra đón

Đan Nữ thấy Thân Tướng đích thân đón tiếp, hơi có chút ngoài ý muốn, không thể không hỏi tình hình của Âu Dương thị hiện nay.

Thân Tướng quân nói: “Nàng vẫn là không chịu uống thuốc, cứ như vậy thân thể làm sao có thể khỏe lên được? Thỉnh Quý phi nương nương giúp mặt tướng khuyên nàng vài câu.”

Đan Nữ gật đầu nhận lời, đi vào gặp Âu Dương phu nhân, quả nhiên khuyên nhủ mấy lời sâu sắc.

Hôm sau, Thành Thái Hoàng đế mang Tiêu Hoàng Hậu đi thăm Thân tướng quân cùng Âu Dương phu nhân trước.

Tiêu Hoàng Hậu nghĩ Âu Dương phu nhân là vì chính mình mà sinh non, chỉ sợ hận nàng muốn chết, căn bản không muốn đến thăm, lại bị Thành Thái Hoàng đế trừng mắt, nàng đành khuất phục đi qua.

Bên trong Noãn các, Âu Dương thị nghe nô tỳ bẩm báo, nói Thành Thái Hoàng đế cùng Tiêu Hoàng Hậu đến, nhất thời hai tay nắm chặt, cắn môi không nói lời nào.

Thân Tướng quân tiến lên nắm lấy vai nàng, ôn hòa nói: “Nàng đang bị bệnh, không cần phải đi nghênh đón, có ta là đủ.” Nói xong chính hẳn liền đi ra.

Âu Dương thị nhìn theo bóng Thân Tướng quân, môi cắn đến chảy máu, đột nhiên liền hạ quyết tâm.

Đến muộn, nô tỳ bên người Âu Dương thị đi gặp Đan Nữ, nhỏ giọng bẩm: “Quý phi nương nương, phu nhân nhà nô tỳ thỉnh Ngài nhanh chóng đến một chuyến, có chuyện trọng yếu cần thương lượng.”

Đan Nữ theo tiểu nha đầu đến chỗ Thân Tướng quân ở, từ cửa hông lặng lẽ đi vào, mới đến ngoài phòng chợt thấy một bóng người lóe qua, là Thân Tướng quân cầm kiếm xông đến, nhìn thấy là Đan Nữ mới thu hồi kiếm, dẫn nàng vào trong.

Trong phòng, Âu Dương thị ngồi trên ghế, Thành Thái Hoàng đế cùng Tiêu Hoàng Hậu nằm trên mặt đất, môi thâm tím, xem ra là trúng độc mà chết. Bên cạnh có mấy gã nội thị cũng đã ngã trên mặt đất, một kiếm cắt ngang cổ họng, xem ra là Thân Tướng quân giết.

Âu Dương thị nhìn thấy Đan Nữ, lúc này mới lao đảo đứng lên, nhào vào lòng nàng, khóc nói: “Ta hạ độc giết chết bọn họ, ta. . .”

Đan Nữ vội che miệng nàng, thấp giọng an ủi: “Có Tướng quân, lại có ta ở đây, không có việc gì.” Nàng nói, hướng Thân Tướng quân nói: “Tướng quân, việc đã đến nước này, Ngài xem. . .”

Thân tướng quân cuối cùng là thở dài nói: “Ta sẽ giết vây cánh còn lại của Thành Thái Hoàng đế, sau đó sẽ cùng phu nhân đến trước mặt Hoàng Thượng lĩnh tội.”

Đến chạng vạng, liền có tin tức truyền đến, nói là Thành Thái Hoàng đế cùng Tiêu Hoàng Hậu uống nhầm đan dược bỏ mình, Chiêu Hòa Hoàng đế tức giận, giết hết tất cả đám người hầu hạ Thành Thái Hoàng đế cùng Tiêu Hoàng Hậu. Một số lão thần trung thành với Thành Thái Hoàng đế, nghe tin dữ đau lòng mà tự vẫn theo chủ.

Thành Thái Hoàng đế cùng Tiêu Hoàng Hậu vừa chết, Tiêu Tấn tự biết thiên cơ đã mất, vội dâng thư giao trả binh quyền, lại bí mật biến mất, không còn thấy bóng dáng.

Chiêu Hòa Hoàng đế sách phong Thân Tướng quân làm Đại Nguyên soái, vì thiên hạ mang binh đánh lui địch.

Tháng 10, phủ đệ của quan viên trong kinh thành xây xong, quần thần lục tục chuyển ra khỏi Hoàng cung, trở về phủ của mình.

Tháng 11, Chiêu Hòa Hoàng đế chính thức sách phong Đan Nữ là Hoàng Hậu, toàn quốc chúc mừng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-nu>